

Nhật Được Yêu Nghiệt Ma Vương

Contents

Nhật Được Yêu Nghiệt Ma Vương	3
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	4
3. Q.1 - Chương 3	6
4. Q.1 - Chương 4	7
5. Q.1 - Chương 5	8
6. Q.1 - Chương 6	10
7. Q.1 - Chương 7	12
8. Q.1 - Chương 8	13
9. Q.1 - Chương 9	15
10. Q.1 - Chương 10	17
11. Q.1 - Chương 11	18
12. Q.1 - Chương 12	20
13. Q.1 - Chương 13	22
14. Q.1 - Chương 14	24
15. Q.1 - Chương 15	25
16. Q.1 - Chương 16	27
17. Q.1 - Chương 17	28
18. Q.1 - Chương 18	30
19. Q.1 - Chương 19	32
20. Q.1 - Chương 20	34
21. Q.1 - Chương 21	36
22. Q.1 - Chương 22	37
23. Q.1 - Chương 23	39
24. Q.1 - Chương 24	40
25. Q.1 - Chương 25	41
26. Q.1 - Chương 26	43
27. Q.1 - Chương 27	45
28. Q.1 - Chương 28	46
29. Q.1 - Chương 29	48
30. Q.1 - Chương 30: Chương 30	49
31. Q.1 - Chương 31	51
32. Q.1 - Chương 32	52
33. Q.1 - Chương 33	53
34. Q.1 - Chương 34	55
35. Q.1 - Chương 35	56
36. Q.1 - Chương 36	58
37. Q.1 - Chương 37	59
38. Q.1 - Chương 38	60
39. Q.1 - Chương 39	62
40. Q.1 - Chương 40	64
41. Q.1 - Chương 41	65

42. Q.1 - Chương 42	67
43. Q.1 - Chương 43	68
44. Q.1 - Chương 44	70
45. Q.1 - Chương 45	71
46. Q.1 - Chương 46	72
47. Q.1 - Chương 47	74
48. Q.1 - Chương 48	75
49. Q.1 - Chương 49	76
50. Q.1 - Chương 50	77
51. Q.1 - Chương 51	78
52. Q.1 - Chương 52	79
53. Q.1 - Chương 53	80
54. Q.1 - Chương 54	81
55. Q.1 - Chương 55	84
56. Q.1 - Chương 56	85
57. Q.1 - Chương 57	86
58. Q.1 - Chương 58	88
59. Q.1 - Chương 59	89
60. Q.1 - Chương 60	90
61. Q.1 - Chương 61	91
62. Q.1 - Chương 62	93
63. Q.1 - Chương 63	94
64. Q.1 - Chương 64	95
65. Q.1 - Chương 65	97
66. Q.1 - Chương 66	98
67. Q.1 - Chương 67	101
68. Q.1 - Chương 68	103
69. Q.1 - Chương 69	105
70. Q.1 - Chương 70	107
71. Q.1 - Chương 71	108
72. Q.1 - Chương 72	110
73. Q.1 - Chương 73	111
74. Q.1 - Chương 74	113
75. Q.1 - Chương 75	114
76. Q.1 - Chương 76	115
77. Q.1 - Chương 77	117
78. Q.1 - Chương 78	118
79. Q.1 - Chương 79	120
80. Q.1 - Chương 80	121
81. Q.1 - Chương 81	122
82. Q.1 - Chương 82	124
83. Q.1 - Chương 83	126
84. Q.1 - Chương 84	127
85. Q.1 - Chương 85	129
86. Q.1 - Chương 86	130
87. Q.1 - Chương 87	131
88. Q.1 - Chương 88	133
89. Q.1 - Chương 89	134
90. Q.1 - Chương 90	135
91. Q.1 - Chương 91	137
92. Q.1 - Chương 92	138
93. Q.1 - Chương 93	139
94. Q.1 - Chương 94	141
95. Q.1 - Chương 95	142

96. Q.1 - Chương 96	144
97. Q.1 - Chương 97	145
98. Q.1 - Chương 98	147
99. Q.1 - Chương 99: Chương Cuối	148

Nhật Được Yêu Nghiệt Ma Vương

Giới thiệu

Tác giả Hoàng Ngoan gửi đến bạn đọc một tác phẩm khá đặc sắc là một truyện ngôn tình nhưng lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-yeu-nghiet-ma-vuong>

1. Q.1 - Chương 1

Trên 1 đoạn đường khá vắng vẻ có 1 cô gái đang vội vàng chạy như trốn 1 ai đó. Lúc này trời đã tối, bóng đêm bao trùm nên mọi vật xung quanh. Cô gái ngồi xuống 1 góc đường để nghỉ ngơi, móc điện thoại ra nhắn 1 tin:” Nếu mẹ vẫn bắt con đi xem mặt thì con sẽ không trở về nữa. Con trốn đi ẹ xem”

Cô gái đó không là ai khác chính là Trúc Liên Thảo, ngày hôm qua mẹ bất ngờ nhắc đến muốn cô đi xem mặt 1 người tên Liên Thành. Nhưng chúa ơi cô nào có biết người tên Liên Thành là ai đâu? Cho nên mặc cô phản đối thế nào vẫn không thể lay chuyển quyết định của mẹ. Cô cảm thấy mình thật đáng thương: ăn chơi còn chưa thoả mãn thì sao lại còn vướng vào chuyện chồng con. Liên Thảo không muốn lấy chồng nhưng cô luôn mong muốn có 1 đứa con xinh đẹp vì rất thích trẻ con. Không cam lòng với quyết định bảo thủ của mẹ cô phải rời nhà trốn đi. Khi nào mẹ không ép cô nữa cô sẽ trở về. Mang đi hết tất cả số tiền cô tiết kiệm được, với số tiền này đủ để cô sống thoải mái trong 3 tháng. Tất cả đã được chuẩn bị xong cô rời nhà không ai hay biết.

” Tinh tinh ” có tin nhắn, cô mở ra xem dòng tin nhắn ngắn ngủi:” Cứ thoải mái đi con, chúc vui vẻ”

Người mẹ này thật làm cô sôi máu mà, được rồi cô sẽ sống vui vẻ ẹ xem. Tức mình cô đứng dậy đi tiếp qua đoạn đường này chính là khu dân cư vô cùng đông đúc. Nhưng cô vừa nhấc chân đi thì có 1 bàn tay đặt vào vai cô. Cô hét toáng lên:

- MẸ ƠI! MA

- Im miệng, ma nào mà ma. Đêm nay anh đang buồn cô em chơi với anh nha. Anh hứa sẽ cô cùng nhẹ nhàng đảm bảo em sẽ vô cùng sung sướng, haha

Gã đàn ông buông ra những lời nói bần thủ đối với cô. Dù hiện giờ cô rất là sợ nhưng vẫn muốn hỏi lại:

- Không phải ma?

Gã đàn ông gật đầu kêu” không phải”

- Không phải, ông dọa người khác như thế để làm gì hả? Tôi có việc phải làm không rảnh đôi co với ông.
- Muốn đi đâu dễ dàng như thế. Hôm nay em không chịu vui vẻ với anh đừng hòng rời khỏi.

Lời nói đi kèm với hành động, bàn tay to chụp vào hông cô đỡ trở.

- A! Đồ dê xồm, đánh chết ông.

Quay lại cô co chân đá vào hạ bộ của hắn. Đau điếng hắn vội chụp lấy cái của mình, đôi cô quát lớn:

- Con ranh hôm nay mày chết với ông.

Cô hoảng quá vội vàng bỏ chạy, nếu biết trước sẽ như thế này cô sẽ không bỏ trốn. Vừa chạy cô vừa la lớn:

- Có kẻ muốn giết người. có ai không cứu tôi với?

- Con ranh kia đứng lại.

Cô quay lại hét lớn với hắn:

- NGU GÌ MÀ ĐỨNG. Đứng lại để ông đánh tôi à. Mẹ tôi còn chưa bao giờ đánh tôi vậy mà ông dám đánh tôi.

- Con ranh kia ông đánh mày bao giờ?

- Vừa rồi.

Vì mãi chạy không nhìn đường nên cô vấp phải hòn đá ngã xuống.

- Ai..đau quá!

Cô rên rỉ. Lúc này gã đàn ông kia cũng đã chạy đến. Nhìn thấy cô bị ngã như vậy hắn cười thoả mãn.

- Con ranh mày chạy nữa đi. Ông nói rồi mày chạy không được đâu, đã là như vậy thì mày chịu hậu quả đi.

Vội vàng đứng dậy thoát bỏ quần áo lộ ra cơ thể ngăm đen. Cô biết mình lúc này chết chắc rồi chỉ cố gắng lê mình rời xa tên đàn ông xấu xí này. Cô sợ hãi lên tiếng:

- Ông không được qua đây nếu không tôi la lên đó.

- Ha ha có giỏi thì la lên đi la to vào(gã bỏ lại gần cô), chỉ sợ mày có kêu rát cả họng cũng chẳng ai đến cứu mày đâu. A a a!!!

Khi gã chuẩn bị mò tới đè lên cô thì không biết từ đâu xuất hiện 1 bóng trắng trắng rơi xuống đè lên lưng gã. Chỉ là sau tiếng hét đau đớn, không còn thấy hắn có động tĩnh gì nữa. Có lẽ cô không biết cú đè vừa rồi đã làm hắn bị gãy xương sống, 1 cú đè đáng sợ.

2. Q.1 - Chương 2

Quả thật sự việc diễn ra vô cùng chớp nhoáng, khiến 1 kẻ nhát gan như cô chưa kịp phản ứng.

Trợn tròn mắt nhìn gã đàn ông lúc này còn đối với cô sầm sỡ bấy giờ thì nằm ôm đất bất động, trên lưng gã là 1 cái gì đó tròn tròn trắng trắng. Cái miệng màu anh đào lấp lấp:

- Mẹ ơi? Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Đáng sợ quá.

Dù đang rất sợ hãi nhưng lòng hiếu kỳ chết người thôi thúc cô lại đẩy nhìn xem là cái gì. Tò mò cô từ từ bò đến.

- Hey..là 1 đứa trẻ.

Nằm trên người hắn- tên đàn ông thô bỉ, là 1 đứa trẻ đẹp như thiên sứ. Mắt phượng long lanh sáng, cái miệng chúm chím như trái sơ-ri, khuôn mặt trắng nõn mịn màng tất cả đều là sự tuyệt mỹ hoàn hảo. Lúc

này đứa bé cũng đang nhìn cô chăm chăm, khí thế toát ra vô cùng lạnh lùng, nguy hiểm không hề có 1 chút gì gọi là ngây thơ, đáng yêu cả. Nếu là người khác có thể sẽ không dám đến gần đứa bé như vậy nhưng cô thì khác vì Trúc Diệp có cảm thấy gì đâu(ngốc quá mà!), cô chỉ thấy nó thật xinh đẹp.

- Oa... Một đứa trẻ xinh đẹp. Đây cha mẹ em đâu sao lại để em rơi từ trên cao xuống vậy?

Đứa bé không thèm trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của cô.

- À, chị biết rồi có phải gia đình em đi máy bay du lịch...giữa đường làm rơi em có đúng thế không? Chắc chắn là thế rồi. Oa..mình thật bội phục mình mà.

Ngán ngẩm ngồi nghe cô gái ngốc này độc thoại, đứa bé chính là Thiên Vân Phong vừa bị bọn yêu tinh đá xuống. Nghĩ lại số anh đúng là xui xẻo, trên đường tìm đến chỗ cư trú cho 1 tháng tiếp theo lại đúng bọn yêu tinh nhãi nhép đó. Có lẽ anh cũng không nghĩ mình sẽ hoàn đồng sớm như vậy, theo như tính toán phải còn 2 ngày nữa. Cho nên vì quá chủ quan anh chỉ mang bên người vài kẻ có phép thuật yếu, khi đến đó sẽ có người phép thuật cao cường bảo vệ. Ai..(thở dài ngán ngẩm)

- Sao lại thở dài? Có phải em đang lo lắng sau này của mình đúng không? Đừng sợ dù sao chị cũng đang bỏ nhà trốn đi, hay chúng ta hãy ở cùng nhau nhé. Chị sẽ là mẹ của em, sẽ chăm sóc cho em cả đời.

Không muốn mất thời gian với cô gái ngốc này, anh bước xuống khỏi gã đàn ông bắn thiêu đó. Quay lưng đi về phía trước tà áo trắng bay bay khiến cô có cảm giác thiên sứ sắp trở về với thiên đường.

Không, cô không thể để đứa bé xinh đẹp đó đi được. Số trời đã định nó phải làm con của cô không phải của ai khác, dù có là nữ oa nương nương cũng không được. Cô phải giữ nó lại.

Chạy đến đứng trước mặt đứa bé cô dang tay ra cản đường đi của nó.

- Không được đi. Quyết định rồi từ giờ trở đi mẹ sẽ là mẹ của con. Đi theo mẹ, mẹ sẽ chăm sóc cho con thật tốt. Đã như vậy rồi con định đi đâu về đâu chứ?

Nghiền ngẫm thấy cô nói cũng đúng:" Đúng vậy, bây giờ mình là Vân Phong 10 tuổi, phép thuật bị phong ấn không phải là 1 đại ma vương sức mạnh cường đại. Đành đi theo cô ta vậy, có người chăm sóc vẫn tốt hơn". Hướng cô giọng nói non nớt trả lời:

- Được, tôi sẽ ở cùng cô. Nhưng cô hãy nhớ kĩ cô không phải mẹ tôi.

- Được. Chúng ta đi thôi. Có cần mẹ bế không?

- Không cần. Tôi đã nói cô không phải mẹ tôi rồi mà.

- Chỉ là cách xưng hô con so đo với mẹ làm gì, chí ít con cũng nên để mẹ tự xưng hô cho đỡ tủi thân chứ.

Không thấy nó nói gì cô biết đứa bé này đã ngầm chấp thuận.

- Này, mẹ lên gọi con là gì?

- Tùy tiện.

- Được, vậy mẹ sẽ gọi con là Bảo Bối, thế nào nghe rất hay cũng không?

- Bảo Bối? Không được gọi.(Bá đạo nói)

Thấy vậy cô xù mặt xuống ủ rũ nói:

- Làm sao không được gọi? Hay mà.

- Không hay. Gọi tôi là Vân Phong

- Vân Phong? Tên này cũng hay. Nhưng mẹ vẫn thích tên Bảo Bối. Bảo Bối, Bảo Bối nghe thật thân mật.

- Đã nói không được gọi, đồ ngốc này.

- Con gọi mẹ đồ ngốc? không hay nhưng con thích là được.

Vân Phong hết nói nổi cô gái này. Thôi cứ để cô ta thoả mãn coi như phí chăm sóc 1 tháng vậy. Sau 1 tháng coi như không còn nợ nần gì nhau.

Bóng 2 người một lớn một nhỏ khuất trong ánh chiều tà buông xuống.

3. Q.1 - Chương 3

Vì trời đã về đêm nên khó khăn lắm cô mới thuê được 1 căn hộ nhỏ nhắn.

Căn hộ tuy nhỏ nhưng được thiết kế khá là đầy đủ: 1 phòng ngủ, 1 phòng vệ sinh, 1 phòng khách và 1 phòng bếp thế là đã quá ổn. Bởi vì chủ nhân của căn hộ này có việc phải ra nước ngoài vài tháng nên cho cô thuê coi như trông nhà hộ, giá thuê nhà rất hợp lí mà đầy đủ đồ dùng tiện nghi nên cô cũng không cần mua sắm gì thêm, chỉ cần dọn dẹp qua là ok.

Dọn dẹp hết hơn 1 tiếng cuối cùng thì cũng trở nên gọn gàng, sạch sẽ. Ngược mắt lên nhìn đồng hồ bây giờ đã gần 8h tối.

Liên Thảo vội vàng vào bếp nấu nướng. Cô có thể chịu đói tốt nhưng Bảo Bối thì không, dù sao nó cũng là đứa trẻ làm sao chịu đói được ” vì mải dọn dẹp mà quên mất con mình đúng là đáng đánh”. Có vẻ nếu chỉ tự trách hình như với cô chưa đủ, cô còn tự đánh vào đầu mình vài cái coi như tự phạt. Làm gì cũng được nhưng không được quên Bảo Bối.

Nhìn cô đang nhien lại tự đánh mình, anh khó hiểu nhìn cô:” chẳng lẽ những người gốc thường có những hành động không ai hiểu nổi sao?”

- Đừng tự đánh mình nữa, cô gốc thế là đã quá đủ rồi đừng để ỉnh gốc thêm nữa.

Giọng nói trong trẻo của Vân Phong cất lên cũng như phán sự trừng phạt đã được kết thúc. Cảm động cô chạy đến ôm nó vào lòng:

- Bảo Bối, con đang đau lòng ẹ phải không? Mẹ cảm động quá! Bây giờ chỉ có con đối xử tốt với mẹ thôi.

Thật sự nghe cô ta xưng hô như vậy anh thấy vô cùng chói tai, cô ta có biết anh hơn cô bao nhiêu tuổi không? Mà cứ xưng là mẹ-con, nhưng anh cố nhịn. Có nói với cô ta thì cũng vào bên tai này ra bên tai khác. Nhưng việc cần thiết nhất bây giờ là phải đẩy cái ”con đĩ” đang bám trên người anh đây.

- Cô buông tôi ra, tôi không hề có đau lòng như cô nói đâu đơn giản vì tôi không muốn sống với một người quá gốc.

- Được rồi mẹ sẽ không bao giờ gốc nữa(”cô quyết định được sao”), Bảo Bối mẹ đi nấu cái gì đó cho con ăn ngay đây. Ngồi đây chờ nhé.

Vì quá vội vàng nên cô không để ý đâm xăm mặt vào cánh cửa , rên rĩ kêu đau đớn” rớt cuộc cái cửa này bị đóng vào từ bao giờ vậy, đau chết mình” . Đưa tay lên xoa xoa chỗ vừa bị va đập chắc chắn sẽ mọc lên 1 quả táo à coi.

Nhìn cô gái gốc đó như vậy anh rất muốn cười ” Vậy mà nói mình không gốc nữa. Ai! Đó là bản năng không thể sửa đổi được.” Lắc đầu ngán ngẩm nghĩ.

- Bảo Bối con nghĩ gì mà lắc đầu vậy? Đồ ăn đến đây, tối rồi không nấu được cơm, con ăn tạm mì ăn liền nhé.

Đặt xuống bàn nồi mì nóng bốc khói. Thật sự với người khác nó là 1 loại thức ăn đã quá mức nhàm chán nhưng với Vân Phong thì rất mới mẻ. Loại mì này anh chưa bao giờ nhìn thấy nói đúng hơn với địa vị của anh thì làm sao ai dám dâng lên món đồ ăn rẻ tiền này. Nhìn nó có vẻ rất ngon bởi vì anh bây giờ cũng đang đói.

Cô gấp mì ra 1 cái bát đưa cho anh đặt lên đó là 1 cái xúc xích.

- Bối Bối có cần mẹ đút ăn cho không?(Cô hướng nhìn anh ánh mắt chờ mong)

- Không cần, tôi tự ăn được.

Cầm đĩa lên không hề ngẩng đầu nhìn cô, anh cúi xuống bắt đầu thưởng thức món ăn kì lạ này.

Xù mặt xuống bĩu môi không muốn thì thôi, ai bảo Bảo Bối là trên nhất. Cô chăm chú nhìn đứa bé ăn vì nhìn nó ăn rất thú vị. Đại đa số người ăn mì đều ăn nhanh chóng trước khi sợi mì nở to ra, có ai ăn mì 1 cách lịch sự, phong nhã đâu. Nhưng đứa bé trước mặt cô lại đang ăn như vậy nhìn nó ăn giống thưởng thức hơn là thoả mãn cơn đói bụng. Có thể trước kia nó được hưởng sống trong quyền quý nên mọi động tác hành động đều phải thật chú ý.

- Có ăn ngon không?
- Tạm được.
- Hi(cười ngốc nghếch), ăn nữa nhé.
- Không ăn nữa như vậy đủ rồi.
- Được rồi, vậy bây giờ chúng ta tắm xong rồi đi ngủ nào.
- Không cần, nếu muốn tắm tôi sẽ tự mình tắm, không cần cô tắm hộ.
- Một đứa bé tự tắm liệu có sạch sao? Lại đây mau lên.
- Đã nói tôi không cần.

Lần này cô không nói nữa mà trực tiếp xông vào bắt nó mang vào nhà tắm, xả nước từ vòi hoa sen ướt người đứa bé xem nó còn không tắm nữa không. Cái gì cô cũng đồng ý với nó nhưng không tắm là không thể được bởi vì như vậy rất dễ sinh bệnh ngứa ngáy rất khó chịu.

4. Q.1 - Chương 4

” Cô gái ngốc này, chết tiệt.” Vân Phong hiện tại đang rất tức giận, từ trước đến nay chưa ai dám ép buộc anh làm một việc gì đó mà chỉ chờ đợi được anh giao phó. Nhưng cô gái này lại dám gọi nước nên người anh khiến quần áo trên người ướt sũng, chưa bao giờ anh thấy mình bất lực như bây giờ. Dù sao anh cũng chỉ là 1 đứa trẻ 7 tuổi không thể thắng nổi một cô gái đã đến tuổi trưởng thành.

- Bảo Bối, lại đây để mẹ tắm cho con nhanh lên.
- Tôi nói rồi: tôi không tắm(anh tránh xa cô gái ngốc này ra)
- Bảo Bối, không tắm sẽ rất bẩn đó. Mà bây giờ quần áo cũng ướt hết rồi, thay ra thôi!
- Tôi không tắm. Tôi nói rồi cô không được gọi tôi là bảo bối và cô cũng không phải mẹ tôi.

Vì quá tức giận nên anh đem hết toàn bộ bức xúc nói ra. Nếu là người khác thì đã bị tổn thương lòng tự trọng rồi, yêu thương chăm sóc nó như thế mà nó lại nói với mình như vậy không bị tổn thương, tức giận mới là lạ. Nhưng đã nói rồi Liên Thảo không giống người bình thường(vì quá ngốc) sức chịu đựng cũng cao đến đáng sợ lên những lời của anh chỉ như tiếng ruồi muỗi vo ve mà thôi, không 1 chút ảnh hưởng đến cô.

- Nhiều chuyện, lại đây.

Anh không ngốc như cô ta thì làm sao có chuyện lại gần chứ. Cái cơ thể này anh luôn giữ gìn 1 cách rất hoàn bích, chưa một ai nhìn thấy cơ thể của anh(đi tắm anh cũng không cần bọn nô tỳ tắm rửa hay thay đồ) vì vậy anh không thể để cô gái ngốc chiếm được tiện nghi. Mặc kệ phải chạy thoát lần này đi đã.

Anh vội vàng hướng cửa phòng tắm chạy ra, nhưng mới chạy được 5 bước đã bị tóm lại rồi.

Ôm chặt Bảo Bối ở trong tay, cô không ngờ nó sẽ bỏ chạy như vậy. Rốt cuộc trong cơ thể bé xú này có cái gì mà không muốn cô tắm. Hay là nó xấu hổ, đừng đùa bé thế này có gì xem mà ngượng ngùng gì chứ.

Vân Phong cố gắng giãy giụa để thoát ra khỏi ma chảo của cô. Nhưng phản kháng cũng chỉ là thừa, chưa đến 3 phút toàn bộ quần áo trên người đã bị cô cởi bỏ không sót 1 thứ gì.

Cơ thể trắng ngần hiện ra thật sự rất đẹp, đúng là da em bé có khác sờ rất mịn màng cảm giác cứ như chạm vào tấm nhung lụa vậy thật mềm mại.

- Oa! Bảo Bối à, mẹ không biết cơ thể của con lại đẹp như vậy đâu nhé. Trắng mịn không tỳ vết.

- Nhắm mắt lại(anh gần giọng)

- Sao phải nhắm mắt? Đẹp như vậy mà. Đúng là cực phẩm. Bảo Bối à, nếu không phải con còn nhỏ và là con của mẹ thì có lẽ mẹ sẽ ăn con mất. Đồ đẹp không phải của mình cũng thật là tiếc.

- Cô không những ngốc mà xem ra còn rất háo sắc.

- Hì, không ai từ chối trước cái đẹp đâu.

Cô bắt đầu nhẹ nhàng tắm cho Bảo Bối, đứa bé này lớn lên chắc chắn là 1 cực phẩm có một không hai. Thật không biết cha mẹ Bảo Bối phải đẹp như thế nào mới sinh được đứa con như thế. Chà sữa tắm lên lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp lên cơ thể mịn màng bé nhỏ. Chắc bây giờ phản kháng cũng chẳng giải quyết được việc gì nên nó để yên cho cô tắm.

Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình bất lực như vậy, không thể phản kháng chỉ có thể đứng yên bất động mặc cô gái ngốc này tùy tiện động chạm. Thật sự cảm giác được người khác nhẹ nhàng tắm cho cũng không đến nỗi tệ, nếu là nằm trong bồn tắm sa hoa thì chắc sẽ thoải mái hơn nhiều. Nhưng cô gái này chưa được sự cho phép của anh đã thoải mái nhìn ngắm, sờ mó đủ cả lại còn dám bày ra bản mặt háo sắc là không thể tha thứ được. Cứ chờ đó rồi sẽ có 1 ngày anh bắt cô trả lại cho anh gấp đôi.

Vì mãi suy ngẫm nên đến khi anh ngẩng đầu nhìn cô thì cô cũng đã thoát quần áo được 1 nửa, gì thế này cô ta không phải là động vật ăn tạp đấy chứ? Chỉ cần đẹp thì giả trẻ gái trai đều ăn cả sao?

Anh trợn tròn mắt áp ứng hỏi cô:

- Cô lại định làm gì vậy?

- Tất nhiên là tắm rồi! Tắm cho Bảo Bối xong mẹ cũng ướt hết cả rồi còn đâu.

- À!

Hoá ra là cô ta tắm rửa, đơn giản chỉ có như vậy thôi. Nhưng tắm rửa nghĩa là phải cởi quần áo, mà cởi rồi thì sẽ vô cùng vô cùng mất mẽ, trong khi suy nghĩ của anh, trong thể xác nhỏ bé là 1 chàng trai đã hoàn toàn trưởng thành.

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC !!

5. Q.1 - Chương 5

Vân Phong chắc chắn mình không phải là kẻ sắc, nói đúng hơn là không có cảm xúc với nữ nhân. Điều đó được chứng minh khi anh đã được 5 vạn tuổi mà vẫn giữ được cơ thể hoàn bích. Đôi khi anh cố gắng thử với những cô gái xinh đẹp, mặc họ quyến rũ, hấp dẫn như thế nào cũng không tài nào khơi dậy dục vọng ngủ sâu. Với họ anh chỉ thấy nổi chán ngán mà thôi.

Nhưng đối diện với cô gái ngốc nghếch này hình như trong cơ thể này có gì đó khang khác. Thật sự mà nói cơ thể của cô gái này không có gì đặc biệt, vậy cảm xúc trong anh phải giải thích sao đây?

Nghe Bảo Bối hét lên” không thể được” thì phản ứng của cô là dừng dừng tất cả. Nó không tắm chẳng lẽ cũng muốn bắt cô không tắm theo nó. Không thể được, Bảo Bối tắm rồi bây giờ phải đến lượt cô.

Vô tư thoát hết y phục trên người. Cô thoải mái tắm dưới vòi hoa sen. Nhưng hồi ôi! Nếu đơn giản chỉ là tắm thì không có gì để nói, đằng này cô vừa tắm vừa đứng tạo hình như người mẫu(trong phòng tắm có 1 cái gương lớn) để ngắm nhìn vóc dáng của mình.

Chà xà bông lên người, vừa chà cô vừa hát thứ tiếng gì đó anh nghe không hiểu(cô hát tiếng hàn đến người hàn còn chẳng hiểu). Cô liếc mắt nhìn Bảo Bối này giờ vẫn đứng yên bất động.

- Bảo Bối đứng đó lạnh lắm, lại đây cho ấm.

Cái gì mà lại đây cho ấm? Anh vẫn chưa đến mức độ đó, tốt nhất là nên tránh xa chỗ này, thật không tốt cho tim mạch.

- Hey, Bảo Bối con định đi đâu. Lại đây.

Lần thứ 2 anh bị bắt trở về nhưng đập vào mắt anh là ngực con gái căng tròn như 2 trái đào. Cô ta thật độc ác định làm anh khí huyết dâng trào sao? Anh cố gắng đẩy cô tách ra xa mình một chút nếu không sẽ rất là hại mắt.

Nhưng càng đẩy, cô càng ghì chặt hơn đến cuối cùng người chịu thua vẫn là anh.

Hơn 30 phút màn “tra tấn” này cuối cùng cũng kết thúc. Mệt mỏi anh lên giường nằm lấy lại sức, mùi hương thoang thoảng càng ngày càng gần theo đó là cánh tay trắng mịn nhỏ nhắn kéo anh vào lòng chìm vào giấc ngủ an lành. Quan sát bộ dáng ngủ say của cô: rất an bình, tĩnh lặng mà ngủ không 1 chút mệt mỏi vương vẩn. Nhìn kĩ cô gái này thật cũng không tệ, ngốc nghếch nhưng lại lương thiện. Cạnh cô gái này mọi phiền muộn đều bị anh vứt sang 1 bên cùng cô chìm vào giấc mộng.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng thì anh đã bị sự ồn ào của cô đánh thức. Tại sao cô ta không thể như lúc ngủ yên lặng không động tĩnh chứ? Hé đôi mắt phượng ra nhìn.

- Cô có thể yên lặng 1 chút không?

- Bảo Bối, mẹ làm con tỉnh giấc sao?

- Phi thường âm ỉ(giọng lạnh tanh)

-Ồ, mẹ xin lỗi nha(giọng làm nũng)

- Thôi, cô tránh ra chỗ khác đi. Dù sao cũng đến lúc phải dậy rồi.

- Hì hì.

Liếc mắt nhìn cô anh khó hiểu tại sao cô lúc nào cũng có thể cười ngớ ngẩn như vậy chứ? Thật sự nhìn rất ngốc.

Liên Thảo thích thú mon men lại gần Vân Phong khi chuẩn bị “dính” sát vào anh thì anh đã kịp thời né tránh.

- Bảo Bối hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài mua sắm nhé.

- Ra ngoài, làm gì?

- Tất nhiên là sắm sửa cho Bảo Bối rồi. Con cũng cần quần áo để mặc đúng không?

Liên Thảo đưa Vân Phong đến siêu thị Nhật Tân. Ở đây không một ai là không bị choáng ngợp trước đứa bé như thiên thần này. Thật tò mò muốn biết cha đứa bé sẽ đẹp đến mức độ nào? Chắc chắn là rất tuyệt.

Dẫn Bảo Bối đi chọn đồ mà đi đến đâu cũng bị chèn ép vì mọi người muốn nhìn thật kĩ đứa trẻ này. Tiếng trẻ con khóc nháo:

- Mẹ! Con muốn chơi với bạn kia. Mẹ đem bạn ấy đến cho con đi.

- Ngoan nào Nguyệt Nguyệt hay để mẹ dẫn con đến chơi với bạn ấy nha.

Hai mẹ con đi đến trước mặt Liên Thảo, mỉm cười chào hỏi:

- Chào em. Chắc em là chị của bé đây.

- Không, em là mẹ của Bảo Bối.
 - Thật xin lỗi vì chị nhìn em trẻ quá. Không ngờ em đã là mẹ của trẻ con rồi, mà đứa con này lại lớn như vậy.
 - Điều đó không quan trọng, nếu sinh được một đứa nhỏ đẹp như vậy thì chẳng là vấn đề gì rồi. Không biết chị đây có việc gì?
 - À, tại đứa con gái của chị muốn làm thân với đứa bé này. Không biết em thấy thế nào?
 - Ồ “bé thế mà đã háo sắc rồi, đừng có mơ mộng đến Bảo Bối”, thật xin lỗi Bảo Bối không thích con củ chị, phải không Bảo Bối?
 - Phi thường không thích(lạnh lùng đáp trả).
- Đùa sao trẻ con anh không có hứng thú.
- Cô vui vẻ dẫn Vân Phong vào thang máy, nhưng trước khi bước vào thì anh cầm tay cô lùi lại:
- Đi chỗ khác đi, đừng đi vào đó.

6. Q.1 - Chương 6

Vân Phong cho dù đang bị phong ấn sức mạnh nhưng không có nghĩa anh là 1 người bình thường. Anh là ma vương của ma giới cho nên có thể nhìn thấy trong thang máy kia có 3 tên quỷ đầu trâu mặt ngựa ở đó. Chúng chỉ xuất hiện khi đi bắt linh hồn của người chuẩn bị chết hoặc là những nơi sẽ có người chết.

Quá đủ hiểu nếu đi vào trong thang máy này chắc chắn chỉ có 1 con đường chết. Bọn họ có chết hay không anh không quan tâm, anh chỉ biết cô gái gốc này không thể chết được.

- Bảo Bối nếu con không muốn đi thang máy thì đi cầu thang bộ vậy. Nhưng sẽ rất mỏi chân đó vì khu bán quần áo ở tầng 5 mà chúng ta đang ở tầng trệt.
- Không can hệ. Không đi vào đó là được.
- Được, vậy chúng ta cố gắng leo cầu thang vậy. Nếu Bảo Bối mỏi chân thì nói với mẹ.
- Cô tự lo cho thân mình trước đi.

Anh lạnh lùng đi về phía sau, cô bĩu môi lắm bầm:

- Bảo Bối sao cứ thích nói chuyện như người lớn vậy chứ. Đã vậy không biết học của ai cái thái độ lạnh lùng đó. Thôi kệ thế mới là Bảo Bối của mình.

Vội vàng chạy đuổi theo Bảo Bối cô nói:

- Sao con đi nhanh vậy chờ mẹ nữa chứ. Hì hì, đi mẹ dẫn con lên cầu thang.
- Không cần tôi tự đi được.
- Lại bướng bỉnh nữa rồi. Đi thôi

Đằng xa tiếng khóc nức nở của đứa trẻ Nguyệt Nguyệt vọng lại:

- Mẹ! Huhu con muốn chơi với bạn xinh đẹp đó cơ. Hức, Tại sao bạn ấy không muốn chơi với con, hay bởi vì con không xinh đẹp. Hu hu..
- Nguyệt Nguyệt, ngoan đừng khóc. Mẹ mua 1 con gấu bông thật to cho con nhé. Gấu bông xinh đẹp sẽ chơi với con.
- Con không muốn gấu đâu. Huhu

- Ngoan nào. Nghe lời mẹ đi mua gấu rồi đến tặng bạn. Biết đâu được gấu rồi bạn sẽ chơi với con.
- Hức, thật không ạ?
- Thật.(nhìn con gái với ánh mắt chắc chắn)
- Được, Nguyệt Nguyệt sẽ ngoan mà. Đi mua gấu bông thôi mẹ.

Người mẹ mỉm cười gật đầu dẫn con gái yêu của mình vào thang máy. Ấn nút lên tầng 6, cửa thang máy đóng lại cũng như quyết định số phận mỏng manh của họ.

Thấy Bảo Bối vẫn cứ nhìn chằm chằm bóng dáng của 2 mẹ con đó cho đến khi khuất hẳn sau cửa thang máy. Cô không vui hỏi:

- Sao rồi? Bây giờ thấy tiếc rồi hả?
- Không phải, chỉ là họ đi vào trong thang máy rồi.
- Chẳng con nghĩ ai cũng như mẹ con ta chịu khó leo cầu thang bộ sao.

Anh không trả lời cô chỉ lẳng lặng leo lên tiếp. Nếu đó là số mạng của họ thì bọn họ phải tiếp nhận, muốn tránh cũng không tránh được. Ngược mắt lên nhìn cô:” đồ ngốc cô có biết lẽ ra lần thang máy chết người này đã là của cô rồi không?”

- Sao lại nhìn mẹ như vậy? Mặt bị nhọ sao?

Cô ngốc ghéech lấy tay lên lau mặt, giở gương ra nhìn:

- Không có mà.
- Ngốc ghéech.
- Đây, con..

” Két” tiếng thang máy kêu vô cùng chói tai, lửa loé lên kéo theo đó khói mù mịt và:

” Rầm” vì bị đứt dây kéo, thang máy đập mạnh xuống đất phát ra tiếng động vô cùng lớn.

Ở bên ngoài người người náo loạn, có tiếng hét lớn:

- Có người ở trong đó, hình như là 2 mẹ con mau tìm người mở cánh cửa cứu họ ra đi.

Tình hình dưới đó vô cùng rối loạn, bọn họ cố gắng mở cánh cửa đó ra nhưng tài nào cạy ra nổi, nếu cứ như thế này thì người trong đó sẽ bị chết ngạt mất.

Liên Thảo sưng người sợ hãi, lắp bắp hỏi:

- Bảo Bối dưới đó có chuyện gì vậy?
- Tai nạn thang máy.
- Tại sao lại bị tai nạn?
- Cô không nhìn ra sao? Bị đứt dây kéo.
- Nói như vậy mẹ con hai người họ bị mắc kẹt trong đó. Bọn họ sao lại chậm chạp như vậy? Không sợ họ bị chết ngạt trong đó sao?
- Vô ích thôi, họ đã chết ở trong đó rồi. Chết từ lúc thang máy đập mạnh xuống đất.
- Sao lại xảy ra chuyện như thế chứ? Nếu không phải con không muốn đi thang máy thì người kẹt trong đó là chúng ta.

Cô run rẩy nói. Sự thật này làm cô thấy sợ hãi, lúc này họ còn muốn làm thân với Bảo Bối của cô mà bây giờ họ đã gặp nạn kẹt trong đó, không ai đoán được kết quả sẽ là như vậy.

Sau 30 phút cửa thang máy cũng được mở ra nhưng họ phát hiện 2 mẹ con nhà đó đã chết vô cùng thảm thương, thật tội nghiệp.

Không dám nhìn họ, cô nói với Bảo Bối:

- Bảo Bối chúng ta trở về được không? Mẹ muốn về nhà.

Nắm bàn tay đang run rẩy của cô, anh nói:

- Được, chúng ta về nhà.

Cố gắng nén xuống sợ hãi, cô gật đầu đi theo Vân Phong rời khỏi đây. Nhưng liệu anh có để ý trong thang máy hoang tàn kia có 2 bóng trắng lượn lờ, bọn đầu trâu mặt ngựa không bắt được họ vì oán khí của họ quá nặng.” Nếu không phải bọn người chúng ta sẽ chết như vậy sao?”

7. Q.1 - Chương 7

Dù đã về đến nhà nhưng cô vẫn không tài nào ngừng lại sự sợ hãi. Cứ nghĩ tới 2 mẹ con nhà đó chết thảm như thế nào thì chân tay càng thêm run rẩy. Cố gắng gạt bỏ nó ra khỏi trí óc thì nó càng hiện ra rõ ràng, thật là đáng sợ.

Một cốc nước trắng đưa đến trước mặt cô, ngẩng đầu lên Bảo Bối đã ở trước mặt cô khi nào, không hề có 1 tia hoảng sợ trên khuôn mặt non nớt mà chỉ có sự trầm tĩnh mà thôi.

- Uống đi, cô sẽ thấy tốt hơn đó. Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, có tránh cũng không tránh được. Cô không cần quá sợ hãi.

- Bảo Bối, mẹ vô dụng lắm có đúng không? Lẽ ra xảy ra vụ việc như thế này thì mẹ nên an ủi, dỗ dành che chở cho con đến cuối cùng thì là ngược lại. Mẹ đúng là vô tích sự mà.

Liên Thảo ủ rũ mặt xụ xuống, cứ như thế này thì làm sao cô chăm sóc tốt cho Bảo Bối được, cô thật là yếu đuối mà.

- Tôi mới tay rời đó.

- Hả? Ôi! Mẹ xin lỗi, hìhì (cô giật mình ngẩng đầu lên)

Nở nụ cười hối lỗi, cô đưa tay ra đón lấy cốc nước Bảo Bối đưa ra nãy giờ. Việc này cũng quên không hiểu cô làm được cái gì? Chỉ giỏi bắt tội Bảo Bối mỗi tay. Nhưng thật sâu trong tận đáy lòng cô đang thấy rất ấm lòng. Bảo Bối không phải như vẻ bề ngoài của nó, thật ra nó cũng rất quan tâm đến cô. Cô thật tốt số mới có thể làm mẹ của nó.” Liên Thảo mày phải mạnh mẽ lên nếu không sẽ phụ sự quan tâm của Bảo Bối, hơn ai hết sau này mày còn phải che chở cho Bảo Bối nữa. Đứng dậy nào”

Hít một hơi thật sâu, khuôn mặt tràn đầy sự quyết tâm. Cô đứng lên nói:

- Bảo Bối, mẹ nghĩ kĩ rồi. Mẹ không thể yếu đuối như vậy nữa, sẽ không sợ hãi nữa. Mọi người ra sao không quan trọng, chỉ cần có con ở bên cạnh thì mẹ sẽ không sợ gì nữa. Bảo Bối, con thấy mẹ nói có đúng không?

Ánh mắt tràn đầy tự tin nhìn Bảo Bối. Cô đang chờ mong sự ủng hộ của nó cũng như sự hứa hẹn sẽ không bao giờ dời đi. Bởi vì nếu một ngày nào đó tỉnh lại không thấy bóng dáng thiên thần đó, cô không biết mình sẽ sống thế nào.

Đáp lại cô chỉ là câu nói không đầu đuôi:

- Thật ngốc!(rồi quay lưng bỏ đi)

- Này, con không thể nói câu khác được sao? Chứ ít cũng phải đồng tình đi chứ.

Liếc mắt lại đằng sau nhìn cô đang giận dữ, anh chỉ có thể mỉm cười lắc đầu. Đúng là ngốc không thể sửa được. Dù sao cô ấy cũng chịu tỉnh lại rồi, cứ lo lắng sợ hãi như vậy thì lấy ai chăm sóc đây. Anh vẫn còn là 1 đứa nhỏ cần được quan tâm, vì vậy tạm thời anh không thể không để ý đến cô nàng ngốc này.

Còn Liên Thảo thì giận dữ chẳng ai thèm để ý nên đành bỏ qua, vội vàng đuổi theo Bảo Bối. Dù đứa bé này hơi lạnh lùng nhưng cô tin đó đã là thói quen của nó rồi. Nói cho cùng cô vẫn muốn ở bên cạnh nó không có 1 phút tách rời nào.

- Cô không cần bám sát gần tôi thế đâu?
- Có bám sát sao? Mẹ đứng cách con 10 cm rồi đó thôi. Quá là xa rồi.
- Chẳng lẽ cô còn muốn gần hơn? Đừng là kí sinh nữa, đi nấu cơm đi.
- Được, mẹ sẽ nấu thật nhiều đồ ngon để cho con thưởng thức. Thế nào?
- Thế nào cũng được đi vào trong bếp đi.
- Ok. Hôn mẹ một cái.
- Mơ tưởng.
- Không hôn thì thôi. Cần gì lạnh lùng như vậy chứ.

Phụng phịu đi vào trong bếp, đã đến giờ làm cơm rồi. Ngẩng mặt nên lấy đồ gia dụng thì hình như cô nhìn thấy bóng người đứng ở ô cửa sổ đối diện. Cô có thể chắc chắn đó là 1 phụ nữ, tóc tai rối bời, khuôn mặt đầm máu nhìn với ánh mắt vô cùng hung ác, và cô nhận ra khuôn mặt đó của người phụ nữ chết trong thang máy. Quá sợ hãi cô hét lên, thì bóng người phụ nữ cũng đã biến mất.

-A A A !! Bảo Bối có ma.

Nghe thấy tiếng cô hét anh vội chạy vào, lập tức hỏi:

- Có chuyện gì mà cô hét lên như vậy?

Cô run rẩy chỉ tay về phía trước, miệng ấp úng:

- Mẹ nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ đó. Rất đáng sợ

Thật ra ngay từ lúc chạy vào trong bếp anh đã thấy có rất nhiều âm khí rồi, âm khí quá nặng đủ hiểu người đó oán hận như thế nào. Bản tính cô gái này đã nhát ma sẵn, như vậy thật không tốt. Tốt nhất 2 mẹ con họ mau sớm đến ma giới báo danh, nếu không đừng nghĩ tới việc đi đầu thai. Việc cấp thiết bây giờ là phải an lòng cô gái ngốc này đã:

- Đừng sợ hãi, ma quỷ sẽ không làm gì được cô đâu. Tôi sẽ bảo vệ cô.
- Bảo Bối, con sẽ bảo vệ mẹ sao? Nhưng con chỉ là đứa trẻ 7 tuổi. Thì sẽ làm được gì chứ. Có lẽ mẹ bị ảnh hưởng cảnh ban sáng. Nên tự tưởng tượng ra thôi. Mẹ nói rồi mẹ phải mạnh mẽ để bảo vệ con.
- Như vậy là tốt.

8. Q.1 - Chương 8

Liên Thảo dù đã cố gắng trấn an tinh thần của mình nhưng vẫn không thể tránh khỏi trong lòng dấy lên sợ hãi. Cô không biết hình ảnh nhìn thấy là thật hay ảo giác, chỉ là nếu như con ma đó dám động đến Bảo Bối thì cô sẽ...mua thật nhiều tỏi, máu chó cả thánh giá nữa để đuổi con ma đó đi.

Như nghĩ ra một điều gì đó sáng suốt cô vui vẻ hét toáng lên:

- Bảo Bối! Mẹ đã nghĩ ra cách trừ tà rồi. Đảm bảo con ma đó sẽ không dám đến quấy rầy chúng ta nữa.

Vân Phong nghi hoặc nhìn cô, không biết cô gái ngốc này lại định bày trò gì? Nhưng anh có thể khẳng định là không dùng được. Dù nghĩ vậy nhưng nếu cô đang chờ đợi câu hỏi của anh thì cũng nên đáp ứng vậy.

- Trừ tà bằng cách gì?(giọng nói không hề có âm điệu hào hứng, tò mò)

Cô nháy mắt, ngênh mặt lên trả lời:

- Bảo Bối có biết bọn yêu ma sợ nhất là gì không? Cực sợ luôn đó(nhỏ giọng thần bí)

Yêu ma sợ nhất sao? Điều này anh mà không biết thì ai biết nữa. Nhìn chăm chăm vào cô, anh trầm giọng trả lời:

- Hồn phiêu phách tán.

- Hả??(há hốc mồm) hồn phiêu phách tán nghĩa là sao?

- Không biết?(cô lắc đầu) là đánh tan linh hồn của yêu ma, không bao giờ còn có cơ hội đầu thai.

- Đến mức độ đó sao? Nhưng chúng ta nào có năng lực đó. Vì vậy tốt nhất vẫn nên dùng cách của mẹ.

- Cách gì?

- Rồi con sẽ biết. Ăn uống xong chúng ta sẽ đi thực hiện.

Vô cùng vui vẻ, cô bắt đầu làm bữa trưa. Có vẻ cô đã quên mất cảnh đáng sợ vừa rồi.

Nhìn cô hào hứng như vậy, anh cũng đỡ lo lắng cho cô gái ngốc này hơn cho dù là thế nào anh cũng không muốn nhìn thấy cô sợ hãi.

Đi vòng quanh trong bếp, âm khí cũng tan đi ít nhiều chứng mẹ con hồn ma đó không có ở đây. Có lẽ để cô gái ngốc đó yên lòng anh phải nhanh chóng làm cho họ hồn phi phách tán. Đừng trách vì sao anh làm vậy tất cả đều do họ tự chuốc lấy.

Khi anh đang chuẩn bị bước ra ngoài quan sát, thì giọng nói hơi run của cô cất lên:

- Bảo Bối con định đi đâu?

- Không đi đâu cả, chỉ ra ngoài quan sát thôi.

- Không cần ra ngoài quan sát, ở đây với mẹ được không?

- Được, tôi ở đây với cô. Cô còn sợ sao?

- Có đôi chút. Mẹ sợ con ra ngoài rồi sẽ không quay lại nữa. Mẹ không muốn mất con.

- Yên tâm đi, sẽ không ai làm tôi biến mất được. Nấu tiếp đi.

- Ừm

Liên Thảo gạt đầu, tiếp tục công việc nấu nướng. Chỉ sau 30 phút một bàn ăn ngon đã được hoàn thành. Cô hướng Bảo Bối gọi lại:

- Bảo Bối lại đây ăn thử xem.

Cô gấp 1 miếng thịt vàng ngập đưa lên miệng nó, chờ nó ăn thử.

Liếc mắt nhìn cô, anh ngồi xuống ghé tự lấy dưa gấp ăn.

- Tôi tự ăn được.

Anh đâu phải là trẻ con, mà muốn ăn cũng phải chờ cô đưa đến tận miệng chứ, tự ăn vẫn thoải mái hơn. Nhưng khi ngược mắt nhìn thấy khuôn mặt chờ mong vì không được đáp ứng mà ủ rũ buồn phiền thì cũng không lỗ. Thôi vậy chỉ là 1 miếng thôi. Cuối cùng vẫn phải ngẩng đầu lên ăn miếng thịt cô gấp.

Ánh mắt cô tràn ngập niềm vui, hớn hờ ngồi xuống.

- Thế nào Bảo Bối có ngon không? Ăn miếng nữa nhé.

- Khá lạ miệng nhưng ăn cũng được. Tôi tự ăn được không cần gấp cho đâu.

- Bảo Bối không thể khen mẹ 1 tiếng được sao? Thế nào là khá lạ miệng?

- Tôi chỉ nói thật thôi. Lạ miệng vì tôi chưa ăn nó bao giờ.

- Hì, thế nào cũng được. Ăn nhiều vào.

Sau khi ăn xong bữa trưa, cô bắt đầu dẫn Bảo Bối đi mua đồ trừ tà. Chỉ là khi hai người đi khỏi, ở 1 nơi góc khuất xuất hiện 2 bóng trắng mờ ảo 1 lớn 1 nhỏ. Đứa nhỏ tay bám víu vào gấu áo của mẹ:

- Mẹ! Nguyệt Nguyệt không muốn như vậy đâu. Mẹ mang Bảo Bối đi đi.

- Nguyệt Nguyệt ngoan, mẹ nhất định sẽ mang thằng nhóc đó đến cho con. Cả đứa mẹ của nó nữa sẽ không ai thoát được đâu.

- Mẹ, con chỉ cần Bảo Bối thôi.

- Nguyệt Nguyệt con không hiểu. Nếu không phải bọn họ, mẹ con ta sẽ nhận kết quả này sao? Nhất là đứa bé kia nó quá kiêu ngạo. Bọn họ phải chết thì mới giải hạn trong lòng mẹ. Họ chết thì con mới có được đứa bé đấy.

- Vậy khi nào thì họ chết.

- Trong đêm nay. Các người hãy chờ xem.

Hai bóng trắng biến mất nơi góc tường khuất. Oán hận đã khiến họ không tài nào siêu thoát.

9. Q.1 - Chương 9

Đặt hết tất cả các đồ mua được xuống bàn. Cô vui vẻ cúi xuống nhìn Bảo Bối, tự đắc nói:

- Thế nào? Mẹ của con có phải là rất thông minh không?

Vân Phong nhìn lên đồng đồ ngỗng ngang trên bàn không biết nên nói gì. Đùa à, giữa trưa trời nắng gắt cô gái ngốc này dẫn anh ra ngoài chỉ để mua những thứ đồ không có tác dụng này sao? Dù vậy vẫn phải hỏi xem những thứ này cô dùng như thế nào?

- Đây là cách đuổi ma quỷ của cô đi sao?

- Đúng là vậy đó. Ở đây có tỏi, ớt, máu chó đen, thánh giá bạc đủ để đuổi tà rồi.

- Cô để dùng nó như thế nào?

- Tất nhiên là dùng như vậy rồi.

Nói xong cô cầm 1 xâu tỏi treo trước cửa nhà, tiếp theo là trong phòng bếp. Tất cả các phòng chỗ nào cũng có.

Treo 1 lượt tầm 15 phút mọi đồ vật đã được giải quyết hết:

- Cuối cùng thì cũng xong, Bảo Bối con thấy thế nào?

- Hi vọng nó có tác dụng như cô nói.

Thật không hiểu đầu óc cô gái này có những gì mà có thể nghĩ ra cách như vậy. Thôi bỏ đi, dù sao để cô gái này tin tưởng những đồ này còn hơn nhìn cô thấp thỏm lo sợ. Mọi việc sau này thế nào thì cứ để nó diễn ra thôi.

Đến buổi tối Cô lại đòi muốn tắm cho anh chỉ đến khi bị anh đe dọa:

- Tôi nói rồi, tôi không quen để người khác tắm hộ. Nếu cô vẫn cố chấp như vậy thì tôi sẽ rời khỏi cô mà đi đó.

- Đùng, mẹ sẽ nghe lời con mà. Không tắm thì không tắm, chỉ cần con đừng rời đi được không?

- Được, vậy cô còn đứng đó làm gì? Đi ra ngoài.

- Hì hì, mẹ ra ngoài mà đừng giận.

Liên Thảo vội vàng đi ra ngoài. Và cũng từ đó không dám đòi tắm cho Vân Phong nữa. Nhưng đó là chuyện của sau này.

Sau khi anh tắm xong đi ra ngoài thì đã thấy cô ngồi trên vạ giường đung đưa chân, thấy anh cô cười tươi hỏi:

- Bảo Bối, tắm xong rồi.

- Xong rồi cô vào tắm đi.

- Ok.

Cô vui vẻ nhảy xuống, rồi đi vào phòng tắm đóng cửa lại, để lại câu nói vọng lại phía sau:

- Cô không đem theo quần áo à?

Nói cũng chỉ vô ích thôi, cô gái này luôn luôn vô tư như vậy, chẳng bao giờ để ý gì. Tất nhiên kết quả anh luôn bị ép chiêm ngưỡng “cảnh xuân” do cô trình bày. Đôi lúc anh thấy cái thân thể bé nhỏ này cũng là 1 điều tốt bởi vì cô sẽ không thể nhìn thấy những lúc như vậy đã kích thích như thế nào. Ai! Nếu được anh rất muốn đập cho cô gái ngốc này 1 trận mà.

Đến lúc nửa đêm khi kim đồng hồ chỉ đến 12 giờ đêm thì không khí lạnh xuống 1 cách bất thường, gió lùa vào chiếc chuông gió treo ngoài cửa sổ kêu leng keng ghê rợn. Ánh đèn ngủ nhấp nháy cho đến khi bị tắt hoàn toàn, không gian tràn ngập âm u ma quỷ. Tiếng cửa liên tục kêu lạch cạch như có người mở ra, tiếng bước chân rề rề tiến vào phòng ngủ.

Khi 2 cái bóng trắng lơ mơ xuất hiện thì đối diện với họ là đứa bé 7 tuổi gác chân như đang chờ họ xuất hiện.

Trên khuôn mặt trẻ thơ không hề vương lấy 1 tia hoảng sợ, mà hoàn toàn là sự trầm tĩnh không hợp với độ tuổi của đứa bé.

Vân Phong nhếch lên khoe miệng lạnh lùng bình thản xem 2 hồn ma mặt mũi dập nát đầy máu chảy vô cùng khủng khiếp. Hướng bọn họ anh nhàn nhạt nói:

- Không cần dùng khuôn mặt xấu xí đó để dọa tôi đâu. Nhìn 2 người như vậy vẫn còn may mắn lắm. Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện tiếp, tôi không muốn cô gái này tỉnh giấc. Đi thôi

Nói xong anh tự mình nhảy xuống đi ra khỏi phòng. Không biết vì sao khi đối diện với đứa bé thì họ chỉ biết làm theo mệnh lệnh như 1 bản năng không thể từ chối.

Đứng ở khoảng sân rộng thì họ đã lấy lại ý chí hận thù thoát khỏi cơn mê hoặc ban đầu:

- Giỏi lắm, dám cùng chúng ta ra ngoài đây vậy chuẩn bị nhận lấy hậu quả đi.

Anh không nói gì chỉ là khí thể toát ra vô cùng nguy hiểm. Trong tay nắm chặt sợi dây chuyền màu đen đây cũng là bảo vật mẫu hậu để lại:

- Phong nhi bây giờ con còn nhỏ, pháp lực yếu không thể đấu lại được những yêu ma có pháp lực mạnh. Đây là sợi dây chuyền ngưng tụ pháp lực mẫu hậu nó sẽ giúp con trừ bỏ những yêu ma có ý định làm hại con. Cầm lấy nó, nó sẽ bảo vệ con.

Còn bây giờ đối mặt với mẹ con họ anh không còn cách nào khác đành phải nhờ cả vào nó vậy. Từ lúc pháp lực của anh đạt đỉnh cao thì nó đối với anh cũng chỉ là di vật mẫu hậu để lại. Trong 1 tháng này anh đành dùng nó để giải quyết nguy hiểm vậy.

Không nói năng nhiều, anh điều khiển pháp lực trong chiếc vòng trở thành 1 con rồng đen to lớn lao thẳng đến trước mặt 2 mẹ con họ. Nếu bị đánh trúng họ sẽ bị hồn phiêu phách tán.

10. Q.1 - Chương 10

Con rồng đen đó xuất hiện đã khuấy động cả 1 khoảng trời. Trên trời giông tố mạnh mẽ kéo đến, gió rít kêu gào như đòi mạng.

Vì sự xuất hiện quá đột ngột hay nói đúng hơn không thể ngờ đứa nhỏ này lại có khả năng như vậy. Cho nên họ không né tránh nổi loại pháp lực rất mạnh này.

Người mẹ vì đứng xa hơn nên chỉ bị đánh đập mạnh xuống đất, nguyên khí thương tổn rất nhiều. Còn người con vừa là chính diện lại còn là hồn ma yếu ớt nên chỉ kịp thét lên:

- Mẹ, A A A!!..

Linh hồn đã bị đánh tan biến mất trong không khí. Người mẹ thấy vậy đau đớn gào thét:

- Không! Nguyệt Nguyệt. Tại sao lại như vậy? Vì sao chứ?

Giọng nói non nớt lạnh lùng vang lên:

- Nếu như các người chịu chấp nhận sự thật. Yên ổn đến ma giới báo danh thì đã tránh được tai hoạ hồn phiêu phách lạc. Người yên tâm đi, người cũng không cần đau đớn cho nó nữa đâu. Vì người cũng sắp nhận được hậu quả như nó rồi.

- Người, người rút cuộc yêu ma quỷ quái gì?

- Ta có cần trả lời câu hỏi của người sao? Ta nghĩ là không cần.

Khi anh quyết định giải quyết nốt con ma nữ này thì chưa kịp điều khiển pháp lực thì ở trong phòng vang lên tiếng hét của Liên Thảo:

- Bảo Bối, con đâu rồi? Đáp lại 1 tiếng đi. Bảo Bối, đừng làm mẹ sợ.

Chớp lấy thời cơ Vân Phong sơ hở, ma nữ đó vội vàng đào thoát trong cơn giông đen kịt trời. Trong màn đêm vọng lại tiếng nói oán hận:

- Hãy chờ đó sẽ có ngày ta trở lại trả thù cho Nguyệt Nguyệt.

Anh khẽ nhếch khoé miệng lạnh lùng:” Khá lắm, chạy thật nhanh đó. Tốt nhất đừng để cho ta bắt được”

Tiếng sấm rền trời đã làm cho Liên Thảo tỉnh ngủ. Theo phản xạ, cô đưa tay ôm lấy Bảo Bối nhưng thứ cô ôm được chỉ là không khí mà thôi. Trái tim đập càng ngày càng mạnh mẽ, lúc này đây cô chợt nhớ đến lúc tắm nó có nói nếu cô ép nó, nó sẽ rời đi. Tự lẩm bầm với chính mình:

- Không có chuyện đó đâu. Bảo Bối sẽ không bỏ mình mà rời đi đâu? Có lẽ nó ở trong nhà vệ sinh thôi.

Vội vàng rời khỏi giường cô mở cửa phòng vệ sinh ra: không thấy. Chạy xuống bếp biết đâu Bảo Bối nửa đêm đói hoặc khát nước xuống đó tìm đồ ăn, thức uống thì sao? Rất có khả năng là như thế nhưng chỉ tiếc rằng kết quả cũng là không. Cô đi tìm hết phòng khách, phòng tắm, thậm chí dưới gầm giường, gầm tủ, tủ đựng đồ đều mở ra tìm kiếm hết và kết quả vẫn là không thấy bóng dáng của Bảo Bối. Lúc này cô thật sự rất hoảng sợ bất giác gào thét lên cũng như giải thoát nỗi sợ hãi trong lòng:

- Bảo Bối, con đâu rồi? Đáp lại 1 tiếng đi. Bảo Bối, đừng làm mẹ sợ.

Khụy người xuống, cô nức nở khóc. Cô không muốn mất nó đâu. Tại sao cô lại ngủ say như vậy chứ? Mà thật đáng đánh mà. Tự thấy đánh mất Bảo Bối là nỗi của mình, cô liền vươn bàn tay phải giơ lên tự tát mình. Nhưng khi cô đánh về hướng má mình thì bị cản lại, ngược mắt lên nhìn: là Bảo Bối. Cô không có nhìn nhầm chính là đứa nhỏ này. Quá vui mừng cô vội vàng ôm nó lại:

- Bảo Bối cuối cùng con đã trở lại rồi. Thật tốt quá!

- Đồ ngốc, tôi không đi đâu thì làm gì có sự trở lại. Nếu tôi không kịp cản lại có phải cô lại tự đánh mình phải không? Ngốc quá đi.

- Lúc này con đi đâu, sao mẹ không tìm được?

- Không có gì chỉ ra ngoài hít thở thôi.
- Nhưng trời đang đang đông mà, mẹ thấy có gì để hít thở đâu? Gió lớn quá sao tự nhiên thay đổi thời tiết nhỉ?
- Nửa đêm rồi, lên giường ngủ tiếp đi.
- Ok, Bảo Bối bảo gì mẹ sẽ nghe lấy, hì.
- Tâm trạng của cô thật dễ xoay chuyển.
- Hì, có ý kiến gì sao? Chỉ cần Bảo Bối không rời mẹ đi thì mẹ sẽ luôn luôn vui vẻ.
- Được rồi, ngủ thôi.

Có lẽ Vân Phong đã vô tình quên mất 1 điều khi pháp lực xuất hiện thì cũng sẽ kéo theo rất nhiều bộn bề ma mớ tới. Những ngày sống tiếp theo sẽ không còn những ngày an bình nữa.

Sáng sớm khi 2 người còn đang say giấc nồng thì chiếc điện thoại màu trắng của cô kêu lên âm ỉ báo hiệu có cuộc gọi tới.

Vô cùng bức mình vì bị phá ngang giấc, Vân Phong với cái điện thoại định quăng đi thì thật may mắn cô đã ngăn chặn kịp thời:

- Bảo Bối, hạ thủ lưu tình với Nokia của mẹ. Hì, con ngủ tiếp đi.

Ngượng ngạo cười hời hợt, xem màn hình hiện lên là mẹ cô gọi có việc gì sao?

- Mẹ à, có phải mẹ thay đổi quyết định rồi phải không?

Giọng nói trong tiếng điện thoại vọng ra:

- Con gái chơi như vậy đủ rồi. Mau về xem mặt đi, đừng để mẹ cho người lôi con về? Trong 2 ngày con phải xuất hiện trước mặt mẹ biết chưa.

11. Q.1 - Chương 11

Không để Liên Thảo cất tiếng phản đối thì mẹ cô đã nhanh tay tắt máy trước.

Tiếng đập máy phũ phàng của bên kia vẫn không thể đánh tỉnh được cô. Lúc này cô đang ngơ ngác nhìn cái điện thoại không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Dù là rất muốn ngủ nhưng nhìn cô cứ đờ như bức tượng vậy anh không thể không tỉnh táo. Rốt cuộc cuộc gọi kia đã nói những gì mà khiến cô gái ngốc trở lên như vậy?

Anh ngồi hẩn dậm tiến tới đứng trước mặt cô, giật điện thoại đang cầm trên tay ra giọng pha chút lo lắng:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô biến thành như vậy?

Đôi mắt đờ đẫn liếc nhìn Bảo Bối, lắp bắp nói:

- Bảo Bối mẹ bắt đi xem mặt.
- Xem mặt? Xem mặt ai? (gần giọng hỏi)
- Mẹ không biết. Không được, Bảo Bối chúng ta phải bỏ trốn. Đúng vậy phải bỏ trốn trước khi còn kịp.

Liên Thảo vội vàng rời giường, mở va-li ra đem hết quần áo nhét vào. Cô phải đem Bảo Bối bỏ trốn trước khi mẹ cô tìm ra.

Trong khi Liên Thảo đang vô cùng bận rộn thu dọn hành lý thì lúc này đây Vân Phong ngồi trên giường suy nghĩ: “Xem mặt sao? Không có cửa đâu. Dám có ý định cướp người “chăm sóc” của ta, có lẽ hắn đã chán sống rồi. Để xem hắn là ai mà dám to gan như vậy?” Hướng xuống nhìn cô đang bận rộn, anh nói:

- Cô muốn bỏ trốn sao?
- Tất nhiên là phải bỏ trốn rồi, không lẽ chờ bị bắt về.(cô vừa trả lời vừa làm việc)
- Vậy cô có thể trốn ở đâu? Trong thời gian bao lâu?
- Không biết trước được. Nhưng vẫn phải thử trốn được ngày nào hay ngày ấy.
- Vậy mẹ cô biết nơi ở của cô sao?
- Ủ hâ! Bảo Bối con thật sự là quá thông minh. Mẹ của mẹ còn chưa biết chỗ này tại sao mẹ phải rời đi chứ?

Liên Thảo lại bắt tay dọn đồ về chỗ cũ. Đúng là có 1 đứa con thông minh thật sự là quá tốt.

Hai ngày sau đó cô và Bảo Bối sống rất yên ổn không xảy ra điều gì kì lạ.

Ngày hôm sau khi cô và anh đang dùng bữa sáng thì “kính koong” chuông cửa vang lên.

Cô âu yếm nhìn Bảo Bối nói:

- Bảo Bối ngồi đây ăn tiếp đi nhé, để mẹ ra mở cửa.

Nhẹ nhàng bước ra khỏi bàn ăn đi ra ngoài mở cửa để lại Vân Phong không biết đang suy nghĩ gì khoé miệng khẽ nhếch:

- Nhanh thật đó.

Rồi bình thản ăn nốt bữa sáng ngon lành, có lẽ người đến là ai anh đã đoán biết trước.

Vội vã chạy ra mở cửa chưa nhìn thấy người cô đã nói với ra:

- Chờ một chút, tôi đến rồi đây.

Không biết có phải là quá ngốc nghếch không? Mà cô đã quên 1 điều ở đây Liên Thảo nào có quen biết ai và hôm nay cũng là ngày hẹn mẹ cô đã nói.

Mở cánh cửa ra đập vào mắt cô là anh trai Dương Đăng và hai người lạ mặt, cô ấp úng nói:

- Anh hai sao lại là anh?

Mỉm cười với cô, tháo bỏ mắt kính đáp:

- Liên Thảo, chơi vậy đủ rồi. Về thôi.

Cô hét toáng lên:

- EM KHÔNG VỀ.

Và vội vàng đóng sập cửa lại chỉ có điều cô không làm được điều đó vì họ đã nhanh chóng cản cánh cửa lại, Dương Đăng ra lệnh cho hai người còn lại:

- Hai người bắt nó lại.

Hai người lạ mặt hướng cô cúi đầu nói:

- Tiểu thư đắc tội (xông vào giữ cô lại)
- Hai người làm gì vậy buông tôi ra, Bảo Bối cứu mẹ với.

Cả 3 nam nhân khi nghe đến câu “Bảo Bối cứu mẹ với” đều vô cùng kinh ngạc:” Liên Thảo(cô chủ) là mẹ từ bao giờ vậy? Và Bảo Bối là ai?”

Để giải đáp thắc mắc của 3 người 1 bóng dáng bé nhỏ thông thả đi ra cất lên giọng điệu lạnh lùng:

- Các người muốn mang cô ấy đi có lẽ là hơi sớm.

Lần này 3 người không còn là kinh ngạc nữa mà sững người lại:” Đứa bé này là ai? Tại sao lại tuyệt đẹp như vậy? Rốt cuộc cha mẹ nó đẹp như thế nào mới sinh được đứa con như vậy. Thật quá hoàn mỹ”

Liên Thảo thấy Vân Phong tiến đến vội vàng kinh hô:

- Bảo Bối bọn họ muốn bắt mẹ đi. Con cứu mẹ ra đi.

Dương Đằng nhả mày vào nói:

- Đừng có xưng là mẹ con nữa em có đầu thai tới 10 lần cũng không sinh được đứa trẻ đẹp như vậy đâu. Em nhận vợ như vậy sẽ làm bôi bác cha mẹ của nó đấy (hướng xuống nhìn anh) Tại sao còn hơi sớm? Chẳng lẽ tôi không thể mang em gái của mình đi.

- Không phải, vì các người đã bỏ quên mất tôi. Tôi sẽ đi cùng với cô ấy.

- Được, tôi chấp nhận cho bé đi theo.

Sau đó Dương Đằng đã nhận được ánh mắt chết người từ anh, không dám nói thêm điều gì nữa.

12. Q.1 - Chương 12

Ngồi trên xe nhưng cô vẫn thấp thỏm không yên, đi hết đoạn đường này là về đến nhà rồi. Nếu như được cô thật sự muốn xô cửa xe lao xuống bỏ chạy nhưng điều đó là không thể thực hiện được chỉ có thể ngồi đây ủ rũ thờ dài.

Ngước mắt lên nhìn Bảo Bối, cô ỉu xìu lên tiếng:

- Bảo Bối, con nói xem mẹ nên làm sao bây giờ?

- Không sao cả, không ai có thể cưỡng ép cô nếu cô không muốn.

- Ai! Giá như được như vậy thì tốt. Bà là người nếu đã quyết định thì không ai có thể phản đối. Nhìn mẹ đây tấm gương sáng cho điều đó.

Dương Đằng đang ngồi trên ghế phụ quay đầu vui vẻ nói:

- Liên Thảo, nếu em đã biết rõ điều đó thì nên ngoan ngoãn nghe theo đi, đừng cố bỏ trốn làm gì. Dù em có trốn đến chân trời góc biển thì mẹ cũng sẽ tóm cổ về.

- Anh hai..(cô kéo dài giọng)

- Không cần mè nheo ngồi yên đi.

- Hư!(ngoảnh mặt đi) Bảo Bối con giúp mẹ đi.

- Muốn giúp cô, không hề thiếu cách. Chỉ cần tên đó không nhìn vừa mắt cô là được.

- Bảo Bối con đúng là phúc tinh của mẹ, hìhì.

Tài xế lái xe cắt đứt cuộc nói chuyện của 2 người, lên tiếng:

- Cậu chủ, cô chủ đến rồi ạ.

Rồi vội vàng chạy xuống mở cửa xe để Dương Đằng, Liên Thảo xuống xe.

- Bảo Bối đến rồi, chúng ta vào nhà thôi.

Vân Phong bước xuống xe, ngước lên nhìn ngôi biệt thự màu xanh nhạt khá rộng lớn, khuôn viên rộng với phong phú các loại cây cảnh xem ra cuộc sống của cô gái này khá tốt. Nhưng nếu so với ma cung của anh thì chỉ rộng bằng cung Mỹ thực của anh mà thôi.

Thấy ánh mắt thương thức của Bảo Bối cô vô cùng hân hoan nói:

- Bảo Bối thấy thế nào? Rất đẹp đúng không? Nếu so với ngôi nhà trước kia của con thì thế nào?
- Rộng bằng phòng bếp(cung mỹ thực) của nhà tôi(ma cung).
- Haha, con cũng phóng đại vừa thôi chứ. Làm gì có cái phòng bếp nào lớn vậy?
- Sau này cô sẽ biết.

Dương Đằng đi đằng trước cũng nói xen vào:

- Thật sự rất tò mò về nơi ở như thế đó. Liệu tôi có vinh hạnh đến đó không?
- Nhưng trước hết điều kiện là anh không còn trên dương thế.
- Haha, đến rồi. 2 người vào gặp mẹ đi. Liên Thảo nghe lời 1 chút.

Bước vào phòng khách, Liên Thảo có đôi chút lo lắng, bàn tay khẽ siết chặt. Vân Phong đi đến vỗ nhẹ vào lòng bàn tay cô nói:

- Trước hết hãy cứ làm theo lời mẹ nói. Sau đó chúng ta sẽ tính kế sau.
- Ủm, mẹ biết rồi nhưng con vào cùng mẹ nhé, Bảo Bối(mắt chớp chớp)
- Không cần thiết, cô chỉ cần nói qua sự góp mặt của tôi là được.
- À, mẹ biết rồi(iu xiu)
- Vào đi, tôi ngoài đây chờ.

Lầm lũi quay đầu đi vào bên trong nên không nhìn thấy cái nhếch mép lạnh lùng của anh:” Nếu không phải bây giờ ta bị phong ấn pháp lực và trước cô gái lương thiện này thì tên đó đã xuống chờ ta hỏi tội rồi, nhất định phải đẩy hắn xuống 18 tầng địa ngục”

Rón rén bước vào bên trong phòng đã thấy mẹ cô ngồi đó chờ sẵn, bà là 1 người phụ nữ quý phái nhưng quá ép buộc con cái của mình. Cho dù là vậy nhưng Liên Thảo đối với mẹ vô cùng kính trọng. Cha mất sớm, bà 1 mình gây dựng sự nghiệp to lớn và nuôi nấng 2 anh em trưởng thành không thiếu 1 thứ gì. Cô biết bà muốn tốt cho cô nhưng cường ép chuyện hôn nhân thì liệu có tìm được hạnh phúc.

- Liên Thảo, lấp ló vậy đủ rồi ra đây đi.
- Mẹ!(ủ rũ bước ra)
- Chơi như vậy đủ rồi, mai ngoan ngoãn đến nhà hàng Thanh Mai xem mặt Liên Thành.
- Mẹ, con có thể phản đối không?
- Bác bỏ phản đối.
- MẸ!!..
- Đủ rồi, không nói nữa giải tán.
- Được, nếu con đồng ý mẹ phải đáp ứng con 1 điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Những ngày qua, con có nhận 1 đứa bé vô cùng đẹp làm con nuôi, mẹ không được phản đối.
- Cái gì mà con nuôi? Điều đó sẽ ảnh hưởng đời sống hôn nhân của con sau này đấy.
- Con không muốn nghĩ nhiều như vậy, con chỉ biết bây giờ con không thể rời bỏ Bảo Bối.
- Thôi được rồi, nếu con đã kiên quyết như vậy thì theo ý con đi.
- Cảm ơn mẹ.

Nhẹ nhàng bước ra ngoài nhìn thấy Bảo Bối đang khoanh tay đứng dựa vào cây cột bên cạnh, dáng đứng rất tuyệt đẹp. Vui vẻ lại gần:

- Bảo Bối, mẹ đưa con lên xem phòng của mẹ nào.
- Được, đi thôi. Mẹ cô không làm khó cô chứ.
- Không có chỉ là ngày mai bắt buộc phải đi xem mặt thôi.
- Được rồi, ngày mai làm kế hoạch như tôi nói đảm bảo hẳn sẽ không dám cưới cô
- Kế hoạch gì? Nói nghe đi.
- Lại đây.

Liên Thảo ghé tai lại gần, sau khi nghe xong vô cùng thích thú cười mãi không thôi. Sẽ là gì đây, ngày mai sẽ rõ

13. Q.1 - Chương 13

Ngày hôm sau.

- Bảo Bối con thấy mẹ thế nào?

Sau hơn 1 tiếng chọn lựa đồ, cuối cùng Liên Thảo quyết mình ăn mặc như cô nàng xấu xí. Trên khuôn mặt xinh đẹp mọi ngày đã được đeo thêm 1 kính mắt đen thật to, không hề trang điểm dù là tô phớt làn son lên cặp môi căng mọng như trái anh đào. Mái tóc được rẽ làm đôi bên lõ xo thẳng xuống 2 bên. Không những vậy cô còn mặc 1 chiếc áo cũ màu, chiếc váy đen lỗi mốt và 1 đôi dép lê. Cô tin chắc với bộ dạng là 1 cô nàng xấu xí như vậy thì chẳng ai dám nhìn vừa mắt cô đâu. Vô cùng thoả mãn với cách ăn mặc của mình, cô quay sang hỏi ý kiến của Bảo Bối đang nằm trên giường uể oải.

Làm sao có thể không uể oải được khi chưa đến 5 giờ sáng, cô gái ngốc này đã dựng anh dậy chọn đồ cho buổi xem mặt lúc 10 giờ. Ngắm nghía thay đồ mãi sau 1 tiếng cũng có bộ dạng hoàn chỉnh để anh đánh giá.

Liếc mắt quan sát từ trên xuống dưới cô gái đang vô cùng thích trí vì sáng kiến của mình, anh nhàn nhạt trả lời:

- Nếu cô định dùng bộ dạng này để xem mặt thì không dùng được.
- Tại sao lại không dùng được? Rất được mà. Con xem nếu như ai mà nhìn thấy bộ dạng này không từ chối mới lạ.
- Nếu là 1 người đàn ông không coi trọng vẻ bề ngoài thì bộ dạng nào cũng chỉ là phụ phẩm. Tôi muốn họ không phải từ chối mà là bỏ chạy.
- Làm sao mà khiến bọn họ bỏ chạy được chứ? (cô phụng phịu)
- Mở tủ đồ của cô ra để tôi xem thử.
- Được, con xem đi.

Vân Phong đứng dậy đi đến tủ đựng quần áo của cô tìm kiếm.

- Con muốn tìm gì?
- 1 bộ đồ thích hợp cho cô.
- Ồ, theo ý Bảo Bối vậy.

Tìm kiếm suốt 15 phút cũng không tìm được bộ đồ ưng ý.

- Thế nào Bảo Bối?
- Đồ ưng ý thì không có. Nhưng những bộ đồ không thể chấp nhận được thì có rất nhiều.
- Làm gì đến nỗi vậy? Con nhìn xem cái áo này dù đã nhạt màu nhưng còn nguyên chưa bị rách nát.
- Vậy những bộ đồ mặc bên trong thì sao? Như cái này (chiếc quần con ren hồng) rách như vậy cô còn mặc sao?

Vội vàng giật lấy dù sao cũng là đồ nội y không thể quá lộ liễu. Nở nụ cười ngượng ngạo:

- Ha ha bỏ sót ấy mà, mẹ sẽ vất đi luôn.
- Nhưng tôi thấy trong tủ còn có 5 cái như vậy. Không bàn cãi nữa chúng ta ra siêu thị mua thêm đồ.

Không thể nói lại được Bảo Bối, cô chỉ có thể cầm ví tiền đi theo. Chắc mất kha khá đây.

Đến siêu thị lần nào cũng vậy cảnh tượng khi nào cũng thế. Cái siêu thị này lớn và rộng hơn cái siêu thị kia rất nhiều nhưng giống nhau ở điểm mọi người đều choáng ngợp trước vẻ đẹp của Bảo Bối. Đứa bé này lớn lên sẽ là 1 tai họa cho nhân loại.

Đứng trước 1 gian hàng, Liên Thảo quay sang hỏi:

- Bảo Bối con nhìn xem. Lên mặc đồ nào?

Vân Phong liếc qua gian hàng, đây là gian hàng thứ 10 hy vọng tìm được đồ anh cần. Nhìn khắp 1 lượt cuối cùng cũng tìm được bộ đồ ưng ý.

Chỉ tay về phía bộ đồ ở trong góc, anh cất tiếng:

- Chọn bộ đồ kia.

Liên Thảo nhìn theo hướng Bảo Bối chỉ, nuốt nước bọt khó khăn nói:

- Không phải chứ!

Thật sự khi đến đây, cô nghĩ Bảo Bối muốn cô mặc như 1 kẻ ăn mày lang thang nhưng thật sự không ngờ nó lại muốn cô mặc bộ đồ đó.

Đó là 1 bộ váy không biết phải diễn tả như thế nào. Nếu nói bộ đồ đó hở hang, không có đâu rất chi là kín đáo là đằng khác (làm sao anh có thể để cô trước mặt người khác khoe đồ), nhưng nó vô cùng lòe loẹt, cô chưa bao giờ thấy cái nào có màu sắc lòe loẹt như vậy. Trên cổ là 1 đám lông cừu màu vàng (mặc nóng lắm) tiếp theo là 1 khoảng màu đỏ, tiếp đến là màu xanh, nữa là màu hồng, 2 cánh tay màu tím, dưới gấu váy màu xanh nước biển, đai váy màu chàm. Nếu mặc nó cô sẽ biến thành 1 con bọ nẹt nhiều màu sắc. Cô không muốn như vậy đâu. Cúi đầu nhìn Bảo Bối đang mỉm cười vô cùng lạnh lùng, cô tự nghĩ:” cái bộ đồ này có thù oán gì với Bảo Bối sao lại cười như vậy nhỉ? Kì lạ”

- Bảo Bối, con nói mẹ nên mặc bộ đồ này đi xem mặt sao?
- Không sai, nhưng chỉ bộ đồ này thôi chưa đủ, đi mua thêm phấn son, và 1 bông hoa mẫu đơn đã nở rộ.
- Không phải chứ?

Và sau đó cô đã được anh trang điểm từng ít một. Chỉ là khi soi vào gương, cô gào thét:

- MẸ ỒI! Có quái vật.

Và cô thật sự muốn ngất xỉu, trời ơi tại sao Bảo Bối lại trát nguyên 1 hộp phấn trắng lên mặt cô thế này. Khuôn mặt trắng bệch (trát phấn) và cặp môi đỏ trót như thế này người ta không bỏ chạy thì đó là 1 kỳ tích.

14. Q.1 - Chương 14

Nhìn ngắm mình trong gương, cô cố gắng cứu vớt số phận của mình:

- Bảo Bối, con làm như vậy là đẩy mẹ thành tội nhân thiên cổ đó.
- Tội nhân thiên cổ sao? Không có đâu, cuồng lắm chỉ làm người ta tinh thần hoảng loạn thôi.
- Như vậy chẳng phải là hại người sao? Nếu như khiến mọi người hoảng rồi thì...sau này biết gả cho ai?
- Cô muốn kết hôn? (giọng lạnh băng)
- Bây giờ thì chưa muốn nhưng sau này thì sẽ khác. Mẹ cũng muốn yên ổn gia thất mà.
- Yên ổn gia thất sao? Vậy để xem cô có tìm được người yên ổn không rồi hãy nói.
- Nhưng dù thế nào thì suốt đời này mẹ sẽ không bao giờ rời bỏ Bảo Bối đâu, nên con không cần quá lo lắng.
- Được rồi, cài bông hoa này vào dù sao bây giờ cô cũng chưa muốn kết hôn. Phá vụ xem mắt này trước đã.

Liên Thảo thấy Bảo Bối nói thật đúng, dù sao cô cũng không muốn cuộc xem mắt này, chuyện sau này thì để sau này tính vậy.

Có tiếng người gõ cửa, sau đó là tiếng của người quản gia:

- Cô chủ đã đến giờ rồi ạ. Cô đã chuẩn bị xong chưa?
- Xong rồi quản gia Lâm, ông hãy xuống trước đi chốc nữa tôi xuống.

Nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi, cô quay lại nói với Bảo Bối:

- Bảo Bối đi cùng với mẹ nhé.
- Mẹ cô liệu sẽ đồng ý sao?
- Nhưng con thể để mẹ 1 mình xông pha được.(mặt ủ rũ)
- Tôi không thể quang minh chính đại đi cùng nhưng có thể lén lút đi theo phụ trợ. Yên tâm đi.
- Được, có câu nói này của Bảo Bối mẹ yên tâm rồi. Nhà hàng Thanh Thủy nhớ đó.
- Được rồi cô đi trước đi.

Liên Thảo bắt đầu đi đến nơi gặp mặt, tất nhiên là phải đi qua những cơn choáng váng của những người đi đường. Thậm chí ngay cả anh trai Dương Đằng phản ứng còn thái quá hơn họ (shock mà), kệ thôi họ muốn cô đi xem mặt bây giờ cô chấp thuận rồi còn ý kiến gì nữa. Để xem cái tên Liên Thành đó sẽ phản ứng thế nào? Sẽ vui lắm đây.

Ngồi xe mất khoảng gần 30 phút cuối cùng cũng đến nhà hàng Thanh Thủy. Phản ứng của mọi người thế nào thì không cần nói nữa, như nhau cả thôi.

Bước đến ngồi xuống, ghế đối diện đã có 1 người đàn ông ngồi đó. Người này chắc hẳn tên là Liên Thành, bộ dạng cũng được coi là soái ca, khá là lịch lãm. Dù sao người ta cũng là tổng giám đốc của 1 tổng công ty làm sao mà không lịch lãm cho được. Nào bây giờ nhìn kĩ rồi thì hãy hoảng hốt đi, bỏ chạy hay mắng chửi đi tại sao cứ ngồi đó mà cười vậy? (Vân Phong gặp đối thủ rồi)

Khác hẳn với suy đoán của cô, người tên Liên Thành này chẳng những không hoảng hốt mà dù là 1 phản ứng nào cũng không có. Chẳng lẽ chàng trai này chính là kiểu người như anh đã nói về bề ngoài cũng chỉ là phù phiếm hay là do định lực quá cao, ngồi trước 1 đứa con gái chẳng khác nào ma ma ở thanh lâu mà vẫn có thể mỉm cười, uống nước như không thấy gì.

Khẽ mỉm cười đối với cô nói:

- Chắc cô là Liên Thảo tiểu thư, không thể ngờ được cô lại hài hước như vậy.
- Hài hước là sao? (cô khó hiểu)

- Mặc bộ đồ đó cô không thấy nóng sao?
- Có nóng (đưa tay lên quạt quạt)
- Trát nhiều phần, tô đậm son như vậy không thấy mặt ngứa ngáy sao? (trời nóng nên mồ hôi chảy ra)
- Ủ nhỉ, anh nói tôi cũng thấy hơi ngứa rồi đó.
- Nếu đã vậy thì nên lau mặt đi thôi.

Nói dứt lời, Liên Thành lấy 1 chiếc khăn từ trong túi ra và gọi 1 chai nước lọc đến. Sau đó nhanh chóng lau khuôn mặt trắng bệch trong sự ngỡ ngàng của cô. Thôi xong kế hoạch thất bại, Bảo Bối con mau ra chiêu đi? Người này mẹ không đối phó được.

Tất nhiên mọi việc diễn ra đều được chứng kiến bởi 1 đứa trẻ đang đứng bên ngoài nhìn vào.

” Khá lắm, rất xứng đáng để Vân Phong này đấu 1 trận. Về bề ngoài không thể bị ảnh hưởng vậy thì tính cách bên trong thì sao?”

Khẽ nhếch lên thành 1 nụ cười lạnh lùng, không ngờ đến đây lại được chứng kiến 1 cảnh ngoài ý muốn. Để tránh mọi người choáng váng anh đã phải thay đổi bộ dáng rất nhiều, đội 1 cái mũ lưỡi trai và đeo 1 cái kính râm màu đen. Nhưng dù đã cải trang như vậy rồi mà vẫn đủ sức thu hút các bé gái xung quanh. Có 1 bé gái xinh xắn tầm 5 tuổi mạnh bạo đến gần:

- Anh xinh đẹp à, Bội Nhi làm quen với anh được không?
- Cũng được, nếu em đáp ứng anh 1 chuyện (cười lạnh)

15. Q.1 - Chương 15

Đứa bé Bội Nhi nghe vậy thì cuống toét miệng, cất giọng non nớt hỏi:

- Em đồng ý, anh muốn em làm gì?

Nhếch miệng cười, anh kéo Bội Nhi lại gần, rồi chỉ về hướng Liên Thảo đang ngồi.

- Em có nhìn thấy cái cô gái ăn mặc lòe loẹt kia không?
- Có ạ (khẽ rùng mình)
- Bây giờ anh muốn em chạy vào kêu cô gái ấy là mẹ, không những hãy hoá thân là đứa trẻ đáng thương bị bỏ rơi, em làm được không?
- Chỉ cần anh chịu làm quen với Bối Nhi, thì em sẽ làm được.
- Tốt lắm để xem biểu hiện của em đã rồi nói sau. Nhưng trước hết nên phải...

Không muốn nói rõ hết ý, anh cầm 1 nắm bùn đất quệt lên khuôn mặt, quần áo trắng hồng của Bội Nhi trở lên nhem nhuốc. Cách đóng giả này nếu áp dụng nên cô gái nào cũng hơi độc thật dù sao cũng ảnh hưởng đến danh tiết người ta, nhưng không sao chỉ cần anh biết con người thật của cô gái gốc này là được, cần gì để ý đến người khác nghĩ gì chứ.

- Xong rồi đó, em bắt đầu nhập vai đi.
- Khoan đã, anh chờ em 1 chút (quay đầu chạy thẳng)

Khi anh còn suy nghĩ xem cô bé này định làm gì? thì đã thấy Bội Nhi quay lại cùng chậu nước trên tay.

- Anh rửa tay đi.
- Rất ngoan.

- Hi, em đi diễn đây. Hãy chờ xem kết quả của em.

Bội Nhi lòng đầy tự tin đi vào. Nhìn cái cô loè loẹt này đứa bé cũng hơi ớn ớn nhưng đành thôi nếu mình làm tốt anh xinh đẹp sẽ chơi với mình.

Tự cầu mình 1 cái thật đau cho đến khi thút thít khóc, giọng non nớt gào lên:

- MẸ À.

Liên Thảo quay mặt lại nhìn xem đứa bé nào bị lạc mẹ, thì 1 bóng dáng nhỏ bé, khóc nức nở chạy đến cầm tay cô, run rẩy khóc:

- Mẹ à, hức Bối Nhi biết tội rồi đừng bỏ con 1 mình mà, huhu con đáng thương lắm.

- Bé ngoan đừng khóc, có phải em nhìn lầm người không?

- Không có mà, rõ ràng anh xinh đẹp chỉ con đến đây.

- Anh xinh đẹp? " Bảo Bối không lẽ con đã đến giúp mẹ sao? May quá thôi"

Lạnh giọng cô giả vờ hồ hững đẩy nó ra:

- Còn đến đây làm gì hả? Chẳng phải mẹ đã nói: tránh xa mẹ rồi sao? Mau đi đi đừng cản trở buổi xem mặt của mẹ.

Khi đứa bé bắt đầu chuẩn bị diễn tiếp thì 1 vòng tay kéo đứa bé ngồi lên đùi mình. Kinh ngạc Bội Nhi quay mặt lại nhìn, há hốc miệng nó ấp úng nói:

- Chú..chú Liên Thành, sao..sao chú lại ở đây?

- Tại sao chú không thể ở đây? Bội Nhi thật hự nha, mới chưa gần 1 tháng không gặp đã đi nhận mẹ mới rồi? Cháu nói xem chú có nên kể chuyện này cho cha mẹ cháu biết không?

- Chú Liên Thành, cháu biết lỗi rồi. Chú đừng nói ra nha.

- Cũng được, trừ khi cháu nói ra ai nhờ Bội Nhi làm việc này?

Bội Nhi ỉu xiu phụng phịu nói:

- Dạ, là..

- Là tôi nhờ Bội Nhi làm như vậy?

1 giọng nói non nớt nhưng lạnh băng chen vào cuộc nói chuyện của 2 người. Bọn họ tất cả đều quay lại nhìn, nhưng phản ứng thì hoàn toàn khác nhau:

- Bảo Bối (vui vẻ)

- Anh xinh đẹp (sung sướng)

- Đứa bé này là..(trầm ngâm)

Vân Phong đi đến ngồi vào chỗ bên cạnh Liên Thảo, lẳng lặng quan sát người đối diện.

Vui vẻ Liên Thảo chỉ tay giới thiệu:

- Giới thiệu với anh, đây là Bảo Bối cũng là con trai tôi. Tôi muốn cuộc hôn nhân của tôi phải được nó chấp nhận. Anh tự làm quen với nó đi.

- Cô nói đây là con trai của cô? Quá hài hước rồi đấy. Nếu tôi không nhớ nhầm cô chưa lần nào kết hôn, cứ cho là yêu đương cởi mở đi thì có đứa con này chẳng phải quá sớm sao?

- Tôi vẫn chưa nói hết ý Bảo Bối là con trai nuôi của tôi. Phải không Bảo Bối.

- Cứ cho là vậy đi (anh nhàn nhạt trả lời, ánh mắt vẫn tập trung về người đối diện)

- Xin chào Bảo Bối, tôi là Liên Thành và...

- Đừng dài dòng nữa (ngắt lời) cô gái này không muốn kết hôn với anh vì vậy tôi khuyên anh nên biết điều 1 chút nếu không sau này có nhận hậu quả gì cũng đừng oán trách ai.

- Rất thẳng thắn, vậy tôi sẽ chinh phục cô gái này cho đến khi cô ấy chấp nhận cuộc hôn nhân này. Hy vọng rằng cậu sẽ không gây khó dễ cho tôi.

Anh lạnh lùng buông lời:

- Háo thẳng, chúng ta đi thôi.

Thô bạo kéo tay cô rời khỏi nhà hàng, mặc kệ cô có kêu đau thế nào, cũng thờ ơ coi như không nghe thấy.

16. Q.1 - Chương 16

Tiếng chuông điện thoại reo lên những tiếng "reng, reng" inh ỏi. 1 bàn tay cầm ống nghe nhắc lên:

- Alo.

- Cô Lâm, cháu là Liên Thành đây.

- Liên Thành à, buổi gặp mặt thế nào? Cháu đừng bị bộ dáng khủng khiếp của Liên Thảo nhà cô đánh lừa, bình thường nó không ăn mặc như thế đâu.

- Cháu biết, cô ấy làm như vậy đơn giản chỉ là muốn từ chối thôi.

- Vậy cháu quyết định thế nào?

- Vẫn như ban đầu muốn theo đuổi cô ấy chỉ là..

- Chỉ là làm sao cháu cứ nói? Có khúc mắc gì cứ nói ra cô sẽ giúp cháu gỡ.

- Dạ, không có gì lớn lao lắm đâu. Chỉ là nếu cháu muốn đến với cô ấy thì sẽ gặp vướng mắc là con trai nuôi tên Bảo Bối. Theo cô có cách nào tách 2 người họ ra không?

- Được cháu cứ yên tâm đi việc này cô sẽ lo cho.

- Vậy cháu cảm ơn cô.

Khi cuộc điện thoại kết thúc thì 2 người cũng đã trở về.

Nhìn thấy Liên Thảo và 1 đứa trẻ bước vào, lúc này mẹ cô mới có dịp quan sát đứa trẻ này. Đúng là 1 đứa trẻ có vẻ đẹp thật là yêu nghiệt, nhìn sâu vào mắt đứa bé trong đó chỉ có sự lạnh lùng và tà khí mà thôi. Đứa trẻ này thật sự không giống 1 đứa trẻ bình thường, sự thần bí đã khiến người ta nhìn thấy thật mờ ảo. Rốt cuộc đứa bé nam này từ đâu đến?

- Liên Thảo ngồi xuống đây mẹ muốn hỏi chuyện 1 chút.

- Dạ.(cô ngồi xuống cũng kéo Bảo Bối ngồi bên cạnh) Mẹ hỏi đi?

- Con thấy đứa trẻ này ở đâu?

- Bảo Bối sao? Con gặp khi Bảo Bối bị thất lạc cha mẹ.

- Vậy tại sao con không mang nó đến đồn cảnh sát để người ta tìm cha mẹ cho nó. Liệu con có nghĩ khi cha mẹ nó biết mất con thì sẽ đau khổ như thế nào không? Con không thể ích kỉ nhận nuôi nó còn cha mẹ nó thì sao? Con đã nghĩ đến điều đó chưa?

Cứng miệng cô không biết phải nói thế nào? Nên chỉ lắp bắp nói:

- Con...con...không..

- Không thế nào? Chẳng lẽ..(mẹ cô gắt lời)

- Cha mẹ tôi đã chết lâu rồi? Nên điều này các người không phải lo nghĩ (giọng lạnh lùng vang lên)
 - Bảo Bối không ngờ con lại đáng thương như vậy, con yên tâm đi mẹ sẽ chăm sóc cho Bảo Bối thật tốt bù đắp những tháng ngày thiếu tình thương cha mẹ trước kia.(quay về hướng mẹ cô) Mẹ thấy rồi đó Bảo Bối thật đáng thương mẹ không được gây khó dễ cho nó.
 - Được rồi, cứ cho nó là người của họ Trúc đi thì ta không thể chấp nhận 1 đứa trẻ không có học vấn vì vậy từ ngày mai Bảo Bối của con phải đến trường học.
 - Không được mẹ à, nếu để Bảo Bối đi học thì bọn học sinh nữ sẽ xông vào xâu xé Bảo Bối mất. Không thể để 1 con chuột trước 1 bầy mèo được.
- “Cô dám ví tôi là 1 con chuột ư chờ đó sau này tôi sẽ tính cả vốn lẫn lãi đòi 1 thể”
- Phản kháng không có tác dụng, ý mẹ đã quyết. Nếu con sợ mẹ sẽ thuê thêm 2 vệ sĩ là được. Không nói nữa quyết định như thế đi, ngày mai Bảo Bối bắt đầu đi học. Còn con chuẩn bị chờ ngày hẹn của Liên Thành đi.
 - MẸ!

Không thèm để ý đến cô phản đối, mẹ cô quay lưng đi thẳng.

Phản kháng không được, cô quay sang hờn dỗi với Bảo Bối:

- Tại sao con lại im lặng không phản đối như vậy? Không lẽ con cũng muốn đi học.
- Nhìn thật sâu vào mắt cô, anh lạnh giọng hỏi:
- Sau buổi gặp mặt ngày hôm nay, cô có thích cái tên Liên Thành đó không?
 - Không thích, không thích, thích mỗi Bảo Bối thôi(lắc đầu nguầy nguậy)
 - Rất tốt, đáp án như vậy là đủ. Còn ngày mai ra sao đối với tôi không quan trọng.
 - Nhưng ngày mai con phải đến trường đó. Con đi học rồi thì ai sẽ là đồng minh với mẹ? Không lẽ con để mẹ 1 mình đối phó với tên Liên Thành xảo quyệt đó sao?
 - Cô yên tâm đi, chỉ cần tôi muốn không ai có thể cưỡng ép được. Còn về cái tên Liên Thành, chỉ cần cô không thích hẳn còn lại tôi sẽ từ từ giải quyết.
 - Nhưng cứ nghĩ không thể cạnh con 24/24 giờ là mẹ không thể chịu được.
 - Cứ dần quen đi là vừa.

Vân Phong đứng dậy bước vào trong phòng, muốn dùng cách này để chia rẽ 2 người sao có lẽ họ đã sai lầm rồi. Chỉ còn hơn 2 tuần nữa anh sẽ hồi phục công lực bị phong ấn, không biết ma giới sẽ loạn như thế nào đây?

17. Q.1 - Chương 17

Màn đêm buông xuống báo hiệu 1 ngày nữa cũng đã sắp kết thúc. Ở trong chốn thành thị thì giấc ngủ đến với họ yên bình. Nhưng ở 1 nơi khác, nơi vùng sâu nước độc. Trong 1 khu rừng vắng vẻ trời đêm càng khiến nơi đây trở nên vô cùng âm u đáng sợ như có quỷ ám.

Một thân hình nhỏ nhắn của thiếu nữ đi về phía trước như có người dẫn dắt. Hai mắt thiếu nữ vô cùng mơ hồ, thể xác bước đi nhưng vô hồn. Nếu là người thường nhìn thấy sẽ cho là cô gái này chắc hẳn là đang mộng du không biết mình đang đi đến đâu. Nhưng nếu là người có giác quan thứ 6 có thể nhìn và nghe nhìn thấy yêu ma thì sẽ biết phía trước cô gái kia là 1 linh hồn mờ ảo.

Hồn ma này không ai khác chính là người mẹ đã may mắn chạy thoát khỏi hồn phiêu phách tán dưới tay của Vân Phong. Ma nữ này vẫn không ngừng tìm cách quay lại báo thù cho đứa con nhỏ của mình nhưng

biết làm sao khi lực bắt tông tâm. Nếu kế hoạch bắt thành có khi bà ta cũng cùng chung số phận của đứa con cũng nên.

Gió mạnh thổi linh hồn bà ta trôi dạt về đây nơi đây quỷ ám này. Ở đây dù đã là hồn ma cũng chẳng yên ổn gì vì không phải chỉ riêng bà ta còn rất nhiều quỷ ma khác nữa. Chúng cầu xé ăn gọn linh hồn của nhau. Chỉ đến khi trong 1 lần chạy trốn thoát khỏi lũ ma quỷ này mà vô tình phát hiện ra có 1 loại quỷ đã bị giam giữ 1 triệu năm dưới đất sâu không có ánh sáng. Và hắn đã đồng ý chỉ cần bà ta dụ được 1 thiếu nữ độ tuổi 16-18 đến đây giúp hắn giải phong ấn. Thì hắn sẽ giết 2 người đó trả thù cho bà ta.

Người thiếu nữ cứ vô định đi về phía trước cho đến khi kim đồng hồ chỉ đến 12h đêm, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống nơi 1 cái giếng sâu thì người thiếu nữ bị 1 lực đẩy kinh người rơi xuống đó.

Một tiếng gào thét ghê rợn vang vọng khắp rừng sâu của cô gái trẻ (bởi vì lúc này cô gái đã thoát khỏi mê hoặc):

- A A A A A.,

Tiếng gào thét đó khiến bà ta không lạnh mà run. Nhưng đã đến nước này rồi không thể rút lui được nữa chỉ có thể đi tiếp lên thôi.

Bay xuống đáy giếng sâu đập vào mắt bà ta là 1 cảnh chết chóc cô cùng đáng sợ. Không biết hắn dùng cô gái giải phong ấn thế nào chỉ biết là người thiếu nữ đó chỉ còn là 1 vũng máu, thịt xương thì bị ăn sạch xốt lại cũng chỉ là lục phủ (dạ dày, ruột non, ruột già, bàng quang, mật..) mà thôi. Trên tay hắn là 1 trái tim vẫn còn đang đập “thình thịch”, đưa tim vào miệng nhai vô cùng ngọt miệng, hắn khen gọi:

- Đúng là rất vừa miệng, mùi vị thật tuyệt.

Bà ta vô cùng hoảng sợ, 2 mắt tròn to. Có lẽ bà ta chưa bao giờ chứng kiến cảnh như vậy nên không thể tránh khỏi kinh hoàng, sợ hãi ấp úng nói:

- Ngài..ngài đã được..được giải phong ấn rồi?

- Giải rồi (vẫn còn lưu luyện liếm những giọt máu còn sót lại trên từng ngón tay)

- Vậy có phải nên đáp ứng giao dịch của chúng ta rồi chứ?(lấy hết can đảm hỏi)

- Giao dịch gì?(tiếp tục liếm)

- Chính là ngài sẽ giúp tôi trả thù giết 2 mẹ con bọn họ.

- Đứa mẹ quá già(trên 20 tuổi) và lại đã bị vấy bẩn(có con rồi) ta không có hứng thú. Còn đứa con pháp lực cao như vậy ta sẽ suy nghĩ lại(xem xét thêm có nên hút pháp lực của đứa bé không).

- Ngài không thể nuốt lời như vậy, ngài đã hứa với tôi sẽ..

- Một linh hồn ma nhỏ bé như vậy mà dám lăm lờ với ta sao? Không phải người nói con gái của người đã bị đánh tan linh hồn rồi sao? Chỉ bằng ta sẽ giúp người 2 mẹ con gặp lại nhau.

- Giúp thế nào? Không phải linh hồn bị đánh tan thì đã tan biến rồi sao?(khó hiểu)

- Đúng vậy, ý ta là giúp 2 mẹ con người cách thức chết lần nữa giống nhau (1 cái phẩy tay rất nhẹ) còn có gặp lại nhau không thì ta không biết?

- A A A..(linh hồn bị đánh tan)

- Cái bọn giống cái này giọng thật là lớn mà. Ổn ào chết đi được.

Bàn tay đã được liếm sạch sẽ:

- Chẹp,chẹp ngọt thật. Tốt nhất là nên tìm vài con mồi ăn cho đỡ thèm đã. Sau đó đi tìm 2 mẹ con chưa muộn. Đứa trẻ có pháp lực sao là ai đây?

Bóng người thanh niên rời khỏi nơi giếng sau biến mất trong màn đêm. Quỷ Huyết xuất hiện tam giới lại đại loạn rồi.

18. Q.1 - Chương 18

Trời vừa sáng, trong biệt thự Trúc gia đã nghe thấy tiếng mè neho của Liên Thảo:

- Mẹ, con không đồng ý cho Bảo Bối đi học đâu?
- Con phản đối được sao? Không nói nhiều nữa Bảo Bối phải đến trường. Còn con hãy chuẩn bị ra ngoài ăn cơm với Liên Thành đi.
- Con không đi ăn với hân ta đâu, con chỉ muốn Bảo Bối thôi.(cô ầm ục nói)
- Con dám cãi lời mẹ sao? Nếu còn dám nói câu nào nữa mẹ sẽ lập tức cho người đuổi nó ra đường. Chọn đi con muốn như thế nào?
- Mẹ cưỡng ép người quá đáng.(tức giận đến bật khóc)
- Các người còn đứng ở đó làm gì? Còn không mau đưa nó đến trường học.(quay sang quát mắng những người vệ sĩ đứng đó)
- Dạ thưa bà chủ.

Cúi đầu nhận chỉ thị của bà Trúc cũng là mẹ cô, bọn họ quay lại hướng Vân Phong đang lạnh lùng thờ ơ đứng xem nói:

- Cậu chủ nhỏ, mời! (chìa tay hướng ra ngoài cửa)

Uể oải đứng thẳng dậy, anh đi đến chỗ cô nhẹ giọng nói:

- Không cần quá ngang bướng, yên tâm đi mọi chuyện sẽ được giải quyết êm thoả. Đừng quá lo lắng.

Cô không thể để mẹ đuổi Bảo Bối ra ngoài, nên chỉ đành tạm thời chấp nhận thôi. Nhẹ gật gật đầu để Bảo Bối yên tâm, cô sẽ không chịu khuất phục đâu. Phải gom tiền ngay từ bây giờ rồi tìm cơ hội mang Bảo Bối bỏ trốn càng sớm càng tốt mới được.

Không cần dùng pháp lực đọc trộm ý nghĩ của cô, anh cũng biết cô lại đang nghĩ gì. Cô gái này thật là chỉ nghĩ đến bỏ trốn thôi sao? Ah thật là ngốc. Cái tên Liên Thành này đã đến lúc nên dạy bảo nhẹ nhàng 1 chút rồi. Nếu hân vẫn cứng đầu thì thật là tiếc cho cái mạng của hân. (ở với Liên Thảo 1 thời gian, bản tính tàn nhẫn của anh với đi quá nhiều rồi)

Đi theo 2 tên bảo vệ đến trường chỉ là khi đi được nửa đường anh dùng thuật thôi miên bọn họ khiến họ mất đi ý thức. Cho xe dừng ở ven đường, 2 tên bảo vệ liền gục xuống ngủ mê mết.

Nhảy xuống khỏi xe, Vân Phong theo hướng nhà hàng Nhật Ly đi đến. Bởi vì Liên Thảo dùng cơm ở đó.

Nhà hàng Nhật Ly

Liên Thảo chán nản bước vào bên trong, lần này đi dùng cơm mẹ cô cũng sai người theo dõi. Thật tức chết cô mà.

Ngồi xuống ghế đối diện tên đáng ghét đó cô hậm hực nói:

- Anh có thể bớt làm phiền tôi được không? Tôi thật sự không muốn nhìn thấy mặt anh đâu.
- Nhưng tôi lại muốn gặp mặt Liên Thảo tiểu thư. Cô càng ngày càng thú vị đó.
- Tôi rất cuộc có điểm gì tốt cơ chứ? Xinh đẹp thì không, thông minh càng không. Rất cuộc anh muốn gì ở tôi chứ?
- Những thứ đó với tôi không quan trọng. Xinh đẹp cũng chỉ là vẻ bề ngoài, thông minh lại càng không cần, tôi không muốn khi về đến nhà lại phải đấu trí với vợ của mình nữa.
- Anh...anh(tức giận đến mặt đỏ bừng)

- Đừng giận dữ nữa không tốt cho nhan sắc đâu. Gọi đồ ăn đi.

Khi cô định cất tiếng phản đối thì ngoài cửa hàng xuất hiện 5 phụ nữ khá là xinh đẹp đi đến chỗ bọn họ. Những người phụ nữ này ánh mắt thì mơ hồ, đồng loạt nói:

- Liên Thành anh là 1 tên cầm thú, chiếm đoạt tôi rồi lại muốn rũ bỏ tôi sao? Đồ không biết liêm sỉ lại đi lừa lọc cô gái này sao?

- Các cô là ai? Tại sao lại vu oan giá hoạ tôi như vậy?

Nhưng hắn không kịp nói nhiều vì bị 5 cô gái lao vào người thì cào xé, người thì cắn, người thì thẳng tay đánh đập. Bọn họ tấn công nhưng khuôn mặt không lộ ra vẻ mặt gì, ánh mắt thì mờ mịt.

Liên Thảo chứng kiến như vậy vô cùng tức giận, thẳng tay tát nước vào mặt hắn, buông lại 1 câu rồi bỏ ra ngoài:

- Vô liêm sỉ.

- Liên Thảo không phải như cô thấy đâu.

Bất chợt 1 cô gái trầm giọng nói:

- Liên Thành đây chỉ là cảnh cáo nhẹ thôi. Nếu còn muốn sống thì biết điều 1 chút. Không được đến gần làm phiền cuộc sống của cô ấy nữa.

Tiếng nói vừa chấm dứt thì cùng lúc đó cả 5 người ngã xuống bất tỉnh. Cô ấy trong lòng cô ta là ai? Không lẽ là Liên Thảo sao? Rốt cuộc là ai đã điều khiển họ.

Bị tấn công đau đớn, hắn rời khỏi nhà hàng. Chỉ là khi hắn điều khiển xe đến 1 đoạn đường khá vắng người qua lại thì không biết từ đâu xuất hiện 1 sinh vật vô cùng ghê rợn thân mình của nó chỉ bé bằng đứa trẻ 5 tuổi không hề có da ngoài, mình đầy máu chảy. Con quái vật nhảy lên nắp xe mồm nó há rộng ra vô cùng đói khát. Máu từ người đó chảy xuống ướt đầm kính xe. Liệu phải chăng vì hắn quá mệt mỏi mà ảo tưởng ra. Con quái vật đáng sợ này rốt cuộc là gì?

Liên Thành từ trước đến giờ chưa bao giờ tin ở trái đất này còn có ma, quỷ hiện hình.

Nhưng bây giờ thì hắn đã tin, nếu không có yêu thuật thì tại sao 5 cô gái kia lại bị người điều khiển, không có quỷ hay yêu quái. Vậy cái con vật đang không ngừng há mồm là gì đây? Nhưng lúc này hắn không có thời gian mà ngồi phân tích vì cái con vật đầy máu này bắt đầu tấn công hắn.

"Géo!!" con vật gầm lên. Nó liền dùng con dao sắc nhọn trên tay đâm vào kính ô tô liên tục cho đến khi nứt vỡ.

Liên Thành ngồi bên trong vô cùng hoảng sợ vội vàng nhấn ga tăng tốc độ hy vọng sẽ làm con vật này rơi xuống. Nhưng khi xe vừa bắt đầu chạy thì con quái vật này không thể kiềm chế được nữa, nó đã từ trong rừng sâu nơi đây giết mà mò đến đây (nó được sinh ra từ những vũng máu sau bữa ăn của Quỷ Huyết, 1 lần ăn lại 1 con được hình thành. Nó là ấu trùng của Quỷ) Đủ hiểu bây giờ nó đã đói khát thế nào.

Lao cả thân mình đầy máu vào trong xe, nó há to miệng hướng vào hắn cắn xé. Liên Thành vội vàng dùng chân đạp mạnh vào cửa xe để thoát hiểm nhảy ra ngoài.

Cú nhảy đó đã khiến hắn bị vết thương rất nhiều, mùi tanh của máu càng trở nên nồng đậm hơn. Hắn chạy về phía trước, con quỷ đó đuổi theo sau. Nhưng hắn còn chưa chạy được xa thì lại xuất hiện thêm 1 con khác lao vào tấn công.

Hai con quỷ lao vào cắn xé, đau đớn khiến hắn không thể chạy được nữa. Cổ hắn đang bị cắn vô cùng thậm tệ bởi vì lũ quỷ biết máu ở đó chảy ra vô cùng nhiều đủ để chúng giải khát. Cơ thể hắn giật giật, mắt trợn trừng vì cái chết đang đến.

Có tiếng bước chân đang lại gần, hai con quỷ ngược đầu lên nhìn.

"Géo!!" vội vàng rời khỏi con mồi đang ăn dở chạy đến dưới chân người đó quỳ xuống gục đầu cọ cọ vào mu bàn chân như 1 vật cứng cần chủ nhân vuốt ve.

- Hai con ấu trùng này, biến ngay.

” Géo!!” bỏ chạy biến mất dạng.

- Mình còn chưa tìm được đồ ăn như ý thể mà bọn chúng đã được ăn uống ngon lành rồi. Ở vùng xa xôi hẻo lánh thì không có người, vào chốn thành thị thì nữ giới đều bán hết(dùng chất kích thích, tình dục bừa bãi, bệnh tật.) rồi. A! May mà quả tim của họ còn dùng được.

Tiến lại gần người đang nằm dưới đất thoi thóp. Hắn khẽ cúi người xuống quan sát.

- Bộ dạng nhìn cũng thật được nha. Người thật may mắn vì được Quỷ Huyết ta dùng lại thân xác của người đó.

Liên Thanh không còn sức để nói chỉ có thể trợn to mắt nhìn. Người này dù cũng có hình người nhưng bộ dạng cũng đáng sợ không kém. Hai mắt màu đỏ, miệng đỏ như máu, trên da mặt toàn những tơ máu màu đỏ chằng chịt hiện lên rõ rệt, bên má trái từng miếng thịt bắt đầu bị phân hủy rơi xuống từng miếng nhỏ một(Quỷ huyết vì chê máu bẩn không thèm dùng nên mới bị như vậy, nếu dùng thân xác con người thì dù không dùng máu giải khát cũng không bị tàn phá nhiều).

Từ trong lòng bàn tay của Quỷ Huyết xuất hiện 1 luồng sáng màu đỏ chữa trị vết thương đến khi bình phục lại, thì rút linh hồn của Liên Thành ra khỏi thể xác.

- Vì thể xác của người, ta sẽ nhân từ không đánh người hồn phiêu phách tán.

Hãy nhẹ bàn tay, 1 lực mạnh đẩy linh hồn của Liên Thành đến Quỷ Cốc nơi ma quỷ cư trú.

Nói đến Liên Thảo sau khi chứng kiến cảnh như vậy thì vô cùng tức giận, không ngờ mẹ lại ép cô gặp mặt cái tên không ra gì đó. Tức chết mà.

- Cái tên Liên Thành đó đúng là lừa người, may mà mình phát hiện sớm. Nếu như có Bảo Bối ở đây thì tốt biết mấy. Mình phải đến trường đòi người.

- Không phải đến đòi người đâu, tôi ở sau lưng cô rồi.

-Là giọng của Bảo Bối, Bảo Bối!(vội vàng quay mặt lại) Mẹ nhớ con chết mất.

Không ngờ Bảo Bối lại xuất hiện, bây giờ chỉ có nó là người hiểu cô nhất thôi. Cô biết Bảo Bối sẽ không bao giờ bỏ mặc cô đâu.

Ủy khuất với những chuyện đã diễn ra, bây giờ tìm được người lắng nghe cho nên cô liền kể lại hết mọi chuyện hy vọng Bảo Bối sẽ đồng cảm mà an ủi nỗi ủy khuất mà cô đang chịu đựng.

Nhìn thì có vẻ như anh đang ngồi lắng nghe nhưng thực chất anh lại đang suy nghĩ chuyện khác:” Rốt cuộc ai đã giết cái tên đó? Mình chỉ mới cảnh cáo nhẹ vậy mà đã có người giải quyết hẳn rồi. Là ai mà có pháp lực cao như vậy?”

Vì trong lúc đi theo Liên Thảo, Vân Phong vô tình quan sát thấy 1 linh hồn bị đánh về Quỷ Cốc, nhìn kĩ lại không ai khác chính là cái tên Liên Thành, người vừa bị anh cảnh cáo

19. Q.1 - Chương 19

Một mình ngồi diễn thuyết mọi chuyện xảy ra từ đầu đến đuôi xong mới chợt nhớ ra:

- A! Bảo Bối, không phải con lẽ ra bây giờ đang ở trường ngồi học sao? Vì sao lại xuất hiện ở đây?

Vì quá ngạc nhiên nên cô hơi la lớn 1 chút, khiến mọi quay lại nhìn cô với ánh mắt sắc như dao lam. Ai bảo cô còn ồn ào như vậy chứ?

Cười trừ với mọi người, cô quay sang ôm cánh tay Bảo Bối mà giật giật:

- Bảo Bối à, rốt cuộc con đang suy nghĩ gì mà trầm tư như vậy chứ? Không lẽ lúc này nói chuyện toàn mẹ ngồi 1 mình đọc thoại thôi sao?(hờn dỗi nói)

Ngẩng đầu lên nhìn cô thì thấy biểu hiện hờn dỗi đó chẳng khác nào 1 đứa trẻ bị giật mất kẹo cả. Ai! Ngốc nghếch như vậy sau này nuôi con thế nào đây?

- Không có đâu, vì người ta sẽ không thể biết được cô đang đọc thoại, tôi luôn nhìn cô mà.

- Được rồi không nói chuyện này nữa. Tại sao Bảo Bối lại ở đây?

- Tôi trốn ra.

- Trốn ra? Con nhỏ như vậy mà 1 mình trốn ra rồi lại 1 mình đến đây là rất nguy hiểm. Nếu như gặp 1 tên bệnh hoạn thì sao cơ chứ?

- Bệnh hoạn là bệnh gì?(khó hiểu)

- Mẹ cũng không biết, bệnh hoạn là bệnh hoạn thế thôi. Nói tóm lại những tên này luôn có ý đồ không tốt.

- Ồ vậy sao? Tốt nhất bọn họ nên hy vọng là đừng có giáp mặt với tôi.

- Đó chỉ là mẹ giả sử thôi lấy đầu ra có chứ. Vậy bây giờ con tính sao?

- Tính cái gì?

- Thì tiếp tục đến trường hay về nhà.

- Tất nhiên là phải đến trường rồi.

- Được rồi hay là mẹ đến trường với con nhé.

- Không cần bây giờ cô về nhà đi. Nhớ không được lang thang những nơi vắng vẻ đâu đấy.

- Biết rồi.

Sau đó 2 người đi theo 2 đường khác nhau, người về nhà, kẻ đến trường.

Vân Phong đi đến chiếc xe có 2 tên vệ sĩ đang ngủ gục. Khi đã ổn định chỗ ngồi rồi anh mới giải trừ thôi miên cho bọn họ.

- Hai người ngủ như vậy đủ rồi đấy. Định cho tôi nghỉ học luôn sao?

- Cậu chủ, xin lỗi chúng tôi đã làm lỡ việc học của cậu. Xin cậu hãy trách phạt chúng tôi.(lo lắng nhận tội)

- Ngồi đó mà trách phạt, còn không mau đưa tôi đến trường.

- Dạ,

Bọn họ vội vã cho xe chuyển động, chỉ là vẫn còn 1 chuyện khiến họ nghi vấn:” Làm sao mình có thể ngủ gục trên xe khi đang lái xe chứ? Kỳ lạ”

Và khi Vân Phong đi vào trường không cần phải nói nữa: náo loạn toàn tập. Sức thu hút quá cao từ giáo viên đến những em mới giáo. Ai! Để anh đến trường chỉ làm hại người ta thôi. Người ta nói rồi: đôi khi đẹp trai cũng là có tội nhưng đẹp trai quá mức thì tội không thể dung thứ được. Cả trường vì sự xuất hiện của anh mà điên đảo.

Quý Huyết sau khi chiếm đoạt thể xác của Liên Thành thì vô cùng thoả mãn. Với ngoại hình như thế này thì khả năng kiếm ăn sẽ tốt hơn nhiều.

Dùng pháp lực để mở não bộ xem lại trí nhớ. Những hình ảnh cứ từ từ hiện ra không sót 1 chi tiết nào. Từ những chuyện xảy ra trong quá khứ đến những chuyện gần đây. Đóng lại não bộ hẳn chắc lưỡi:

- Chắc chắn, cô ta như quý vậy mà cũng thích. Nhưng đứa con nuôi thì đẹp quá đi, chỉ là có vẻ nhìn hơi quen mắt, mình đã từng thấy ở đâu nhỉ? (lúc đáp ứng linh hồn bà ta trả thù, Quý Huyết có xem qua trí nhớ của bà ta)

- Thôi kệ không nghĩ tới nữa về nhà đã.

Sau đó hắn xoa sạch vết máu, hàn lại kính vỡ tan tành lái xe về nhà. Từ đây hắn sẽ tiếp tục cuộc sống của Liên Thành.

Vừa về đến biệt thự thì đã có 1 cô gái chờ hắn trước cổng rồi.

Nhìn thấy chiếc xe xuất hiện cũng có nghĩa là anh đã trở về, vội chạy ra la lớn:

- Liên Thành.

Dừng xe hắn nhíu mày nhìn cô gái, sao trong trí nhớ của hắn không có bóng dáng của cô gái này?

- Liên Thành, Liên Thành à mở cửa xe xuống đi.

Ấn nút hạ cửa kính, mùi thơm của máu trinh nữ tràn vào khiến hắn say mê, quan sát cơ thể cô gái hoá ra là vừa bị dao cắt vào tay. Mồi ngon.

- Có chuyện gì sao?(khẽ nuốt nước miếng vì thèm khát)

- Liên Thành cậu có thể nể mình từng là bạn học cũ mà tha cho bố mình không? Ông ấy không thể mất việc.

- Vì cậu từng là bạn học mà bỏ qua sao? Không thể. Nhưng nếu đáng ứng tôi 1 việc thì có thể.

- Việc gì?(vui mừng vì có thể giúp được cha)

- Đi cùng tôi đến 1 nơi thế nào?

- Đến nơi nào?

- Đi rồi sẽ rõ.

- Được, mình đồng ý.

Có lẽ cô gái này đã quá tin tưởng Liên Thành, vị học trưởng mà cô thầm mến suốt 5 năm. Không 1 nghi ngờ mà đi theo.

Liên Thành trước kia đúng là rất đáng để tin tưởng nhưng bây giờ không còn là Liên Thành nữa rồi mà là Quỷ Huyết.

20. Q.1 - Chương 20

Hắn đưa cô gái ra khỏi đô thị đến 1 bìa rừng ở ngoài nội thành, nơi này vô cùng vắng vẻ thật hiếm mới có người đi qua.

Mở cửa bước xuống xe, hắn quay lại ra lệnh cho cô gái:

- Xuống xe, đi theo tôi.

- Được. (vội vàng bước xuống) Liên Thành, cậu muốn đưa mình đi đâu?

- Có ý kiến gì sao?

- Không phải, nhưng chỗ này vắng vẻ quá.

- Nếu còn muốn giúp cho cha, thì đi theo tôi nên nín, còn nếu không thì đừng bàn thêm điều gì nữa.

- Không có đâu, mình đi theo mà (chạy đuổi theo hắn vào trong rừng)

Càng đi vào sâu bên trong thì không gian càng ngày càng trở nên âm u, thiếu ánh sáng.

Sợ hãi cô gái nép mình vào gần hắn, chính điều đó đã kích thích hắn muốn cắn xé thật tốt thưởng thức 1 phen. Chắc chắn là rất ngon miệng đây. Ai! Định dẫn cô đến 1 nơi phong cảnh hữu tình rồi từ từ cảm nhận hương vị nhưng cứ thế này thì...

Đột nhiên dừng lại khi thấy bên kia có 1 mặt đá lớn, người có thể nằm lên đó. Tốt quá rồi.

- Liên Thành sao vậy? Không đi nữa sao có phải chúng ta sẽ quay về?

- Không có chuyện đó đâu, đi đến đó đi (hướng đầu ra mặt đá kia)

Ngồi xuống tảng đá, cô gái đưa tay xuống bóp chân của mình vì đã quá mỏi rồi.

- Liên Thành cậu muốn dẫn mình đến đây để làm gì?

- Tất nhiên là để ăn người rồi.

- Ăn..ăn..mình(mặt cô gái bỗng chốc ửng hồng xinh đẹp)

- Đúng vậy có đồng ý không?

- Mình..mình..đồng ý (ngại ngùng, xấu hổ)

- Tốt lắm.

Hắn ngồi xuống bên cạnh cô gái, đưa tay lên khẽ vuốt ve chiếc cổ trắng ngần nơi dòng máu ngọt thơm đang chảy lên ở động mạch cảnh.

Cô gái run rẩy khẽ nhắm đôi mắt, bàn tay nắm chặt “Liên Thành cuối cùng cậu cũng chịu chấp nhận mình, dù là thật lòng hay chỉ vì ham muốn thể xác mình cũng đồng ý vì mình yêu cậu”

Đang chìm trong suy nghĩ thì bị 1 cái cắn đau nhói ở cổ làm bừng tỉnh. Cô có thể cảm nhận được máu của mình đang bị hút ra trầm trọng. Khó khăn lắm mới lắp bắp được vài câu:

- Liên..Thành..cậu muốn làm gì?

Khả nả cái cổ ra, trên khoé miệng còn lưu vết máu, đưa lưỡi ra liếm nhẹ hắn chẹp miệng:

- Ngọt thật, một mình ăn như vậy thật hoang phí có lẽ phải gọi bọn ấu trùng đến hưởng cùng.

Cô gái nghe vậy sợ hãi đưa tay bịt miệng vết thương đứng dậy bỏ chạy.

Hắn không đuổi theo và huýt 1 tiếng sáo. Ngay lập tức xuất hiện 5 con quỷ đuổi theo bao vây tấn công cô gái:

- A A A A...

Tiếng hét ghê rợn đánh thức mọi vật xung quanh đánh vỡ không khí im lặng của khu rừng già.

” Ling Ling” tiếng chuông điện thoại vang lên, mở ra là cô Lâm đang gọi đến. Nhếch mép hắn nhếch mép:

- Cô Lâm cháu Liên Thành đây.

- Liên Thành chuyện hôm nay là thế nào? Tại sao lại có chuyện 5 cô gái đánh ghen hội đồng, cháu giải thích đi?

- Cô Lâm tất cả chỉ là hiểu lầm cháu không quen biết với những cô gái đó.

- Không quen biết, tại sao bọn họ lại tìm đến cháu?

- Cô Lâm biết cháu lâu như vậy không lẽ không rõ nhân cách của cháu sao?

- Cũng phải, cô đã theo dõi cháu ngày từ nhỏ không lẽ lại không biết. Được rồi, để vài ngày sau hãy hẹn Liên Thảo ra ngoài rồi giải thích cho nó đi.

- Dạ, cháu hiểu rồi.

- Ủ, vậy thôi cô cúp máy trước đây.

” Cạch” tiếng cúp máy chấm dứt cuộc nói chuyện. Khoé miệng khẽ nhếch lên lạnh lùng:

- Đứa con gái ma chê quỷ hờn đó mà cũng muốn ta đi gặp mặt sau, chờ đó ta không rảnh.

Trong đầu thì hiện lên hình ảnh 1 cô gái ăn mặc loè loẹt, mặt trắng bệch, môi đỏ chót và 2 mắt thì tô đen xì. Có ăn cũng mất hết cả cảm xúc.

Tiến lại gần nơi lũ quỷ đang ngặm nhấm 2 bàn tay, 2 bàn chân cô gái không bỏ sót dù là 1 mẩu xương. Vì kiểu ăn dã man này cô gái không chết nhưng nằm đó chịu đau đớn cơ thể mình bị gặm cắn.

Nhìn cô gái hơi thể yếu ớt, mặt thấm đẫm nước mắt. Hắn trầm giọng nói:

- Ăn như vậy đủ rồi, mau tản ra tìm đồ ăn đi.

” Géo” lũ quỷ rất nghe lại tản ra khắp nơi, phút chốc đã biến mất.

Nhìn máu chảy đỏ đầy mặt đất hắn tiếc rẻ:

- Lũ quỷ này không biết tiếc của là gì cả, ngọt như vậy mà để rơi vãi lung tung.

Hắn tiến tái xé cánh tay cô gái ăn ngon lành cùng uống dòng máu chảy ra từ đó. Bữa chiều thật tuyệt. Lúc nào cũng vậy trái tim luôn là thứ hắn thích nhất nên ăn cuối cùng.

Khi đã ăn thỏa mãn cơn thèm khát, cô gái chỉ còn sót lại 1 cái đầu và 1 bộ ruột già, lòng non. Cát bước đi nơi ấy 1 ấu trùng quỷ lại được sinh ra ăn nốt đồ còn lại. Duy đầu cô gái vì nó còn non nên không thể gặm cắn hết. Thật đáng sợ

21. Q.1 - Chương 21

Cuối cùng buổi học cũng đã kết thúc. Rời khỏi lớp học nhưng lại không nhìn thấy 2 tên vệ sĩ đâu. Không biết là đi đâu rồi? Thôi kệ ra cổng trường chờ vậy.

Đứng chưa được bao lâu thì thấy 1 tốp học sinh nam chắc khoảng tầm 14-15 tuổi đi đến.

Nhếch miệng cười lạnh lòng định bắt nạt trẻ con sao?

Một tên ăn mặc vô cùng kì dị đi lên trước mặt Vân Phong quát lớn:

- Thằng nhóc con kia, nếu muốn học ở đây yên ổn thì mỗi ngày phải nộp thuế cho tao nghe rõ chưa?

- Nộp thuế là sao?

- Có nghĩa là ngày nào cũng phải đưa cho bọn tao tiền ăn sáng của mày. Nếu dám chống đối mày sẽ bị ăn đòn như tử.

- À, ra là vậy. Ở đây học sinh nào cũng phải nộp thuế sao?

- Gần như quá nửa là đều như vậy. Những đứa có người nhà đưa đi thì may mắn thoát khỏi. Nói xem mày có chịu nộp thuế không?

- Tất nhiên là không chịu rồi.

Sau đó không nói thêm câu nào nữa, anh dùng pháp lực điều khiển thôi miên bọn chúng lao vào đánh nhau. Ai! Năng lực bảo vệ anh hấp thụ được cũng chỉ đủ để làm điều đó thôi (năng lực trong chiếc vòng chỉ phát huy pháp lực khi gặp nguy hiểm từ các giới khác ngoại trừ loài người, trong những ngày qua anh mới hấp thụ 1 chút pháp lực vào trong người chỉ đủ để thôi miên).

Hai tên vệ sĩ hốt hải chạy đến, đứng nghiêm chỉnh ngược mắt thấy đánh nhau liền cười nói:

- Cậu chủ đứng đây xem đánh nhau sao? Mà nhìn cũng buồn cười ghê, đánh nhau mà cũng lộn xộn hết cả.

- Về thôi,(giọng nhàn nhạt)

- Dạ, cậu chủ mời (vội vàng mở cửa xe)

Uể oải bước vào trong xe ngồi xuống, khẽ liếc mắt ra ngoài nhìn rất nhiều học sinh đã đến đó đứng xem. Mặc cho người cản ra thế nào cũng không tách ra được.

Chiếc xe dời đi khỏi đó rồi nhưng bọn chúng vẫn tiếp tục đánh nhau, đánh cho đến khi ngất xỉu thì thôi.

Đi khoảng 30 phút là về đến biệt thự. Vội vàng chạy xuống mở cửa xe, hướng anh nói:

- Cậu chủ, mời xuống xe.

Khi bước xuống xe Vân Phong vô cùng choáng váng. Lúc đi chưa thấy gì tại sao lúc về đã tràn ngập âm khí quỷ dị thế này rồi? Rốt cuộc vị khách không mời nào đã đến ghé thăm nhà họ. Chợt nhớ đến ai đó khiến anh hoảng hốt, bất giác thốt lên:

- Thôi chết, Liên Thảo.

Vội vàng chạy vào trong nhà tìm cô. Đừng nói là bị yêu quái ăn mất xác rồi biến thân nhé, hy vọng là không phải vậy.

- Bảo Bối, con về rồi sao? Ôi trời! Mẹ nhớ con quá.

Dứt lời 1 bóng hình đã lao trước mặt anh và vô cùng chớp nhoáng liền ôm chặt lấy anh. Nếu là mọi khi Vân Phong đã đẩy cô ra rồi nhưng lần này anh không đẩy cô mà còn để yên cho cô chiếm tiện nghi ” Thật tốt cô gái ngọc không sao rồi”

Khẽ buông lỏng vòng tay, cô khó hiểu hỏi:

- Bảo Bối, sao lần này con không đẩy mẹ ra nữa? Không lẽ con đã ngầm chấp nhận mẹ rồi (hai mắt sáng rỡ)

- Ngầm chấp nhận gì?

- Chấp nhận mẹ là mẹ của con.

Chưa bao giờ anh lại ghét 2 từ “mẹ con” từ chính miệng cô như lúc này. Muốn anh chấp nhận sao không bao giờ.

Lạnh lùng nhìn, anh gỡ vòng tay cô ra đi thẳng vào trong phòng. Anh không thể nói thẳng ra vì sợ cô đau lòng thì đành dùng hành động để nói lên quyết định của mình: Anh không chấp nhận mối quan hệ này.

Nhìn theo Bảo Bối lạnh lùng như vậy khiến cho cô đau lòng. Sống cùng với nhau lâu như vậy cũng đã 3 tuần rồi mà nó vẫn không chấp nhận cô sao? Thấy hai má lạnh lạnh, đưa tay lên sờ hoá ra là nước mắt. Thật không ngờ cô lại yêu thích nó như vậy. Vậy mà Bảo Bối lại.. Không được cô phải đi hỏi rõ ràng, rốt cuộc trong lòng nó coi cô là gì?

Vội vàng đứng dậy, xô cửa lao vào. Cô muốn biết suy nghĩ trong lòng Bảo Bối. Đừng nói với cô nó vốn dĩ chỉ coi như người chăm sóc mà thôi. Mẹ sao? Cô không xứng đáng.

Đang ngồi trên giường thay áo, thấy cô lao vào anh khẽ nhíu mày không biết gõ cửa sao? Nhưng khi nhìn thấy nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt cô, không hiểu sao anh thấy rất khó chịu muốn thay cô lau hết những giọt nước mắt lạnh buốt kia đi. Giọng lo lắng hỏi:

- Sao cô lại khóc?

Đưa tay gạt nước mắt, cô chịu như vậy đủ rồi. Cô không thể chịu nổi khi người mình yêu thương như vậy nhưng lại không coi cô vào trong mắt, không hề có cô. Đau đớn la lớn:

- Bảo Bối, à không Vân Phong rốt cuộc trong lòng cậu coi tôi là gì?

22. Q.1 - Chương 22

- Bảo Bối, à không Vân Phong, rốt cuộc trong lòng cậu coi tôi là gì?

Nhìn cô la lớn như vậy anh không biết mình nên nói gì đây? Nói rằng tôi chấp nhận cô là mẹ sao? Không bao giờ đừng nói là mẹ mà chị cũng không được. Trong lòng tự thấy hình như mình mong muốn 1 mối quan hệ khác, nó quá mù mịt anh cũng không rõ. Nhưng bây giờ bảo anh thẳng thừng từ chối cô thì thật làm khó cho anh. Không cần đoán cũng biết cô gái này chắc chắn sẽ đuổi anh ra khỏi nhà hơn hết sẽ tự mình chuốc lấy đau khổ vì ủy khuất. Tại sao lại dễ xúc động như vậy chứ?

Thấy anh không trả lời cô càng cảm thấy tủi nhục cho chính mình mà giận giữ:

- Tại sao không trả lời? Điều đó làm khó cậu như vậy sao?
- Không nói nữa, bây giờ cô đang xúc động chờ bình ổn lại chúng ta sẽ nói sau.
- Tại sao phải để sau hãy nói mà không phải bây giờ? Trong lòng cậu có từng cho tôi là mẹ không? Dù ít thôi cũng được.(hy vọng)

Nhìn thẳng vào mắt cô có lẽ không trả lời không được rồi.

- Được, tôi sẽ trả lời thật hy vọng cô đừng quá xúc động.(trầm giọng xuống) Tôi chưa từng.
- “Liên Thảo à, không sao đâu? Không thể làm mẹ thì chị hay cô cũng được. Ít ra còn 1 chút quan hệ gần bố”
- Chưa từng, vậy chị thì sao? Cậu liệu có từng coi tôi như chị gái?(hy vọng lần 2)
 - Chưa từng.
 - Vậy cô thì sao? Cô họ hàng gì cũng được.(hy vọng bị đập tan 1 nửa)
 - Chưa từng.
 - Không lẽ là bạn bè?(hy vọng còn 1/4)
 - Chưa từng.
 - Cậu không thể dùng câu nói khác trả lời sao? Nói thế nào cũng chưa từng, không lẽ cậu chỉ coi tôi là người ngoài, người dưng nước lã. Mà đã quá mơ mộng Liên Thảo à (cay đắng)

Cơ thể mệt mỏi vì thất vọng trong cay đắng đau khổ cho chính mình mà từ dựa vào tường mà ngồi sụp xuống, úp mặt vào đầu gối khóc nức nở. Bây giờ không khóc cô sợ mình không chống đỡ nổi nữa.

Vân Phong bước xuống tiến đến gần cô, ngồi xuống muốn đưa tay lên vỗ về nhưng bây giờ an ủi cái gì chứ. Thấy nước mắt cô không ngừng chảy, anh đưa tay lên lau đi nhưng lại bị cô thô bạo gạt ra.

- Tránh ra, đừng chạm vào tôi. Mau đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu (uất ức nói không suy nghĩ vì đang ủy khuất)
- Được tôi sẽ đi. Nhưng hy vọng khi tôi rời đi cô hãy bình ổn lại, đừng quá đau lòng. Nghe rõ đây tôi chưa bao giờ coi cô là người dưng cũng chưa từng coi cô giống như những mối quan hệ đó bởi vì trong lòng tôi, cô đã là mối quan hệ khác rồi hơn tất cả các cấp bậc.
- Tôi không nghe, không nghe, không nghe..

Đứng dậy anh nhìn cô lần nữa rồi đi ra ngoài cửa phòng, hít 1 hơi thật sâu kìm chế, anh trầm giọng:

- Khi nào cô bình ổn trở lại rồi thì tôi sẽ quay về.

Ánh chiều tà vằng vặc cả 1 khoảng trời, lá phong rơi đầy 1 góc đường, trong ánh hoàng hôn bóng người bé nhỏ như thiên thần kia đi lạc vào trong đó cho đến khi bé dần đi rồi biến mất. Trời lại sắp mưa rồi.

Ngồi ôm mặt khóc suốt cả tiếng đồng hồ cuối cùng cũng chịu bình tâm lại. Ủy khuất gì chứ chẳng phải Bảo Bối vẫn không có rời đi đó sao? Cần gì cứ phải có quan hệ lập trường vững chắc chứ chỉ cần ở cạnh nhau là được. Thật ra cô không mấy để ý Bảo Bối coi cô là gì? Cô muốn như vậy chỉ để có 1 cái nền tảng để tin tưởng vào đó nó sẽ không rời cô đi. Nhưng ngày qua gần Bảo Bối trong lòng cô đã sinh ra 1 thứ cảm giác ích kỷ muốn chiếm hữu ngày càng lớn lên. Cô không muốn Bảo Bối đi học vì sợ sẽ kết thân với những đứa trẻ khác rồi sẽ lạnh nhạt với cô. Cô muốn như ngày xưa 2 ngày sống với nhau, Bảo Bối chỉ có thể luẩn

quần bên cạnh cô mà thôi. Cũng như hôm nay chính là do lòng chiếm hữu mà cô đã tức giận với nó. Cô phải xin lỗi dù phải hạ mình cô cũng phải xin lỗi Bảo Bối, nếu không nó giận rồi đi cô thì sao? Mình đúng là ngốc mà.

Vội vàng đứng dậy, có lẽ cô cho rằng nó đang nằm ở giường lạnh lùng nhìn cô khóc, nên không cần ngăn đầu nói luôn:

- Bảo Bối, mẹ biết sai... Bảo Bối?

Khi nhìn lên không thấy bóng hình nhỏ nhắn đó đâu cô vô cùng hoảng sợ. Đừng rồi mẹ mà đi nhé, mẹ xin con đó!

Vội vàng lao ra khỏi phòng, vừa chạy cô vừa la lớn tìm khắp các phòng:

- Bảo Bối, mẹ không muốn chơi trò trốn tìm đâu, ra đây đi.

BẢO BỐI!!BẢO BỐI (gào thét vang khắp căn biệt thự rộng lớn)

Quá muộn để tìm 1 người. Màn đêm buông xuống trông tiếng gào thét nức nở của Liên Thảo.

23. Q.1 - Chương 23

Trời đã gả về đêm, trong căn biệt thự Trúc gia vẫn còn nghe tiếng khóc nức nở của Liên Thảo:

- Tất cả là tại con, nếu con không giận nó thì nó sẽ không rời đi.
- Ngoan nào Liên Thảo, nếu đứa trẻ đó không coi con là gì, thì tội gì con phải luyến tiếc nó.
- Không, bây giờ trời tối rồi đêm nay Bảo Bối sẽ ăn ngủ ở đâu chứ?
- Con đừng quá lo lắng, nó đẹp như vậy sẽ có người chứa chấp nó thôi.
- Không muốn, Bảo Bối chỉ có thể là của con thôi. Con phải chạy ra ngoài tìm nó, chắc hẳn vẫn còn kịp. (nói xong vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài)
- Các người còn đứng đó làm gì mau cản cô chủ lại.(quát lớn)
- Dạ, bà chủ(đồng thanh, giữ cô lại)
- Các người làm gì vậy buông ta ra? Ta phải đi tìm Bảo Bối.
- Mau mang cô chủ lên phòng rồi khoá lại. Muốn đi tìm mai tìm.
- Không, mẹ à(khóc nức nở)

Nhìn cô khóc như vậy mẹ cô cũng đau lòng lắm chứ nhưng bây giờ tối rồi để cô chạy ra ngoài rất nguy hiểm. Làm như vậy cũng chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

Cách ngôi biệt thự không xa lắm, trên 1 cành cây to bắc ngang qua cửa sổ của 1 gia đình Vân Phong đang nằm trên đó tránh mưa. Không biết cô bây giờ thế nào rồi? Chắc hẳn là khóc nhiều lắm. Thôi vậy ngày mai lại quay về nếu cô ấy vẫn không muốn nhìn mặt mình thì lại đành tránh mặt. Cũng sắp đến thời hạn giải phong ấn rồi đến lúc đó Bảo Bối sẽ biến mất trong cuộc đời cô ấy chỉ có Vân Phong mà thôi. Ai!(thở dài) đến lúc đó biết xuất hiện trước mặt cô ấy thế nào đây?

“Géo” tiếng kêu kinh tởm của 1 con quỷ đánh thức anh ra khỏi suy nghĩ. Trấn tĩnh lại, ngồi dậy nhìn xem đó là con gì và phát ra từ đâu?

Con ấu trùng quỷ này nó không có nhìn thấy Vân Phong nên đối tượng không thể là anh. Nó tấn công đứa trẻ mới 2 tuổi đang nằm ngủ trên giường trong cửa sổ.

Nhảy lên giường (bộ ấu trùng này chạy như tinh tinh đó mọi người tự tưởng tượng) đến bên cạnh đứa trẻ trắng trẻo mập mạp mà nhỏ những giọt máu tanh tươi lên khuôn mặt đứa bé, mùi thơm của sữa đã hấp dẫn nó đến. Đi vòng quanh đứa trẻ chắc hẳn đang suy nghĩ xem nên ăn kiểu gì? Cắn xé hay nuốt trọn vì cái miệng của nó khi há ra đủ nuốt đứa trẻ này. Ngoài kia Vân Phong còn đang quan sát nữa để biết thêm nó là loại gì mà ghê tởm như vậy?(loài quỷ này đã bị tiêu diệt hết vào 1 triệu năm về trước có 2 con quỷ thì bị phong ấn vĩnh viễn là Quỷ Huyết và Quỷ Vương, cho nên anh không biết cũng không sai)

Đứa trẻ mở mắt ra nhìn thấy con quỷ đáng sợ còn chưa kịp oà lên khóc đã bị nó há miệng ra nuốt đầu đứa nhỏ vào trước, đến ngang cổ nó cắn đứt ra nuốt xuống trước rồi mới tiếp tục nuốt thân đứa trẻ. Máu chảy làm ướt 1 mảng giường. Cứ như vậy khi đứa trẻ hoàn toàn được nuốt vào trong bụng nó trở lên căng tròn nặng nề chạy nhảy khó khăn. Đang định rời khỏi giường thì nó ngẩng đầu lên nhìn thấy Vân Phong.

“Géo” lao vào tấn công và “Rầm” bị anh dùng pháp lực đánh bay trở lại trên giường. Con quỷ giãy dụa rồi biến thành máu hôi thối tanh tươi bên cạnh là xác đứa trẻ đã bị cắn ra làm nhiều phần. Linh hồn đứa trẻ chưa kịp thoát ra nếu dùng phép thuật gắn lại xóa vết thương thì may mắn có thể cứu được.

Nhưng khi anh vừa nhảy xuống đến bên cạnh khung cửa sổ thì có tiếng động ngoài cửa phòng lại phải vội vàng ẩn dấu mình quan sát.

Người mẹ mở cửa vào nhìn xem con nhưng khi chứng kiến xác con mình chỉ kịp hét lên 1 tiếng rồi ngất lịm:

- A A A A!!!!

Linh hồn đứa nhỏ bị 1 thần chết đến mang đi tách khỏi cơ thể. Bên ngoài anh suy đoán:

- Không phải là yêu quái không lẽ là quỷ. Nếu là quỷ thì thật không tốt rồi. Thôi chết, quên mất nhà cô gái ngốc ấy cũng có 1 con yêu tinh.

Vội vàng rời khỏi đó, Vân Phong trở lại Trúc gia khi đã nửa đêm.

Trong phòng ngủ của Dương Đằng, mọi thứ đều vô cùng yên ắng. Bản thân anh ta cũng đang chìm vào giấc ngủ mộng mị.

Khi kim giờ chỉ đúng 12 giờ thì bức tranh cổ kia bắt đầu phát sáng. Sáng nay có 1 người ở chợ đen gạ bán cho anh 1 bức tranh cổ với giá 200 nghìn USD. Mới đầu Dương Đằng từ chối mua vì quá đắt nhưng khi người đó mở bức tranh cho xem thì người con gái trong tranh toả ra 1 mị hoặc không thể cưỡng lại nên đã trả giá ua về thưởng thức vẻ đẹp tuyệt trần đó. Có lẽ anh không biết bức tranh anh mua nó là 1 bức tranh ma.

24. Q.1 - Chương 24

Bức tranh ma ấy xuất hiện 1 làn khí ảo ảnh màu xanh thoát ra khỏi đó. Từ trong làn khí hình thành nên 1 người con gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài thả xuống quá thắt lưng. Mặc lên mình 1 bộ xiêm y lụa mỏng màu xanh nhạt bên trong là cái yếm hồng như ẩn như hiện.

Nhẹ nhàng di chuyển đến bên giường nơi Dương Đằng đang say ngủ. Uyển chuyển lườn xuống như 1 con rắn nằm ôm lấy người anh. Bàn tay mềm mại vuốt ve khiến người đang ngủ cũng phải tỉnh giấc.

Giật mình tỉnh lại khi Dương Đằng cảm giác thấy có ai đó đang động chạm vào người mình. Ngạc nhiên phát hiện khi có 1 người con gái lạ đang nằm trong mình. Vẻ đẹp mị hoặc khiến cho anh ngây ngất. Cô gái này không phải là người trong tranh sao? Không lẽ vì quá say đắm bức tranh mà ảo tưởng.

Nắm chặt bàn tay đang không ngừng nghịch ngợm. Say đắm nhìn khuôn mặt ủy mị như hồ ly tinh. Bất giác cúi xuống ôm hôn nồng nhiệt nữ nhân quyền rũ này.

Nhưng chỉ chịu đựng được 1 lúc thì gục xuống bất tỉnh trên người cô ta. Khuôn mặt tái xanh, hơi thở yếu ớt tất cả đều là do mất quá nhiều dương khí.

Thoả mãn với lượng dương khí hút được. Cô ta đẩy Dương Đằng sang 1 bên đứng dậy đi ra ngoài. Cô ta biết căn phòng trên tầng 3 kia có 1 cô gái vì nhớ thương mà đau khổ, cảm xúc con người càng dạt dào thì dương khí bị hút đi càng nhiều. Với cảm xúc của cô gái đó đủ cho Ma Họa ta hoá thành người để đi câu dẫn rồi.

Lướt đi nhẹ nhàng lên tầng 3, chỉ 1 cái nắm tay đã đủ bẻ gãy ổ khoá rồi. Cửa được mở ra không 1 tiếng động, đi đến nơi Liên Thảo đang ngủ miên man mệt mỏi. Ma Họa tự biến thân mình thành Bảo Bối giống như giấc mơ cô đang chìm vào không muốn thức giấc.

Trong giấc mơ Liên Thảo thấy mình đi lạc vào 1 nơi hẻo lánh, mưa xuống làm ướt quần áo của cô. Cái lạnh khiến cô co người lại vội vàng tìm chỗ trú, thật khó khăn mới tìm được 1 mái hiên khô ráo để tránh mưa. Nhưng khi chạy vào, cô nhìn thấy 1 đứa bé ngồi dưới đất nép mình vào 1 góc co ro. Cơ thể bé nhỏ run lên không ngừng. Quần áo đứa bé vô cùng rách rưới, thậm chí cô có thể nhìn thấy từng vết thương do roi quất đau đớn.

- Em à, em lạnh sao? Nhà của em đâu, mau về với gia đình của mình đi.

Cái đầu tóc rũ xuống loà xoà úp mặt vào đầu gối lắc liên tục.

- Tại sao vậy?

- Vì họ và cả cô nữa không cần tôi nữa rồi, các người thật độc ác (khẽ ngẩng đầu lên)

Liên Thảo hai mắt mở lớn, lắp bắp nói:

- Không..có Bảo Bối, không..có..có đâu mà Bảo Bối. Mẹ xin lỗi.

- Tránh ra tôi ghét cô, Tôi sẽ không bao giờ ở bên cạnh cô nữa, ghét cô ghét cô.

Vùng dậy bỏ chạy, thấy vậy cô cũng vội đuổi theo la lớn:

- Không Bảo Bối, mẹ xin con đừng bỏ đi, đừng rời xa mẹ, Bảo Bối, Bảo Bối Oaoaoa..

Không thể đuổi theo Bảo Bối cô gào khóc nức nở.

Cơ thể đang chìm trong mộng không yên giấc nước mắt đang không ngừng chảy ra. Khuôn miệng nhỏ nhắn liên tục lẩm bẩm:

- Đừng đi mà Bảo Bối, đừng đi mà Bảo Bối, Bảo Bối.

Nếu như Liên Thảo đang đau khổ khuôn mặt ướt lệ thì người kia Ma Họa đang không ngừng vui mừng. Thật khó mới tìm được 1 người cảm xúc nồng đậm như vậy, thật tuyệt.

25. Q.1 - Chương 25

Thoả mãn với con mồi của mình, Ma Họa tiến lại gần cô, nhếch khoé miệng lên 1 cách lạnh lùng. Bây giờ chỉ cần 1 cái động chạm nhỏ cũng sẽ làm cô tỉnh, khóc nữa đi, đau khổ nữa đi haha.

Ngồi lên trên giường, Ma Họa nhẹ giọng gọi:

- Liên Thảo,

- Bảo Bối..(nhắm mắt lẩm bẩm gọi, có lẽ trong cơn mơ cô nghe thấy giọng của Bảo Bối)

- Tôi không đi nữa, Liên Thảo, Bảo Bối trở về rồi (cúi sát mặt xuống chuẩn bị hút dương khí) Á!!!

Khi cô ta gần hút dương khí thì bất chợt xuất hiện 1 loại pháp lực uốn cong như con rồng đen đánh ả bị thương nặng. Có lẽ vì tổn thương nguyên khí quá nhiều khiến Ma Họa hiện thân như lúc ban đầu.

Ngẩng mặt lên nhìn bên ngoài cửa sổ xuất hiện 1 đứa trẻ lạnh lùng toả ra khí thế nguy hiểm. Đứa trẻ này không là ai khác chính là người ả ta vừa biến thân, không ngờ pháp lực cũng cao thật đó.

Khi Vân Phong vừa vào được trong phòng thì Ma Họa cũng nhanh chóng ẩn mình biến mất.

- Nhanh thật đó, chỉ cần còn ở đây sẽ có ngày ta sẽ lôi được người ra.(quay lại nhìn cô) thật may mắn mình đã đến kịp thời.

Tiến lại gần cô, đưa tay ra lau hết nước mắt đang không ngừng rơi.

- Dù là trong cơn mê cô cũng đau khổ thế sao?

Khuôn mặt vì có người động chạm mà hai mắt sưng đỏ(vì khóc quá nhiều) khế mở ra. Như không tin vào những gì mà mình nhìn thấy, cô nhắm mở mắt liên tục. Cảm thấy chưa đủ cô còn đưa bàn tay lên cắn mạnh để kiểm chứng là thật hay mơ:

- Làm gì vậy, sao tự nhiên lại cắn mình như vậy? Không lẽ tức giận quá vì còn nhìn thấy tôi à?

- Không có, không có đâu..Bảo Bối tất cả đều là lỗi của mẹ, con đừng bỏ đi nữa được không?

- Đừng khóc, đây không phải lỗi của cô, cô giận dữ như vậy là phải. Bây giờ tôi chưa thể giải thích rõ ràng cho cô hiểu, sau này cô sẽ tự mình hiểu thôi. Chỉ là không biết cô còn muốn tôi bên cạnh không?

- Muốn, muốn. Suốt đời này Liên Thảo muốn Vân Phong bên cạnh.

- Được, tôi sẽ coi như đây là 1 lời hứa hẹn. Đến lúc đó cô đừng hối hận. Nào, ngồi dậy đi.

Liên Thảo mệt mỏi nhanh chóng ngồi dậy. Thấy Vân Phong bỏ ra 1 chiếc vòng màu đen kì lạ, cô ngạc nhiên hỏi:

- Đây là chiếc vòng con hay đeo đó thôi, kiểu dáng nhìn thật kì lạ nha.

- Đây là chiếc vòng trước khi mẹ mất đưa tôi làm kỉ vật.

- Ồ, ra vậy. Á, con làm gì vậy?

Cầm lấy bàn tay cô, anh cắn thật mạnh vào lớp thịt đầu ngón chỗ khiến nó chảy máu. Rồi để nó chảy vào mặt đá đen của chiếc vòng.

- Máu cô chảy vào đây rồi, chiếc vòng này sẽ chấp nhận cô là chủ nhân thứ 2 của nó. Sau này mỗi khi cô gặp nguy hiểm tôi có thể đến cứu cô kịp lúc.

- Haha, con cho nó là con vật có suy nghĩ sao mà biết được ai là chủ nhân?

- Nó có linh lực. Muộn rồi đi ngủ thôi.

Kéo cô nằm xuống đắp chăn lại tiếp tục giấc ngủ. Liên Thảo nhẹ nhàng tiến đến ôm anh thật chặt như sợ sẽ bỏ đi mất. Có Bảo Bối để ôm trong vòng tay, giấc ngủ đến với cô thật êm đềm, bình yên.

Nhẹ cầm lấy ngón tay đang chảy máu đưa vào miệng ngậm, khi bỏ ra không còn nhìn thấy vết thương nữa. Để yên cho cô gái ngốc này ôm, anh cũng chìm vào giấc ngủ dễ dàng. Yêu tình, quý quái gì để ngày mai giải quyết hết đi.

Sáng ngày mai khi nghe thấy bên ngoài thật ồn ào 2 người mới bắt đầu tỉnh giấc.

- Bảo Bối à, theo con bên ngoài rốt cuộc có chuyện gì mà ồn ào như vậy?

- Muốn biết tự mình ra xem đi.

- Nhưng mẹ muốn nghe con nói cơ.(mè nheo)

Nhìn cô gái đang mè nheo như 1 đứa trẻ con, anh bắt giấc mỉm cười.

- Ế, con cười nha. Đúng vậy đây là lần đầu tiên mẹ thấy con cười đó (2 mắt long lanh)

- Tôi cười vì cô quá trẻ con, mau ra ngoài xem đi.

- Hứ, chỉ biết bắt nạt mẹ thôi.

Nhanh chóng xuống giường chỉ sau 15 phút cô đã hoàn tất công việc vệ sinh cá nhân rồi mới đi ra ngoài xem. Cầm cửa kéo ra:

- Ô, khóa bị ai bẻ rồi?

Nhưng cũng chẳng quá quan tâm, cô vui vẻ đi xuống nhà.

Thấy mọi người đều vô cùng bận rộn hơn hết là nhìn thấy chiếc xe cứu thương ngoài kia. Nín giữ lại 1 người giúp việc cô hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ai đi bệnh viện sao?

- Dạ cô chủ, sáng nay cô Lâm phát hiện thấy cậu chủ bị ngất trên giường. Gọi bác sĩ riêng đến. Ông ta nói cậu chủ bị hạ đường huyết mạnh đang vô cùng nguy hiểm.

- Cái gì? Anh Dương Đằng bị hạ đường huyết sao? Tại sao lại như thế chứ?

26. Q.1 - Chương 26

Biết được điều đó cô vô cùng lo lắng, dù Dương Đằng đôi khi hay bắt nạt nhưng cô biết anh ấy rất yêu thương, chăm sóc cho cô.

Trái tim đập loạn nhịp vì lo sợ cô ấp úng hỏi:

- Vậy..vậy bây giờ anh ấy đâu?

- Dạ, cậu chủ vẫn còn nằm ở trên phòng.

Nghe vậy cô vội vàng chạy lên tầng 2 thì gặp Vân Phong đang từ cầu thang đi xuống, không hiểu sao gặp Bảo Bối rồi cô lại cảm thấy yên lòng hơn.

- Bảo Bối, anh Dương Đằng bị hạ đường huyết bây giờ đang rất nguy kịch. Con nói xem phải làm sao?

- Vào xem tình hình đã thì mới biết được.

- Được, phòng anh ấy ở bên đây.

Nhanh chóng đi vào phòng, ở đó đã thấy mẹ cô khuôn mặt tái nhợt vì lo lắng, vị bác sĩ đang kiểm tra lại lần nữa.

- Mẹ, anh Dương Đằng sao rồi?

Mẹ cô không trả lời chỉ khẽ lắc đầu, cúi gằm mặt xuống. Cô có thể nhìn thấy mẹ đang cố kìm nén nước mắt như vậy chẳng lẽ Dương Đằng..

Đứng im bất động nhìn anh trai đang dần suy yếu mà ứa lệ. Vội vàng sà tới bên giường:

- Anh à, anh đừng làm sao nhé? Mau tỉnh dậy đi huhu

Đặt bàn tay lên vai cô, Vân Phong tiến tới cầm bàn tay của Dương Đằng nói:

- Liên Thảo, cô đừng sợ sẽ không sao hết.(cố gắng dùng pháp lực tạo dương khí truyền cho Dương Đằng)

Khi cô đang định lắc đầu nói: không được đâu, thì thấy khuôn mặt trắng bệch bắt đầu hồng dần lên, hơi thở cũng mạnh mẽ hơn, cơ thể cũng có độ ấm hơn, nhịp tim bắt đầu ổn định trở lại. Hai mắt khẽ mở ra mỉm cười đối với cô nói:

- Liên Thảo ngốc, không sao nữa rồi, đừng khóc.

- Anh tỉnh lại rồi? Mẹ ơi! anh tỉnh lại rồi.

- Dương Đằng cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Cả gia đình 3 người vui sướng vì không sao, ông bác sĩ thì không tin vào mắt mình, còn Vân Phong thì đang trầm ngâm: " không biết rốt cuộc cô ta là yêu tinh gì mà hút dương khí người ta đến gần chết như vậy?"

Ở một nơi thật sâu nơi cánh rừng, người ta phát hiện 1 cái đầu người đang phân hủy, bên cạnh là vài mẩu xương vụn như có con gì đó ăn. Một vụ giết người đáng sợ, gia đình cô gái đó(cái cô bị Quỷ Huyết ăn thịt) đang gào khóc nức nở.

- Ông trời ơi tại sao lại bắt công như vậy? Cái gái tôi tội lỗi gì mà bị chết thảm thế chứ? Oaoaoa

- Mẹ đừng quá đau lòng, nhất định con phải tìm ra thủ phạm để đưa hắn ra ngoài vòng pháp luật.

Cô em gái cố suy nghĩ trước khi ngày đó chị gái mất tích hình như có nói gì đó, rốt cuộc là gì nhỉ:” Tiểu Bích, chị phải đi nhờ Liên Thành giúp đỡ, chắc chắn cậu ấy sẽ giúp được cha. Em yên tâm chờ tin tức của chị”

- Con biết có 1 người đáng nghi nhất rồi. Chắc chắn là hắn.

Vì quá muốn trả thù cho chị mà vội vàng bỏ chạy đi tìm hung thủ mặc kệ tiếng gào thét của cha mẹ phía sau. Cô phải tìm hắn hỏi rõ ràng.

Trước biệt thự Trúc gia, Liên Thảo đang đứng vẫy tay chào tạm biệt Bảo Bối đi học.

- Bảo Bối đi học nhé, nhớ về sớm chơi với mẹ.

- Được rồi cô vào nhà đi.(bước vào trong xe)

Nhìn chiếc xe rời khỏi mà cô buồn bã, Bảo Bối đi học rồi chỉ còn cô 1 mình buồn thiu không biết nên làm gì?

- Sao lại buồn như vậy?(Dương Đằng hỏi)

- Bảo Bối đi học rồi còn đâu.(nằm ườn trên giường uể oải trả lời)

- Nay nó còn nhỏ thì phải đến trường chứ.

- Không thích.

- Tính chiếm hữu của em không ngờ lại cao như vậy đó.

Ngồi hằn dầy đang định lí luận 1 phen thì mẹ cầm điện thoại đẩy cửa bước vào.

- Liên Thảo mau dậy sửa soạn ăn mặc lại đi. Liên Thành hẹn con gặp mặt ở nhà hàng Như Thủy đó.

- Cái gì hắn không biết xấu hổ mà còn dám hẹn gặp mặt con sao? Con không đi.

- Không được từ chối mẹ đã quyết định rồi, con phải đi.

- Con không muốn gặp tên vô liêm sỉ đó.

- Không gặp ta đưa thằng nhóc đó đến cô nhi viện cho người khác nuôi nó.

- Mẹ không thể làm thế.

- Vội mau dậy chuẩn bị đi(đóng sập cửa đi ra ngoài)

Uất ức nhìn cánh cửa đóng lại 1 cách phũ phàng. Cô vợ chiếc gối ném xuống.

- Ấy, em đừng có trút giận lên nó, không giải quyết được việc gì đâu. Mau đứng dậy chuẩn bị đi đi.

Giận giữ đứng dậy bỏ về phòng hôm nay cô không chửi hắn cho thoả cái miệng cô không là Liên Thảo nữa. Cầm theo túi xách cô hậm hực bỏ đi ra ngoài.

Ở bên kia Quỷ Huyết đang nhếch miệng cười lạnh lùng:

- Quả nhiên là hai mẹ con đó. Thôi vậy đưa mẹ dành cho bọn ấu trùng ăn trưa vậy còn thằng con để sau. Ai! Lại thêm huyết nữa rồi. Bây giờ nghĩ lại mùi vị huyết trinh nữ vẫn còn thấy ngọt miệng.

27. Q.1 - Chương 27

Bực dọc xuống xe bước vào nhà hàng Như Thủy, lần này Liên Thảo không ăn mặc kì cục nữa mà vô cùng đơn giản, trẻ trung. Hôm nay cô sẽ cùng hân 3 mặt 1 lời luôn cần gì phải phiền phức như vậy nữa chứ.

Vẫn như mọi lần Liên Thành luôn ngồi đó đợi cô. Chỉ khác trước kia chào đón cô là nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt đáng ghét còn lần này chỉ là lạnh lùng, nguy hiểm mà thôi. Nhưng Liên Thảo làm gì quan tâm nhiều đến điều đó, điều cô muốn làm bây giờ là chữa hết uất ức vào cái bản mặt không muốn thấy kia.

Hậm hực đi đến bàn hân ngồi trước, cô dồn mọi tức giận vào chiếc túi xách đập mạnh xuống bàn rồi đá ghế ra ngồi vào chỗ.

-Thấy chưa tôi là người thô lỗ như vậy đó? Không phải là cừ non để anh đùa giỡn đâu. Tôi nói cho anh biết: tôi chúa ghét những loại người Sở Khanh như anh, làm mà không dám nhận. Anh tưởng rằng mình tốt đẹp lắm sao mà đi đùa giỡn với nhiều cô gái..&¥§<€^*..vô liêm="" sĩ(chửi="" 1="" hơi="" đến="" khàn="" giọng,="" quơ="" lấy="" cốc="" nước="" uống="" lấy="" sức="" chửi="">

Nhìn cô gái này vừa thô lỗ vừa tuôn ra 1 hơi dài mới chịu dừng đành chớp thời cơ hỏi điều hân vẫn ghi hoặc:

- Cô là Liên Thảo sao? Mà cô dừng lại được rồi đó, không để người khác nói nữa sao?(lạnh giọng lên tiếng, cô ta sao nhiều lời như vậy chứ)

- Anh muốn gặp tôi lại còn không biết tôi là ai? Rốt cuộc anh muốn gặp tôi để làm gì chứ? Không lẽ..Á!!!

Vì quá giận giữ nên không kiềm chế nổi mình đập mạnh cốc thủy tinh xuống bàn làm nó vỡ ra nhiều mảnh cửa cả vào ngón tay út gây chảy ít máu tươi.

Hân vô cùng giận dữ khi thấy cô bắt đầu làm nhảm tiếp nhưng chưa kịp phát tác thì bị mùi huyết của cô hấp dẫn. Không phải là quá thèm khát mà hân đoán nhầm chứ? Đây không phải là loại máu...

Bị cửa vào tay đau rát khi Liên Thảo chưa kịp rên rỉ thì tay cô đã bị hân nắm chặt lấy. Còn đang khó hiểu không biết hân định làm gì thì ngón tay đã yên vị trong miệng hân, không những vậy cô còn cảm giác hân sắp sửa muốn cắn nát nó ra. Hoảng hốt vội vàng rút về và định gỡ tay ra tát hân thì bị giữ lại:

- Thật không ngờ cô lại quý hiếm như vậy thật không uống công ta đến gặp mặt. Rất tuyệt mau đi theo ta.

Không sai dòng huyết của cô là loại huyết quý hiếm. Sống cả triệu năm đây là lần thứ 5 hân được thưởng thức, mùi vị đó ngọt ngào, tinh khiết, mê hoặc thể nào hân còn nhớ rất rõ. Thật không nghĩ tới hân sẽ được dùng lần nữa. Cô gái này hân phải ăn sạch 1 thể thoải mãn hay là nên tiết kiệm dùng dần.

Khi hân chuẩn bị thôi miên cô đi theo thì không biết xuất hiện 1 đứa con gái làm hỏng việc lớn của hân. Đáng chết chán sống rồi sao?

Cô gái tên là Tiểu Bích thật khó khăn mới dò được tin tức của hân ở đây. Cô không thể buông tha cho hân được, hân phải trả giá đắt cho những gì đã gây ra.

Chạy vào gạt tay hân đang cầm tay Liên Thảo ra, Tiểu Bích kìm nén sự tức giận nói:

- Anh chính là Liên Thành đúng không?

- Đúng vậy, có việc gì sao?(buông Liên Thảo ra, không sao để lần sau vậy)

- 5 ngày trước có 1 cô gái tên là Thanh Nhân chạy đến nhờ giúp cha cô ấy đúng không?

- Đúng là có 1 cô gái.

Nhìn 2 người lờ qua người lại. Tốt lắm lại thêm 1 cô gái đến hỏi tội hân vậy mình làm gì ở đây nữa chứ. Liên Thảo giận dữ quay lưng bỏ đi ra ngoài.

Hướng thấy cô bỏ về, hân trầm giọng nguy hiểm:

- Cô làm lỡ bữa trưa của tôi, thì cô phải lãnh sự trừng phạt.

- Anh giết chị gái tôi còn dám lên mặt với tôi sao? Hãy chờ vào nhà đá đi.

- Quay lại đi theo tôi.

Hắn thôi miên Tiểu Bích khiến cô đi theo hắn vào ô tô ngồi xuống. Đôi mắt đờ đẫn nghe theo lời hắn nói. Chiếc xe đưa cô gái đến 1 cái xưởng hoang thì dừng lại.

- Đi xuống theo tôi.

Ngơ ngác, thần thờ đi theo hắn vào trong xưởng. Đến đây hắn giải thôi miên cho cô gái:

- Tỉnh lại.

- Aaa, tại sao tôi lại ở đây? Rốt cuộc anh đã làm cách gì mang tôi đến đây?

- Cô không cần biết là bằng cách nào? Cô chỉ cần biết hôm nay cô sẽ trở thành bữa trưa của chúng. Huýt!!! Sau đó xuất hiện đến 10 con quỷ kêu dáo dác” géo, géo, géo” bao vây xung quanh cô gái. Hắn trầm giọng ra lệnh:

- Chỉ được ăn hết bàn tay, bàn chân, tai..thôi không được cắn chết phải để sống.

Hoảng sợ cô gái bỏ chạy nhưng không phải quá muộn rồi sao. Ăn cụt bàn tay, chân cắn đứt hết gân mạch. Cô gái nằm dưới đất chết không được, sống trong đau đớn.

Tiến lại gần đưa bàn tay xuyên vào ngực trái móc trái tim đang đập “thình thịch” bóp nát vụn. Trái tim này hắn không cần.

28. Q.1 - Chương 28

Lạnh lùng bóp nát trái tim đang đập rồi quẳng xuống bên xác cô gái có lẽ vì quá bất ngờ mà đôi mắt vẫn trợn trừng, máu chảy từ ngực trái tràn đầy cả ra ngoài nhuộm chiếc áo trắng thành 1 màu đỏ đẹp đẽ.

Nhếch môi cười lạnh hắn bình thần bước ra ngoài, làm lỡ bữa ăn của ta kết quả chỉ có thể là như vậy.

Giận dữ bỏ ra ngoài trước nhưng Trúc Diệp không về nhà mà đến trường học tìm Bảo Bối. Vì chỉ có nó mới hiểu được cảm giác của cô còn mẹ và anh ư bị hắn che mắt hết rồi.

Phải mất thời gian khá lâu thì cô mới tìm được lớp học của Vân Phong. Thật tò mò muốn biết Bảo Bối học như thế nào đó? Đứng ở ngoài nhìn vào xem: “quả nhiên không sai đúng là lũ háo sắc, nhìn cái khuôn mặt rục rở ánh hồng kia là biết, may mà Bảo Bối của mình lạnh lùng không thêm để ý”

Ngước mắt ra ngoài cửa thấy cô đang đứng ngoài đó không biết suy nghĩ cái gì mà vui vẻ quá vậy. Đứng dậy hờ hững đi ra ngoài không 1 ai dám cản đũa bé đẹp đẽ này nếu như không muốn nhận lấy cái liếc nhìn nguy hiểm của anh.

Dù đã đứng trước mặt cô nhưng xem ra cô vẫn chưa phát giác được thì phải. Suy nghĩ gì mà nhập tâm đến như vậy?

Lạnh nhạt cầm tay kéo đi thì lúc này cô mới bừng tỉnh. Vội hô hoán:

- Bảo Bối, Bảo Bối con không phải học nữa sao?

- Không học nữa, đi thôi.

Ngồi xuống 1 cái ghế đá gần đấy, anh trầm giọng hỏi:

- Có việc gì sao mà lại đến tận đây tìm tôi?

- Bảo Bối à, hôm nay mẹ của mẹ lại bắt phải gặp mặt cái tên Liên Thành chết tiệt đó, hắn..v..v..(kể hết mọi uất ức ra liên hồi)

- Khoan đã, vừa rồi cô vừa đi gặp mặt tên Liên Thành đó sao?

- Đúng vậy.
 - Không thể nào, không phải hấn đã chết cách đây 1 tuần rồi đó sao?(trầm tư suy nghĩ)
 - Hais!! Hấn mà chết được thì còn gì để nói đằng này hấn còn sống sờ sờ ra đó.
 - Vậy hôm nay hấn biểu lộ thế nào?
 - Hấn biểu lộ thế nào mặc kệ hấn, mẹ quan tâm làm gì. Nhưng mà có vẻ hôm nay hấn khác hơn mọi khi nhiều.
 - Khác thế nào?
 - Lạnh lùng, hành động cũng thật kì quặc.
 - Hấn hành động gì?
 - Hấn cầm tay của mẹ cho vào miệng, còn hơi găm găm may mà rút ra kịp.
- Cầm lấy bàn tay đưa lên xem xét thấy ngón út có 1 vết cứa nhỏ.
- Hãy nhớ lần sau tuyệt đối không được đi gặp hấn bất kể do ai ép buộc rõ chưa?
 - Rõ rồi.

Tiếng chuông tan học vang lên chấm dứt 1 buổi học chán ngắt. Họ tiếp tục đi cạnh nhau về nhà, có Bảo Bối bên cạnh cảm giác thật yên tâm.

Hai ngày sau, trời mưa như trút nước mãi không ngừng. Có 3 người thanh niên vội vàng chạy vào trong 1 cái xưởng bỏ hoang gần đó đến trú mưa.

Bước vào trong xưởng, mùi hôi thối của xác chết xông tới. Vội vàng đưa tay bịt mũi lại, kinh quá đi. Cố gắng lui vào trong 1 chút tránh mưa dù sao cũng là ban ngày mà quỷ gì chứ. Một người trong số họ vì vội lúi vào trong nên không để ý đã dẫm nên 1 thứ gì đó nặng xuống, hơi mềm mại, lại hơi ướt quan trọng nhất là bàn chân như dẫm phải 1 ổ con gì đó nó cứ bò bò. Ngược mắt xuống nhìn xem người thanh niên chỉ kịp hét lên rồi ngất xỉu vì sợ hãi:

- ÁÁÁÁÁ!!!

Làm sao không ngất xỉu cho nổi khi anh ta phát hiện mình dẫm nên 1 xác chết lên phân huỷ, quan trọng nhất là cái dẫm đó lại là đúng vị trí trái tim bị móc ra và hơn hết ở đó là 1 ổ những con giòi béo ngậy đang lúc nhúc.

Hai người kia đi lại gần thấy vậy cũng hét lên rồi ngất xỉu tạt thế. Quá kinh khủng.

Ở Trúc gia mọi người đang ăn bữa cơm chiều. Cả 1 bàn thức ăn rộng lớn chỉ có 4 người ngồi ăn, không khí cũng thật là im lặng. Đôi lúc chỉ vang lên tiếng của Liên Thảo:

- Bảo Bối ăn cái này đi ngon lắm đó
- Cô liền gấp cho vào bát Bảo Bối cứ như vậy đến khi nó biến thành 1 quả núi nhỏ mới dừng lại.
- Hìhì, ăn đi.(nhận được cái liếc mắt sắc hơn dao)
 - Liên Thảo à, sao chẳng thấy em gấp ẹ và anh miếng nào vậy?(Dương Đằng bất mãn)
 - Giận hai người rồi, khi nào không ép con nữa thì lúc đó mới quan tâm.
- Mẹ cô và Dương Đằng nhìn nhau cười trừ chẳng buồn để nói.
- Mở tivi xem phóng sự đi, im lặng quá.

Dương Đằng đứng dậy mở truyền hình lại đúng kênh người ta đang quay hiện trường vụ giết người bị ăn hết bàn chân tay, trái tim bị móc ra. Họ đang quay pháp y khám xét qua thân thể nạn nhân vạch ra vị người nơi trái tim bị móc là 1 ổ giòi bọ.

“RẦM” cả gia đình Trúc gia vội vàng bỏ bát đĩa chạy vào nôn ra, ngoài trừ Vân Phong vẫn ngồi đó ăn ngon lành.

29. Q.1 - Chương 29

Sau khi đã nôn ra hết những thứ ăn vào, bây giờ nhìn thấy những đĩa thịt trên bàn lại thấy hơi ghê ghê. Ngồi xuống cạnh Bảo Bối, cô nhăn mặt hỏi:

- Bảo Bối à, nhìn thấy như vậy con vẫn còn ăn được sao?
 - Không ảnh hưởng.
 - Phục con bằng cả hai tay. Không biết là kẻ giết người nào mà lại dã man như vậy? Chặt hết bàn chân, bàn tay người ta rồi lại còn móc tim ra chứ, kinh khủng quá.
 - Không phải chặt mà là bị ăn mất, không nói nữa ra ngoài đó xem tiếp đi.
 - Con đùa sao, kinh khủng như vậy mà vẫn muốn xem. Mẹ không xem đâu, mẹ yếu tim lắm.
 - Yên tâm đi, tôi dám đảm bảo cô không còn yếu tim như trước nữa đâu. Đi ra ngoài xem.
- Và không để cô phản đối, anh liền cầm tay cô lôi ra ngoài. Mặc kệ người phía sau luôn miệng gào thét:
- Không xem, mẹ sợ lắm.
 - Xem đi, cô sẽ đỡ yếu tim hơn.

Kéo cô ngồi xuống ghế tiếp tục xem kênh chiếu hiện trường vụ giết người dã man đó.

“Thưa quý vị, đây là 1 vụ giết người tàn nhẫn nhất trong 5 năm trở về đây. Nạn nhân bị cắt vụn hết bàn chân tay, ngực trái bị móc mất trái tim. Cảnh sát suy đoán đây rất có thể là vụ giết người lấy nội tạng mua bán, và được xác định đã chết cách đây 2 ngày. Chúng tôi đang trên đường đi tìm danh tính của nạn nhân, nếu ai quen biết xin hãy liên hệ tới số máy 090763XXXX, để nhanh chóng xác minh. Bài phóng sự này kết thúc ở đây, chúng tôi sẽ tiếp tục đi theo vụ án này”

Sau đó máy quay lia tới tận khuôn mặt hoảng sợ, mắt chưa kịp nhắm của nạn nhân thì kết thúc.

- Bảo Bối à hết chưa vậy?
 - Hết rồi, quay mặt lại đây đi.
- Cẩn thận quay mặt dò xét đúng là hết rồi thì mới thở phào nhẹ nhõm.
- Bảo Bối, mẹ và anh lên phòng hết rồi, chúng ta còn ngồi đây làm gì về phòng thôi.
 - Vậy thì về phòng.

Lười nhác đứng dậy cùng cô đi về phòng dù sao cũng sắp 9h rồi.

Thấy Liên Thảo cứ đứng nhìn anh rồi như muốn nói lại không dám nói, đành phải tự mở miệng trước:

- Muốn nói gì sao?
- Bảo Bối à, mẹ còn chưa tắm.(tần ngần)
- Vậy còn đứng đó làm gì mau tắm đi?
- Nhưng mẹ sợ(cúi mặt ỉu xiu nói)
- Chết mất với cô(đưa tay lên đập trán) Vậy cô muốn thế nào?
- Con cũng chưa tắm mà hay tắm cùng với mẹ đi.

- Không có chuyện đó đâu.

- Tại sao lại không thể chứ? Chẳng phải chúng ta cũng từng tắm chung rồi đó sao? Đi mà Bảo Bối(làm nũng, phụng phịu nói) A! Hay là con xấu hổ, đừng xấu hổ dù con rất đẹp nhưng nhỏ quá chưa có gì đâu.

- Nhưng cô thì không nhỏ đâu?

- Có sao đâu? Mẹ cho con chiêm ngưỡng, mau tắm thôi.

Cô gái này thật là, anh đã cố gắng tránh né rồi nhưng xem ra ai đó không chịu. Cũng được dù sao nhìn cũng đã nhìn hết rồi, còn gì băn khoăn nữa chứ.

- Được, vậy thì tắm chung. Cô đừng có hối hận đó.

- Có gì mà hối hận chứ, vui còn chẳng kịp. Đi tắm thôi.

Đây là lần đầu tiên anh không còn cảm thấy chán ghét nữa mà vô cùng hưởng thụ. Cảm giác cũng thoải mái đó chứ.

- Mẹ massart được chứ?

- Tạm ổn, mạnh tay chút đi.

- Ừm.

Cứ như vậy cho đến khi kết thúc trong sự vui vẻ của cả hai.

Màn đêm buông xuống họ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say không mộng mị.

Trong phòng Dương Đằng bức tranh ma đó lại loé sáng và 1 người con gái như ảo như mờ xuất hiện.

Từ ngày bị Vân Phong đánh trọng thương, Ma Họa thật khó khăn mới trốn được vào trong tranh hồi lại nguyên khí cũng đã hơn 3 ngày rồi. Hôm nay cô ta phải ra ngoài để tiếp tục hút dương khí vì đó là thức ăn của ả không thể thiếu.

Ma Họa lại tiến tới nơi Dương Đằng đang ngủ, có lẽ lại muốn dùng cách đó để hút dương khí. Nhưng còn chưa kịp lại gần thì 1 giọng trẻ con âm lãnh, nguy hiểm vang lên:

- Người quá vội vàng rồi đó, Ma Họa.

30. Q.1 - Chương 30: Chương 30

Nghे thấy tiếng nói trẻ con đó không cần quay mặt lại nhìn cô ta cũng biết là ai. ả tự biết nếu đánh nhau thật thì ả không phải là đối thủ của nó nên chỉ có thể là chạy trốn.

Nhưng trước khi Ma Họa định thoát thân thì đã bị Vân Phong tấn công trước rồi không cho cơ hội bỏ trốn. Chẳng còn cách nào cô ta phải phản kháng.

Dù có cố gắng chống đỡ thế nào nhưng vì pháp lực yếu lại thêm lần trước bị tổn thương nguyên khí nên chẳng mấy chốc đã bị trúng chưởng lực của anh.

Thấy Vân Phong chuẩn bị sử dụng chiêu đoạt mệnh cuối cùng, ả ta vội vàng hoá thân thành luồng ánh sáng màu xanh bay ra ngoài cửa sổ.

- Muốn chạy sao không dễ đâu?

Vân Phong vội chạy đến bên cửa sổ bay ra ngoài đuổi theo.

Liên Thảo đang ngủ say thì cảm thấy bên tai có tiếng cười sặc sụa ồn ào vang vẳng. Điều đó làm cô tỉnh giấc nhưng đến khi mở mắt ra thì tiếng cười đó cũng biến mất. Hơi hoảng sợ cô vội vàng choàng tay ôm người bên cạnh để cảm nhận hơi ấm an toàn. Nhưng thứ cô ôm được chỉ là không khí.

- Bảo Bối, Bảo Bối con đâu rồi?

Lo lắng xuống giường tìm kiếm dù có tìm hết mọi nơi cũng không thấy bóng dáng bé nhỏ ấy. Hoảng sợ khiến trái tim cô rần rẩy đập mạnh loạn nhịp.

- Bảo Bối, Bảo Bối mau xuất hiện đi.

Ngay lúc cô sợ hãi nhất thì chiếc rèm buông xuống bỗng cao lên dù không có gió. Đập vào mắt cô là hình ảnh Bảo Bối đang đi đờ dẫu ngoài đường và có 1 chiếc xe đã mở cửa chờ sẵn.

Không thể để Bảo Bối cứ như vậy bị người khác lừa đi được, cô vội vàng chạy xuống nhà đuổi theo. Vừa chạy xuống phòng khách thì thấy chú Lâm đang ngồi uống nước. Tốt quá rồi cô sẽ nhờ chú Lâm lái xe đuổi theo chiếc xe đen đó.

- Chú Lâm mau lấy xe chở cháu đuổi theo chiếc xe ngoài cửa kia đi, sẽ không kịp mất.

- Được, cô chủ.

Không phải nguyên do nhưng chỉ cần nhìn thấy cô hoảng sợ như vậy đủ biết chuyện quan trọng thế nào rồi. Không 1 tia phản đối vội vàng lái xe chở Liên Thảo đuổi theo chiếc xe phía trước.

Khi chiếc xe của 2 người vừa đi khuất thì ngoài cổng Quỳ Huyết bước ra lạnh lùng cười.

Đuổi theo chiếc xe phía trước đến 1 khu vực vô cùng vắng vẻ sau 1 rẽ khuất thì chiếc xe đen đó biến mất chỉ còn lại 1 đứa bé đi chập chững về phía trước.

- Là Bảo Bối, chú Lâm à mau dừng xe đi.

Chiếc xe từ từ dừng lại, Liên Thảo vội vàng đẩy cửa chạy ra ngoài đuổi theo.

Chạy đến kéo tay đứa trẻ lại khi cô còn chưa kịp vui đi nỗi sợ hãi thì khuôn mặt đứa bé đầm đìa máu chảy, 2 mắt cảm giác như muốn lòi ra, cái đầu cử động sang trái sang phải rồi rụng xuống.

- ÁÁÁÁÁÁ!!!

Vội buông tay ngồi bệt dưới đất nếu là bình thường cô đã nằm ra đất chết ngất rồi nhưng lần này chẳng hiểu sao có sợ hãi đó nhưng chân tay không hề run rẩy, chứ đừng nói đến ngất xỉu. Tại sao tự nhiên cô lại bạo gan như vậy chứ? Đứng dậy chạy lại nơi chú Lâm đang đợi, chui vào ngồi trên xe cô hoảng sợ nói:

- Chú Lâm mau rời đi đi, chỗ này kinh khủng quá.

- Được, cô chủ.

Nhưng chiếc xe còn chưa kịp rời đi quá xa đằng trước đã xuất hiện rất nhiều ấu trùng quỳ cũng phải đến 15, 16 con lao đến tấn công.

- ÁÁÁÁÁ!!!(Cả 2 người) Con gì mà đáng sợ quá vậy?(cô hoảng sợ hỏi)

Vừa dứt lời bọn ấu trùng đã nhảy hết lên xe chúng há miệng gào lên “géo” “géo” đói khát. Trên tay mỗi con quỳ là 1 con dao nhỏ sắc bén. Chúng đâm liên hồi vào kính xe để làm vỡ nó.

Chú Lâm thì sợ hãi cứng đờ người ngồi đó mặc cô có kéo gọi thế nào cũng không phản ứng:

- Chú Lâm, chú Lâm mau làm gì đi chứ? Mau cho xe chạy để hất chúng ra đi?

Sau câu nói của Liên Thảo thì kính xe bị phá vỡ, chúng đưa những cái đầu nhả nhụi toàn máu tươi vào xe tấn công người đàn ông mà không 1 con nào tấn công cô.

- Áááá!!

Giọng hét lớn của chú Lâm làm đánh tỉnh cô đang cứng đờ tại chỗ. Nhìn lại thấy chú Lâm đang bị lũ quỳ cắn xé còn mình thì chẳng có con nào ngó ngang tới. Sao kì vậy? Chỉ đến khi bị 1 con quỳ há mồm to ra dọa nạt thì mới nhớ ra mình phải chạy thoát khỏi đây.

- Ááá(đạp cửa chạy ra ngoài)

Ở trên cao nhìn xuống hần nhần mặt lại lấm bầm:

- Sao cô ta lại ngốc như vậy nhỉ? Ăn vào không biết mình có ngốc theo không đây.

31. Q.1 - Chương 31

Vân Phong không trả lời Liên Thảo nữa mà chỉ khẽ mỉm cười.

Lạnh lùng nhìn lũ quỷ không ngừng kêu gào, anh nhẹ giọng nói:

- Cô mau tránh sang 1 bên đi.
- Không được, lũ quái vật này rất tàn nhẫn mẹ phải bảo vệ con.(nói xong ôm chầm lấy anh)
- Đồ ngốc, cô định bảo vệ tôi bằng cách nào? Chờ bọn chúng ăn xong cô rồi đến tôi sao?
- Thế nào cũng được, mẹ không muốn mất con.
- Yên tâm đi, đứng sang 1 bên nhìn.
- Nhưng..(nhận lấy ánh mắt lạnh lùng của Bảo Bối) được rồi.

Dù rất không muốn nhưng cô lại càng không muốn Bảo Bối tức giận. Nên đành miễn cưỡng đứng sang 1 bên quan sát. Chắc chắn nó bảo cô như vậy là sẽ có cách đối phó thôi.

Một mình đứng giữa vòng vây của lũ quỷ đang vô cùng thèm khát. Chúng từ từ bước đến, con dao trong tay không ngừng chém tới.

Vân Phong khẽ nhắm mắt, 2 bàn tay không ngừng vận lực, luồng khí màu đen óng ánh như ẩn như hiện lưu chuyển bao quanh, phút chốc khiến anh trở lên vô cùng huyền bí. Không chờ lũ quỷ tấn công trước anh đã tự mình đón đầu chúng rồi. Sử dụng pháp lực đánh chưởng liên hoàn khiến bọn ấu trùng từng con từng con tan thành vũng máu đen hôi thối.

Liên Thảo đứng 1 bên nhìn không tin nổi vào mắt mình đây không phải sự thật chứ, Bảo Bối của cô biết pháp thuật từ bao giờ vậy? Còn đang ngạc nhiên thì thấy ai đó chạm vào vai mình, quay qua nhìn thì bị người thổi khí vào mặt bất tỉnh.

Tất cả những việc đó đều được Vân Phong thu vào tầm mắt, anh gần gũi với kẻ đó:

- Người không phải Liên Thành, rốt cuộc người là ai?
- Ta là ai sao? Người đánh được bọn chúng rồi tính, ta chỉ giúp người làm cô gái này ngất xỉu đỡ nhảy vào ồn ào thôi.
- Người!

Lần này lũ quỷ dù chỉ còn lại 5 con nhưng mạnh hơn những con kia rất nhiều lần, chúng biết bay nhanh, tấn công ngay chớp mắt với tốc độ kinh hồn. Đủ biết bọn chúng đã bị cái tên kia điều khiển. Hẳn rốt cuộc là ai mà lại có pháp lực cao như vậy?

Một mình đánh với 5 con quỷ này thật sự phần thắng là rất khó khăn, chúng chớp nhoáng lao vào tấn công vô cùng liên khớp(liên hoàn, khớp nhau) khiến anh có cơ hội tấn công rất hiếm hoi. Tránh con thứ nhất, tấn công con thứ 2 nhưng lại khó lòng tránh được những con tiếp theo. Bởi vì dù sao đây cũng chỉ là linh lực của chiếc vòng nên sau 1 thời gian dài tấn công anh đã bị đánh ngã,

Bọn chúng thấy cả 5 con lao vào tấn công quyết định, tay cầm dao giơ cao chuẩn bị đâm tới kết thúc.

Nằm bất lực vì bản thân cũng đã bị thương nặng cho nên khó lòng phản kháng, cố gắng lần cuối cùng vận lực đánh trả vào lũ quỷ đang lao tới. Với lực yếu như vậy thật chẳng biết có đủ đánh ngã chúng hay không đây.

” ẦM” lũ quỷ bị 1 lực quá mạnh mẽ đánh trúng đập hết xuống đất tan thành vũng máu. Và thân thể nhỏ bé kia đang không ngừng toả sáng. Trong phút chốc Bảo Bối đã biến mất chỉ còn người nằm đó đại ma vương Thiên Vân Phong. Thời hạn 1 tháng đã kết thúc, phong ấn được giải anh đã hoàn toàn trở lại thành chính mình. Mái tóc dài buông xoã, khuôn mặt quá chi là yêu nghiệt, cơ thể khoác nên mình 1 bộ xiêm y màu đen tuyền, mắt phượng lạnh lùng liếc nhìn Quỷ Huyết, đứng bên đó hắn vẫn đứng đưng như không thấy gì. Trong chớp mắt anh đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Thật không ngờ đứa bé như ngươi hoá ra lại là 1 đại ma vương.
- Bây giờ ngươi biết không phải quá muộn rồi sao?
- Chưa có muộn, Ai! Từ trước đến nay ma giới và quỷ giới luôn tách biệt với nhau. Có phải bây giờ chúng ta nên thử pháp lực của nhau đúng không?
- Không phải là thử mà chịu chết đi.
- Được ta cũng rất muốn thử xem ngươi và cha ngươi ai mạnh hơn.

32. Q.1 - Chương 32

Không nói thêm câu nào nữa bởi vì xung quanh anh toả ra sát khí nồng đậm đã quá đủ hiểu rồi.

Nơi chân trời mây đen đang không ngừng kéo đến, gió thổi giạt kêu vô cùng đáng sợ, từng đợt sét đánh ghê tai chớp loé trên bầu trời. Không khí thật quỷ dị.

Trong nháy mắt 2 người đã xuất hiện trong đám đông đen trên cao đó. Không cần phải nhiều lời Vân Phong dùng chưởng lực mạnh mẽ đánh thẳng vào Quỷ Huyết. Rất mau lẹ hắn nhanh chóng tránh được, đáp trả lại anh là 1 chưởng đánh tới màu đỏ sẫm máu khi thoát ra nó như 1 con quỷ tàn ác lao vào cắn xé.

Nhếch miệng cười, dùng 2 tay vận lực thì 1 luồng khí đen xé tan con quỷ chưởng lực đó. Đánh pháp lực qua rồi lại đánh lại vô cùng khốc liệt. Mỗi 1 chưởng lực đi qua là 1 tiếng sét kinh hoàng rọi xuống. Đêm nay là 1 đêm kinh sợ.

Xuất hiện trước mặt hắn, anh không dùng pháp lực nữa mà đổi sang dùng quyền cước chưởng lực. Cho dù có đánh thế nào cũng được Quỷ Huyết phá giải và dù hắn có ra chưởng tàn bạo thế nào cũng không chạm được vào anh. Bởi vì pháp lực của họ là ngang ngửa nhau khó lòng phân thắng bại.

- Ngươi thật sự rất khá. Có khi còn hơn cha ngươi hồi xưa đó (vừa đánh trả hắn vừa tặc lưỡi khen)
- Nhiều lời (lạnh giọng đáp trả)
- Sao ngươi chẳng thú vị gì cả vậy? Không đánh nữa, chán rồi.(tách ra khỏi quyền cước của anh, hắn bay xuống đất đứng bên cạnh cô)
- Ngươi thử chạm vào cô ấy xem? (đứng đối diện hắn, anh đằng đằng toả ra sát khí)
- Chà, xem ra cô nàng này là ma hậu tương lai của ngươi rồi.(anh nhìn hắn im lặng) Sao không trả lời nếu là ma hậu ta sẽ không động đến nữa? Nếu không phải ngươi đừng cản ta chiếm dụng cô gái này chứ?
- Ngươi dám.
- Tại sao ta không dám? Ta đã từng nói Quỷ Giới sẽ không động chạm vào Ma Giới, mà cô ta đâu phải là gì của ngươi thì sao ta phải bỏ qua chứ?
- Ai nói cô ấy không là gì?
- Vậy cô ấy là gì?
- Như ngươi nói cô ấy sẽ là ma hậu duy nhất của ta.

- Được, vậy người giữ cho kĩ vào. Ta không muốn ăn nữa, ta muốn ma hậu của người sẽ là Huyết hậu của ta. Haha, không đánh lại nhau vậy thì tranh giành quyết định thắng thua đi.haha (hắn hài lòng cười rồi biến mất trong màn đêm)

- Chết tiệt!

Khi Quỷ Huyết vừa rời đi thì xuất hiện thêm 4 người nữa trong đó có 3 nam 1 nữ. Đi đến trước mặt Vân Phong, đồng loạt quỳ xuống:

- Vương, xin ngài hãy trách tội vì chúng tôi ngày đó không thể bảo vệ.

- Được rồi, không trách các người đứng lên đi.

- Dạ (đồng loạt đứng lên) Vương người đã mất tích 2 nghìn năm rồi. Chỉ đến vừa rồi chúng tôi cảm nhận được pháp lực của ngài mới có thể tìm đến.

- Chuyện dài dòng lắm, bây giờ ma giới thế nào rồi?

- Vương, vô cùng không ổn. Ngài biến mất không tung tích làm ma giới không thể không loạn, dù các trưởng lão đã cố gắng hết sức vẫn chưa thể bình ổn lại. Thêm vào đó bọn Xà giới không ngừng tấn công vào Ma giới chúng ta. Vương, ngài phải nhanh chóng trở về trị vị.

Liếc mắt nhìn Liên Thảo vẫn còn đang nằm đó, nếu trở về anh phải tạm thời rời xa cô và thật không biết tên Quỷ Huyết đó có lợi dụng chen chân vào không? Nhưng nếu không trở về thì ma giới sẽ gặp nguy hiểm mất.

Bọn họ nhìn thấy ánh mắt của Vương trao cô gái đó đủ hiểu nàng ta đã chiếm vị trí trong Vương rồi.

- Vương xin người hãy trở về bình ổn ma giới, đánh đuổi xà giới. Còn về Ma hậu Tiểu Vũ và Thanh Phong sẽ ở lại bảo vệ.

- Được vậy ta giao nàng ấy cho 2 người. Xong việc ta sẽ trở lại tìm.

Nhẹ nhàng tiến tới nâng Liên Thảo dậy ôm trong vòng tay biến mất trở về phòng của cô ấy. Dịu dàng đặt nằm trên giường, khẽ tháo bỏ chiếc vòng ma lực đeo lên cổ cô, anh cúi xuống thì thầm:

- Liên Thảo, chờ tôi xong việc tôi sẽ đến tìm cô. Chiếc vòng tôi giao cho cô giữ nó, nó sẽ giúp cô tránh khỏi mọi yêu thuật.

Nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt đang say ngủ anh mỉm cười biến mất trở về ma giới. Một ngày mai khi cô tỉnh lại đã không còn Bảo Bối nữa rồi.

33. Q.1 - Chương 33

Ngày hôm sau, khi ánh dương vừa lên thì Liên Thảo cũng bắt đầu tỉnh giấc.

Trong đầu tràn ngập những hình ảnh đáng sợ hôm qua, và cả Bảo Bối một mình đấu với chúng:

- Bảo Bối, Bảo Bối.

Vội vàng quay sang nhìn bên cạnh: không có. Nước mắt khẽ rơi lạnh buốt, nhẹ nhàng đưa tay vuốt chỗ nằm bên cạnh hy vọng sẽ cảm nhận 1 chút gì ấm áp, nhưng thứ cô nhận lấy chỉ là sự lạnh lẽo, cô đơn mà thôi. Khẽ nhắm mắt:

- Bảo Bối, con rời xa mẹ rồi sao? Không được mẹ phải đi tìm con.

Nhanh chóng rời giường, mặc kệ đầu tóc có bù xù thế nào, khuôn mặt nhem nhuốc và quần áo lộn tuộm đến đâu, cô không quan tâm. Trong đầu Liên Thảo chỉ duy nhất 1 ý nghĩ: “Phải tìm được Bảo Bối, tìm được Bảo Bối”

Mặc kệ cho ai ngăn lại cũng không cản được người đang điên cuồng tìm kiếm như cô.

Chạy ra ngoài đường, nơi ngã tư đông đúc, 1 mình cô đứng ở giữa ngơ ngác không biết đi đâu tìm bây giờ? Bảo Bối của mẹ, con ở đâu?

Cách đó không xa trên nóc nhà cao 27 tầng có 2 người đang đùn đẩy nhau:

- Thanh Phong hyung phải làm gì đi chứ? Chẳng lẽ cứ để ma hậu như vậy là rất nguy hiểm.
- Vậy muội bảo ta phải làm sao đây? Cũng tất cả là do Vương đi mà cũng quên xóa trí nhớ a hậu (nhỏ giọng thấp xuống)
- Trời đất, Ma hậu lại chuẩn bị đi nữa rồi. Hay là hyung biến thành Vương đi,
- Ủ, chắc cũng chỉ còn cách như vậy. Xuống thôi.

Bóng người biến mất.

Liên Thảo ngày càng hoảng sợ lo lắng tại sao lại không thấy? Bảo Bối rốt cuộc đã ra sao rồi? Khi cô chuẩn bị chạy về phía trước tìm kiếm thì phía sau vọng lại tiếng gọi bên kia đường.

- Mẹ!! Bảo Bối ở đây.

Vội vàng quay lại phía sau, ở bên đó Bảo Bối đang đứng cạnh 1 cô gái rất xinh đẹp đang không ngừng vẫy gọi. Vì quá sung sướng khi tìm lại mà cô đã quên mất rằng: Bảo Bối không bao giờ gọi cô là mẹ.

Khi một 1 người đang vô cùng thất vọng mà có 1 người đem cho người đó hy vọng thì khi đó người đang thất vọng đó vì sung sướng mà quên hết nhận thức xung quanh.

Khi thấy Bảo Bối đứng đó trong cô chỉ có 1 suy nghĩ duy nhất: Bảo Bối đang ở đó, và vội chạy sang ngang đường không biết rằng đằng kia có 1 chiếc xe đang lao tới.

“RẦM” Liên Thảo ngã xuống đất, đầu va đập mạnh xuống đường mà ngất đi.

Từ trên xe nhảy xuống 1 người đàn ông khá đẹp trai, bế cô lên xe đưa vội đến bệnh viện. Còn bên kia đường 2 người Tiểu Vũ-Thanh Phong đang còn sốc trước những chuyện xảy ra. Khi tỉnh lại cũng chỉ kịp ca thán:

- Thôi chết rồi!

Vì được chạy chữa kịp thời nên tình trạng của cô đã thoát khỏi nguy hiểm, va đập xuống đường nên làm tổn thương não bộ sẽ làm cô quên đi 1 phần trí nhớ. Cô sẽ quên gì đây?

Bất tỉnh trong 3 ngày cuối cùng Liên Thảo cũng lơ mơ tỉnh lại. Rên rỉ đau đớn, cô không tài nào nhớ lại mình đã bị làm sao mà nằm bệnh viện thế này nữa.

- Liên Thảo, Liên Thảo tỉnh lại rồi. Em còn nhớ anh là ai không?
- Hâm dỏ, anh là anh trai của em Dương Đằng.
- Ôn trời, em không có quên anh. Vậy còn người này thì sao?
- Đúng vậy Liên Thảo, mẹ thì sao?
- Mẹ là mẹ của con, thưa cô Lâm. Hai người sao vậy?
- Thật là may mắn, vậy còn Bảo..ưm ưm (bị mẹ bịt miệng không cho nhắc tới)
- Bảo nào? Nhà mình mới mua con vật gì tên Bảo sao?
- Đúng vậy, đúng vậy haha(cười ngượng)

Nhìn họ cười ngượng ngạo cô cảm thấy hình như cô còn quên 1 thứ quan trọng nữa là gì nhỉ? Không lẽ liên quan đến từ Bảo này sao?

34. Q.1 - Chương 34

Thấy cô có vẻ như đang cố suy nghĩ 1 thứ gì đó, mẹ cô vội vàng gạt đi:

- Liên Thảo con mới tỉnh thì mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, đừng có suy nghĩ quá không tốt đâu.
- Dạ(ngoan ngoãn nằm xuống giường) mẹ à! có phải con đã quên mất 1 thứ gì đó đúng không?(ngờ vực)
- Con không có quên thứ gì cả. Quan trọng là mẹ và anh trai đều không quên là tốt rồi.
- Vậy sao?

Dù có cố gắng thế nào nhưng cô vẫn không tài nào nhớ nổi mình đã quên những gì. Chỉ biết trong thâm tâm đang vô cùng day dứt, tìm kiếm nhưng vì sao lại vậy cô không biết? Chắc chắn là có 1 điều gì đó đã bị giấu kín.

“Cạch” cánh cửa lần nữa mở ra, vừa nhìn thấy người bước vào mẹ cô rạng rỡ hẳn lên:

- Liên Thành cháu đến rồi.
- Dạ vâng, Liên Thảo không có gì nghiêm trọng chứ ạ?
- Không có gì rồi, Liên Thảo con còn nhận được người này không?
- Cái tên mặt dày này thì làm sao quên nổi chứ. Anh đến đây làm gì hả?(tức giận)

Nhưng đáp lại cô chỉ là 1 nụ cười nhếch lạnh lùng. Hắn chưa có từ bỏ ý định đâu. Ai! Thật không biết nếu cái tên Ma vương đó biết cô gái ngốc này đã quên hẳn thì rất có thể hắn sẽ phát cuồng lên mất. Chắc, 2 tên ma giới kia đúng là vô dụng.

- Thôi, 2 đứa cứ từ từ ngồi nói chuyện đi nhé, mẹ và Dương Đằng về trước.

Nói xong 2 người còn nhanh chóng rời khỏi đó, trả lại không gian yên tĩnh cho 2 người bên trong.

Nhìn cô 1 chút, hắn nhếch miệng trầm giọng hỏi:

- Cô còn nhớ tôi, Vậy nhớ được những gì, kể xem?
- Tại sao tôi phải nói với anh? Anh là 1 tên sở khanh chuyên đi lừa tình các cô gái khác.
- Nói vậy chắc cô còn nhớ lần đầu gặp mặt. Khi đó cô ăn mặc như 1 mụ tú bà.
- Thì đã sao?
- Nhưng cô không thể tự nghĩ ra mình sẽ ăn mặc như vậy, mà vì có 1 vị quân sư nghĩ kế cho cô. Có nhớ là ai không?
- 1 vị quân sư, là ai? (nóng lòng hỏi)
- Ai! Thật sự là quên rồi sao? Hắn mà biết là chắc đau lòng lắm đây. Thật không nghĩ tới người cô quên lại là hắn đó. Cũng tốt coi như hắn đã bị loại.
- Đừng có lằng nhằng ca thán nữa. Rốt cuộc người đó là ai nói cho tôi biết đi?
- Hãy tự mình nghĩ lại đi.(nói xong hắn đứng dậy bước ra ngoài)

Để lại mình cô tự mình đi tìm câu trả lời. Chắc chắn là người đó vì khi hắn úp mở trả lời thì trong lòng bồi hồi cảm xúc thế nào cô biết rõ. Phải làm sao cô mới biết được người đó là ai đây.

Ở bên ngoài cửa sổ nhìn vào, 2 người tàng hình đã theo dõi tất cả:

- Thật là thương a hậu mà. Trí nhớ thì quên nhưng cảm xúc thì không.(Tiểu Vũ nói)
- Cái tên vừa rồi đã bị thứ yêu gì lấy mất xác, thật là nguy hiểm a hậu.(Thanh Phong nói)

Cứ như vậy 2 người nói chuyện chằng hè ăn khớp với nhau.

Ở ma giới, Vân Phong không ngừng lo lắng cho Liên Thảo ở trần thế, nếu không phải đã để 2 hộ vệ thân cận nhất của mình ở lại bảo vệ cô thì thật không biết anh có bỏ lại thời cuộc rối ren này mà lên tìm cô không nữa. Đã là như vậy thì càng phải nhanh chóng kết thúc việc ở ma giới mới được.

Một ma quân chạy vào:

- Vương, lũ xà giới lại đem quân đến đánh nữa rồi.
- Cái lũ bò sát này, chán sống rồi sao? Người đi truyền vương lệnh chuẩn bị quân mã tấn công.
- Dạ, thần đi làm ngay.

Chỉ cần giải quyết xong lũ xà này, bình ổn ma giới nữa là xong. Đến lúc đó anh có thể đường hoàng trở về nhân gian rồi.

Nằm viện suốt 1 tuần, hôm nay cũng đến ngày ra viện. Trong 7 ngày này tên Liên Thành đó không ngày nào là không đến lải nhải, và còn 1 người nữa chính là kẻ đã đâm cô cũng chăm sóc cô rất tốt, rất tỉ mỉ. Hắn có vị hôn thê rồi mà cứ thể hiện như vậy không sợ vị hôn thê đó ghen sao? Thật là..

Trở về đến biệt thự, cảnh vật xung quanh chẳng có 1 điểm gì khác, hoa vẫn nở, cây vẫn tươi tốt, người vẫn bận bịu như mọi khi nhưng hình như là đã thiếu vắng 1 thứ gì đó. 1 thứ luôn thôi thúc cô trở về. Và cô cũng rất thoải mái khi thấy thứ đó. Là gì đây?

- Sao còn đứng tần ngần ra đó về phòng nghỉ ngơi đi?(vỗ vào vai cô Dương Đằng quan tâm hỏi)
- Nhà mình hình như thiếu 1 người nữa có đúng không?
- Có thiếu ai đâu, mau về phòng đi.
- Dạ.

Căn phòng vẫn vậy chỉ là thiếu hơi ấm của 1 người. Người này cô thật sự không muốn quên.

Ở 1 nơi khác đang có 1 người phụ nữ điên cuồng phá phách vì vị hôn phu muốn hủy hôn ước:

- Liên Thảo, cô dám cướp chồng của tôi thì cô phải chết (uất ức, hận thù khiến ả trở lên tàn ác)

35. Q.1 - Chương 35

Vì được người nhà chăm sóc vô cùng tốt, lại thêm luôn uống thuốc bồi bổ cơ thể, chưa đến 1 tuần Liên Thảo đã khoẻ lại tương đối. Mà khi đã khoẻ lại rồi thì tiếp tục bị mẹ cường ép đi gặp mặt ăn cơm với Liên Thành.

Trong những ngày này lúc nào hắn mà không đến phiền nhiễu rồi lại úp úp mở mở làm cô giận giữ. Người đó là ai mà tất cả mọi người đều kín miệng như vậy?

Mãi suy nghĩ nên đã đến nhà hàng lúc nào không hay. Bước vào bên trong, cô trao cho hắn ánh mắt sắc hơn dao lam rồi mới ngồi xuống.

Thấy hành động ngốc nghếch ấy của cô hắn chỉ mỉm cười, lắc đầu “thật là ngốc”

- Có việc gì thì nói nhanh lên, tôi không muốn phung phí thời gian nói chuyện với anh.
- Vậy sao? Nhưng tôi lại muốn phung phí thời gian nói chuyện với cô. Nói xem phải làm sao bây giờ?
- Anh..anh thật là mặt dày.
- Mặt dày mà làm cô thích tôi thì tôi chấp nhận.
- Mơ đi không bao giờ có chuyện đó đâu. Nếu chấp nhận tôi chỉ chấp nhận yêu thương 1 người duy nhất là..là..

- Không nói được sao? Chà, chà quên hẳn mất rồi nhưng thâm tâm vẫn nhớ,
- Anh nói ít đi, nếu còn muốn úp úp mở mở thì đừng nói nữa.
- Được, vậy thì không nói. Cô ăn gì nào?
- Tôi không đói, anh cứ thông thả đi 1 mình đi. Tôi hơi mệt nên về trước. Tạm biệt.

Nói xong cô đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, một mình tản bộ, bất giác bước chân đi đến trường học như làm theo bản năng, cảm xúc. Khi cô còn đang ngơ ngác nhìn vào thì thấy 2 đứa trẻ đi ngang qua nói chuyện:

- Vân Phong nghỉ thật là lâu, đi học không thấy bạn ấy thật là chán.
- Đúng vậy đó, hình như ở nhà bạn ấy còn tên là Bảo Bối thì phải?
- Ủ, Bảo Bối tên nghe thật là dễ thương nha.

Nghe 2 đứa trẻ nói chuyện. Cô lẩm bẩm:

- Bảo Bối, Vân Phong..

Hình như cô cũng từng quen 1 người tên là Bảo Bối, nhưng người đó thế nào, cô không tài nào nói ra. Đúng lúc đó có 1 chiếc ô tô dừng bên cạnh cô, 1 người phụ nữ quynh rũ bước ra:

- Liên Thảo, còn nhận ra tôi không?
- Cô là vị hôn thê của Nhã Tuấn.
- Đúng đó, lâu rồi mới gặp lại cô. Đang đi đâu vậy?
- Không có gì, ở nhà lâu nên ra ngoài tản bộ thôi.
- Vậy đi cùng tôi leo núi luôn nhé? Cô nhìn xem thời tiết mát mẻ thế này nếu đi leo núi thì thật là tuyệt.
- Đúng vậy, nhưng tôi không có mang theo đồ leo núi, nên cô đành phải đi 1 mình vậy.
- Không sao tôi mang theo rồi, cô không cần mang theo gì cả chỉ cần vác thân đi thôi.
- Nhưng..
- Đừng nhưng gì nữa, giá lại tôi đã giúp cô điều tra người cô đã quên mất rồi (giọng trầm xuống thấp nhất)
- Làm sao cô biết được tôi quên mất ai?
- Tất nhiên là có cách của tôi rồi. Thế nào? Để tôi leo núi 1 mình thì tôi cũng mặc kệ cô luôn đó.
- Tại sao cô lại muốn giúp tôi?
- Ách, cô thật là nhiều câu hỏi đó. Anh Nhã Tuấn đâm xe vào cô, làm cô mất đi kí ức thì tôi phải thay anh ấy đem kí ức về cho cô. Kết 1 câu: đi cùng tôi đi...
- Được rồi.

Không 1 tia nghi ngờ, cô mở cửa xe ngồi vào ghế phụ lái. Ở phía sau cô ta đang nhìn cô bằng ánh mắt chế giễu và nụ cười hiểm độc. “Liên Thảo à Liên Thảo cô thật là ngây thơ, ngu ngốc”

Cô ta thu lại khuôn mặt thật thay vào đó là 1 cái mặt lạ hoàn hảo. Vui vẻ lái xe đi.

Tất cả những biểu hiện của cô ta đều thu vò trong mắt 3 người. Bọn họ ở 2 hướng khác nhau nhưng cùng đồng loạt mỉm cười lạnh lùng:

- Ma hậu thật là dễ tin người, ả ta sẽ làm hại ngài mất.(Tiểu Vũ nói)
- Cái tên đó rốt cuộc là có ý định gì? Chúng ta phải lựa thời cơ ngăn hẳn lại.(Thanh Phong nói)
- Đồ ngốc, muôn đời không hết ngốc.

Chiếc xe chạy trên đường gần 1 tiếng đồng hồ thì cũng dừng lại.

- Đến rồi, xuống xe thôi.

Khẽ gật đầu, cô bước xuống theo ả leo lên núi. Dù rất mệt nhưng chỉ cần lấy lại được kí ức thì vất vả 1 chút cũng không sao.

36. Q.1 - Chương 36

Đến gần giữa trưa thì 2 người cũng đã leo được lên đỉnh núi cheo leo. ả ta đi đến phía trước 1 đoạn rồi quay đầu gọi cô lại:

- Liên Thảo, cô đến đây nhìn xem.

Dù đang rất mệt mỏi, 2 tay chống đầu gối cúi người xuống cùng những nhịp thở nặng nề, mồ hôi ướt trán. Nhưng nghe cô ta gọi lại nên cũng cố gắng lê bước đến xem, có gì để nhìn chứ?

Nếu Liên Thảo đang chuẩn bị rơi vào bẫy nguy hiểm thì phía lưng chừng núi 3 người họ đã giáp mặt với nhau.

Khi Quỷ Huyết định bay lên đỉnh núi cứu cô thì đã bị Thanh Phong ngăn cản lại. Nhếch miệng cười băng lạnh, giọng chế giễu:

- Sao vậy có ý kiến? Rất tiếc bây giờ ta không rảnh, huyết hậu của ta đang gặp nguy hiểm, nên ta phải đến cứu nàng.

- Huyết hậu? nói vậy người là Quỷ Huyết. (đầy cảnh giác nhìn hẩn lạnh lùng)

- Chắc, xem ra ta cũng nổi tiếng đó chứ. Không giống với các người tránh ra.

- Muốn ta tránh để người đi làm hại Ma hậu sao? Không có cửa đâu, tiếp chiêu đi.

Dứt lời Thanh Phong liền lao vào tấn công hẩn, còn 1 mình Tiểu Vũ gào lên:

- Đừng có đánh nhau nữa, Ma hậu sẽ gặp nguy hiểm trong tích tắc đó.

- Sẽ gặp nguy hiểm nếu chúng ta không trừ khử được tên đại ác quỷ này. Tiểu Vũ mau vào đây hợp chiến với ta.

- Không được, có lẽ bây giờ 2 người họ cũng lên đỉnh núi rồi đó.

- Người không thể nguy hiểm bằng quỷ, hẩn mới là đại họa. Còn đứng đó làm gì, nhanh lên đi.

- Dạ, Tiểu Vũ biết.

Thế là cả 3 người cùng lao vào cuộc chiến, trong khi lúc đó Liên Thảo đã đi đến gần cô ta.

Mím cười với cô, ả chỉ xuống dưới:

- Liên Thảo, cô nhìn xem.

Theo ý cô ta Liên Thảo cúi đầu xuống nhìn. Hai mắt mở lớn, miệng kinh ngạc hơi há ra và vội vàng lui lại đằng sau. Vì dưới đó không là gì cả mà là 1 cái vực rất là sâu không nhìn thấy đáy, mây mù dày đặc trông thật là âm u, quỷ dị.

Ngước lên nhìn cô ta, khẽ trấn an mình cô nói:

- Dưới đó chỉ là cái vực sâu thôi có gì để nhìn chứ?

- Ai nói không có gì nhìn, lại đây nhìn kĩ đi. Đó chính là chỗ đó đó(ả ta vừa chỉ xuống vừa làm như mình nhìn thấy 1 cảnh tuyệt đẹp)

- Có gì đâu chứ? (tò mò cô lần nữa lại gần xem)

Nhéch lên thành 1 nụ cười hiểm độc kín đáo, ả khẽ lui vào phía sau vài bước. Đôi mắt gian xảo nhìn cô đầy lòng hận thù, nhẹ nhàng đi đến đằng sau cô.

Ngó nhìn 1 hồi không thấy gì, cô quay lại thấy ả đằng sau khó hiểu hỏi:

- Nguyệt, cô đứng đằng sau tôi làm gì? Tôi nhìn kĩ rồi có thấy gì đâu.

- Muốn biết có gì không thì phải xuống đó mới biết được.

- Cô nói vậy là sao?

Ả không nói gì mà chỉ cười vô cùng độc ác, toàn thân toả ra đầy lòng hận thù, chán ghét. Đã đến lúc kết thúc rồi.

.....

Đánh nhau 1 hồi cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu lo lắng không an tâm. Hắn liền vận lực 7 phần xuất chiêu vào 2 người họ, khiến họ không tài nào tránh được loại pháp lực mạnh mẽ đó mà bị trọng thương đánh văng ngã xuống đất.

- Cô ấy mà có việc gì để xem 2 người ăn nói thế nào với hắn.

Lạnh lùng để lại 1 câu nhưng chưa kịp rời đi thì 1 tiếng hét lớn vang vọng cả núi cao.

ÁÁÁÁ..ÁÁÁÁ..áááá

- Liên Thảo!

- Ma hậu.

Cả 3 người họ vội vàng bay lên xuất hiện trên đỉnh núi nhưng đập vào mắt họ là ả ta đang sung sướng đứng cười thoải mái khi đã đẩy được cô xuống vực.

Không nói 1 lời nào hắn vội vàng chạy đến xem. Dưới vực đầy âm khí đủ hiểu dưới đó nhiều ma quỷ thế nào, không 1 tia chân chừ liền nhảy xuống xem tìm kiếm. Suốt độ cao của vực đầy những âm hồn trắng mỏng manh bám trụ, chính những âm hồn này tạo nên những dải mây âm u phía dưới. Khi xuống gần tới đáy thì hắn phát hiện ra có 1 màng chắn xuyên dị giới, nói vậy là Liên Thảo đã lọt vào giới nào đó rồi. Dù là giới nào thì 1 người phàm sao lại lọt vào được? Không lẽ tên nhóc đó đã đưa cho cô thứ gì mang pháp lực sao? Chắc chắn là vậy, ai! Có lẽ hắn cũng nên làm 1 chuyến du lịch thăm hỏi mới được. Nhưng trước hết phải quay lại xử ả đàn bà xấu xí kia đã.

Vì thế Quỷ Huyết nhanh chóng bay trở lại nên đỉnh núi, dám giết huyết hậu của hắn thì chỉ có con đường chết. Nhưng chết thế nào thật là khó nghĩ đây? Tốt nhất vẫn lên là bóp nát trái tim đen tối ấy của ả rồi vắt xuống đó cho lũ âm hồn ăn trưa, xuống đó ả ta sẽ là 1 linh hồn vất vưởng luôn bị những linh hồn khác cắn xé. Đó sẽ là kết cục ả được hưởng.

37. Q.1 - Chương 37

Nằm bất tỉnh 1 lúc khá lâu, cuối cùng Liên Thảo cũng bắt đầu tỉnh lại.

Đôi mắt khê hé mở, cô nhìn thẳng lên bầu trời trên cao kia, trời trong xanh với những áng mây lướt qua nhẹ nhàng. Thật là không nghĩ tới dưới địa phủ rồi mà loại trời này vẫn thống trị, lẽ ra là nên đen tối, âm u, hồn ma quỷ quái gào thét mới đúng chứ. Cố gắng lắm cô mới ngồi dậy được quan sát. Cái đau ê ẩm ở thắt lưng khiến cô phải vịn vịn.

- Ai! Đau quá đi, khoan đã mình biết đau nghĩ là mình không có chết.

Thật là khó tin rơi từ trên cao đó xuống đây mà không tan xác, xem ra số mình chưa phải chết. Nhìn ngó xung quanh bây giờ mới phát hiện quanh chỗ cô rơi xuống rất nhiều hoa mẫu đơn, hình như loài hoa này là

độc quyền thì phải. Nhưng cũng quá là đẹp mắt, rốt cuộc nơi này là đâu? Có lẽ cô phải nhanh chóng thoát khỏi đây mới được.

Đi tìm đường ra đến hết cả mấy tiếng mà ngoài trừ hoa mẫu đơn và những vách núi cao sừng sững thì chẳng thấy gì nữa. Đến khi cô thấy vô cùng chán nản thì nghe đâu đó có tiếng cười vô cùng thích thú, mà xem ra là tiếng của mấy người. Khoé miệng khẽ nhếch lên thành 1 nụ cười hoàn hảo cô vội vàng tìm đến nơi phát ra tiếng cười đó.

Trong mái đình như thời trung cổ, có 4 người 3 nữ 1 nam đang trêu chọc nhau. Tiếng cười cũng chính từ nơi này phát ra. Người nam duy nhất đó khoác lên mình 1 bộ y phục màu đỏ, mái tóc dài buông xoã, đặc biệt là khuôn mặt kia vô cùng hoàn mỹ luôn tỏa ra sức mê hoặc với người khác phái. Bao quanh nam nhân yêu mê đó là 3 người con gái tuyệt sắc không ngừng làm nũng, ẻo lả. Có lẽ họ không biết người nam đó miệng thì luôn tươi cười trêu đùa ngọt ngào còn trong ánh mắt chỉ toàn tràn ngập sự chán ghét mà thôi. Nam nhân đó không là ai khác chính là Yêu Mị, 1 loại yêu có sức mê hoặc không thể cưỡng chế. Tất cả những người khác phái sẽ bị sự mê hoặc đó cuốn hút, chỉ cần 1 lần nên giường với hắn thì suốt đời chịu sự khống chế, hắn chết họ cũng sẽ chết, hắn muốn họ chết họ phải chết. Loại mê hoặc này không ai có thể phá giải.

Nhìn những ả cứ như không có xương này sự chán ghét của hắn đã nên đến cực điểm rồi, khi hắn định ra lệnh cho bọn họ kết liễu thì phát hiện thấy 1 cô gái ngờ ngác đang đi lại gần. Chắc, chắc lại có đồ mới dùng rồi. Đồ mới này nhìn cũng thật là ngốc, khuôn mặt cũng thật dễ thương. Hắn quyết định cô sẽ là ái phi của hắn thứ 320.

Chạy lại gần đến đến bọn họ, cúi gập người người xuống thở từng nhịp vô cùng nặng nề, đến khi bình ổn lại rồi ngẩng đầu lên cô mới phát hiện trước mắt mình toàn là mỹ nữ, đặc biệt cái nàng áo đỏ kia thật là quá xinh đẹp đi, từ đôi mắt phượng đến cặp môi đỏ hồng kia đều khiến mọi người phải thèm khát. Nhìn nàng ta rồi đến khi nhìn những vị mỹ nữ xung quanh hình như chỉ để làm nền phong thôi thì phải.

Một đứa mặc áo vàng sắc sỡ ẻo lả nói:

- Nhìn kìa, nhìn kìa sao từ đâu lại xuất hiện 1 con vịt xấu xí như vậy chứ, ghê quá đi.
- Đúng đó, thật là làm mất mỹ cảnh mà.
- Eo ơi, Vương người không thấy cô ta làm bắn mắt người sao?

Bây giờ Liên Thảo muốn rút lại lời nói trước, cái gì mà mỹ nữ chứ nhìn bọn họ ẻo lả như những con bạch tuột thật là buồn nôn. Duy chỉ có vị mỹ nữ áo đỏ đó chưa có lên tiếng câu gì mà hoàn toàn tập trung chú ý cô. Nhìn như vậy cũng khiến người khác ngưỡng mộ. May là cô định lực cao, nàng ta muốn ngắm cứ để nàng ta ngắm thoải mái, có mấy ai cảm nhận vẻ đẹp của cô đâu.

Đôi môi đỏ hồng kia khẽ nhếch lên thành 1 nụ cười thích thú, lạnh giọng ra lệnh:

- Các ngươi mau biến khỏi đây.
- Chúng nô tì tuân lệnh.

Như hoá thân thành con người khác, bọn họ thi lễ nghiêm chỉnh rồi rời đi trong tức khắc. Nhưng cô nào có để ý đến điều đó vì cô lúc này đang vô cùng sung sướng và thoải mái: đã nói rồi mà có ai hoàn chỉnh bao giờ đâu, vẻ bề ngoài xinh đẹp nhưng chất giọng lại không hề trong trẻo, ngọt ngào của phái nữ mà là trầm thấp, lạnh băng của những nam nhân lạnh lùng, đúng là loạn hết rồi.

38. Q.1 - Chương 38

Lạnh lùng liếc nhìn cô, khoé miệng khẽ nhếch lên thành 1 đường cong hoàn hảo nhưng không biết đó là nụ cười gì? Trầm giọng hỏi:

- Người cười cái gì?

Vội vàng ngậm miệng lại, hoá ra cô đã không kìm chế được mà cười sao? Ôi! Không biết nàng ta có cho là cô đang chế giễu không đây?

- Không có cười, không có cười (lắc đầu nguầy nguậy)

- Được rồi, Sao ngươi lại vào được đây?

- Tôi bị người khác đẩy xuống vực nhưng may mắn thoát chết. Tỷ tỷ xinh đẹp à, có thể dẫn em ra khỏi đây không?

- Tỷ tỷ xinh đẹp? (khuôn mặt khẽ nhăn lại)

- Đúng đó ạ, tỷ rất xinh đẹp cứ như tiên nữ giáng trần đó. Xinh đẹp khiến Hằng Nga cũng phải e thẹn, không những vậy còn làm cho hoa ghen thu thắm, liễu hờn kém xanh. Tỷ xinh...

- Dừng!

Liên Thảo lần thứ 2 ngậm miệng lại. Không lẽ tài nịnh nọt của cô giảm sút rồi sao? Hay vị mỹ nữ này không thích người ta khen mình.

Yêu Mị rời khỏi chỗ ngồi đi đến trước mặt cô. Đơn giản chỉ có vậy cũng toát lên vẻ thanh cao đến nhường nào. Đúng là người đẹp làm gì cũng đẹp.

Khẽ cầm bàn tay của cô lên đặt vào ngực mình, mị hoặc lên tiếng:

- Thế nào?

Vô cùng ngạc nhiên trước vùng ngực phẳng nỳ, ngược mắt lên nhìn khuôn mặt giết người kia, ấp úng nói:

- Tỷ tỷ à, người không cần phải tự mặc cảm vì mình không có ngực đâu. Dù hơi sần bay 1 chút nhưng chỉ cần đi thắm mỹ nâng ngực là ổn thôi.

- Cô...ngu thật hay ngu giả vậy?

- Tất nhiên là không ngu rồi, chỉ cần tỷ đưa em ra khỏi đây em sẽ đưa tỷ đi nâng ngực ngay, đảm bảo đẹp như hàng thật.

- Được, cô đi theo tôi.

- Dạ, cảm ơn tỷ tỷ xinh đẹp.

“Tỷ Tỷ sao? tôi sẽ chứng minh cho cô biết tôi có phải là tỷ tỷ không nhé”

Quay lại trên đỉnh núi, sau khi đã giải quyết xong con ả đàn bà đáng ghét đó (bóp nát trái tim trong lồng ngực, quăng xác xuống lũ âm hồn dạ quỷ làm bữa trưa, tạo kết giới cho linh hồn đời đời kiếp không thể siêu thoát cũng như rời khỏi đây).

Hắn quay mặt lại nhìn 2 người Thanh Phong-Tiểu Vũ nói:

- Nhờ phúc của hai người, cô ấy đã được 1 chuyến đi xuyên dị giới, bây giờ tôi sẽ xuống đó tìm, các người có xuống hay không thì tùy.

Nhếch lên thành 1 nụ cười lạnh lùng, băng lãnh hắn phi thân xuống dưới đáy vực xuyên vào dị giới. Hy vọng cô gái ngọc đó chưa bị làm sao.

.....,

Đi theo Yêu Mị ra ngoài, lối ra thì chẳng thấy đâu chỉ thấy trước mặt là 1 cung điện lộng lẫy, xung quanh trồng toàn hoa mẫu đơn. Ngạc nhiên cô chạy theo hỏi:

- Tỷ tỷ à, không phải nói đưa em ra ngoài sao? Vậy đến đây làm gì?

- Tất nhiên là để giữ cô lại rồi,(nâng cằm cô lên) ta sẽ chứng minh cho nàng thấy ta có đúng như lời nàng nói không nhé.

Mị nhăn khế nheo lại toả ra 1 loại mị hoặc lôi cuốn người khác. Nếu là ai khác thì chắc chắn đã bị hấp dẫn rồi sức hút cho cả 2 phái. Nhưng cô thì khác không hề bị ảnh hưởng 1 chút nào, bởi vì đã được linh lực bảo vệ khỏi pháp lực của yêu ma.

Vội gạt bàn tay đang nâng cằm của mình ra cô vùng lên bỏ chạy, người mỹ nữ này nhận thức có vẻ không được bình thường.

- Muốn chạy sao?

Khế nhếch mũi chân lên khỏi mặt đất, bay đến đuổi theo. Vòng tay qua cái eo nhỏ nhắn, trong chớp mắt cô đã yên vị nằm trên vòng tay ấy và bị bế vào cung điện.

Cật lực giãy dụa, đấm đánh liên tục nhưng xem ra vòng tay ấy không có 1 tia nổi lỏng:

- Tên biến thái chết tiệt này buông ta ra.

- Sao không gọi là tỷ tỷ xinh đẹp nữa? (nhếch miệng cười thú vị)

- Có mà điên mới gọi 1 kẻ có vấn đề giới tính như ngươi là mỹ nữ. Buông ta ra.

Nhanh chóng đưa cô vào 1 căn phòng đẹp đẽ trong cung điện, phẩy nhẹ tay tấm rèm màu đỏ khế buông xuống. Vô cùng thô bạo đẩy cô lên 1 chiếc giường được trải bằng lông cừu cũng màu đỏ nốt. Tên Yêu Mị này đúng là 1 kẻ cuồng màu đỏ mà.

Cưỡng chế cô nằm xuống giường, hấn khế nói:

- Ta sẽ cho nàng biết ta có phải là 1 kẻ có vấn đề giới tính không nhé?

39. Q.1 - Chương 39

Nghe hấn nói vậy mắt cô mở lớn hết cỡ. Không phải là “ả” muốn ấy ấy với cô chứ, đừng nha lần đầu của cô không thể để 1 đứa con gái biến thái phá hoại được. Phải phản kháng.

Mặc cho cô có cật lực giãy giụa thế nào cũng không tài nào thoát khỏi sự kiềm chế của hấn. Giãy giụa không được vậy thì đầu vô miệng vậy, hít 1 hơi thật sâu cô gào lên:

- ĐỨA CON GÁI BIẾN THÁI KIA, TÔI NÓI CHO CÔ BIẾT CÔ CÓ LES THÌ CŨNG LES VỪA THÔI CHỨ. Uống công cho cha mẹ cô..vv..vv..

Hấn không tài nào nghĩ rằng sức phá hại của cô gái này lại kinh khủng như vậy, cô ta làm hấn ù hết cả tai, nhức cả đầu, phải ngăn chặn cái loa phát thanh này mới được:

- CÂM MIỆNG. Ta nói cho nàng biết ta là nam nhân thực thụ bây giờ thì nàng yên tâm rồi chứ.

- Nam nhân?

- Đúng thế.(nheo mắt cười, giết người qua ánh mắt)

- AAAAAA, Ông trời thật bất công mà, hấn là nam nhân sao lại xinh đẹp hơn cả nữ nhân chứ.(cô hét âm lên uất ức)

- Nam nhân xinh đẹp chẳng phải đang chờ cùng nàng hưởng thụ sao?

Vừa nói hấn vừa khế luôn bàn tay thon dài qua cái cổ nhỏ nhắn của cô khế mơn trớn. Chỉ là hành động đó của hấn làm Liên Thảo nổi hết da gà. Cô không dám nói mình không phải sắc nữ vì cô cũng hơi sắc nữ đó chứ. Như lần đó tắm cho Bảo Bối chẳng phải là cô cũng...

Hai từ Bảo Bối vô tình hiện lên trong đầu cô, 1 nỗi đau nào đó đang len lỏi trong trái tim cô, bất giác 2 mắt ứ lệ, miệng thốt lên:

- Bảo Bối, Bảo Bối của tôi.

Khó hiểu hẳn nhìn cô gái đang rơi lệ mà miệng lại thốt lên tên của kẻ khác khi đang chuẩn bị ân ái. Bảo Bối là ai? Mặc kệ là ai nhưng cô ngốc này dám gọi lên tên là đã không coi hẳn vào trong mắt rồi.

- Im miệng, ta cấm nàng nhắc tên hẳn 1 lần nữa.

- Người cấm được ta sao? Bảo Bối, Bảo Bối đó.

- Đáng chết.

Hắn giận dữ cúi xuống chiếm đoạt làn môi hồng kia. Nhưng cô đâu thể để yên cho hắn chiếm đoạt chứ, hẳn cúi xuống hôn cô ngoảnh mặt sang trái rồi phải khiến hẳn không tài nào hôn trúng.

Bực mình hẳn giữ chặt đầu cô lại, bá đạo cúi xuống chiếm đoạt. Muốn cướp nụ hôn đầu của cô không dễ đâu.

Mặc kệ hẳn hôn thế nào cô nhất quyết không mở miệng, hẳn có cắn nát làm môi cô kết quả cũng sẽ chỉ có thế thôi. Hai tay được buông thả vậy thì cô nên làm gì chứ nhỉ, đánh đấm không tác dụng vậy thì ta vịn tai mi, xem mi có buông ra không?

Đưa bàn tay lên cô kéo vịn thật mạnh tai hẳn, khiến nơi đó đỏ ửng lên nhưng hình như có cái gì cắm vào đó thì phải. Khi hẳn gạt tay cô ra thì cô cũng kịp nhổ cái thứ đó ra. Ôi! Tò mò mà mình lại giúp hẳn rồi.

Hắn vội vàng bật dậy, đưa 2 tay lên sờ soạng như đang tìm kiếm, hẳn ác độc nhìn cô lạnh lùng nói:

- Người...

Từ phía tai hẳn toả ra 1 ánh sáng trắng, đến khi thứ ánh sáng đó biến mất thì hẳn cũng biến thành 1 con người mới luôn.

Hắn sà vào lòng cô như 1 đứa trẻ, làm nũng nói:

- Tỷ Tỷ à đệ không muốn ngủ đâu đi ra ngoài chơi có được không? (hai mắt long lanh nhìn cô)

Hai mắt cô lần nữa mở lớn, cái quái gì đang diễn ra vậy? Lúc này thì muốn cường bạo cô bây giờ lại gọi cô là tỷ tỷ sao kỳ vậy?

Vội đẩy hẳn ra xa 1 chút, có thằng con trai nào lại nằm vào lòng con gái không chứ?

- Người đừng có tưởng giả tạo là ta không biết nhé, ta sẽ không bị mắc mưu đâu.

Hắn thấy mình bị đẩy ra lại còn bị mắng thậm tệ là giả tạo mà hẳn có giả tạo đâu, nên ủy khuất khóc:

- Huhu, tỷ tỷ mắng đệ huhu đệ không thương tỷ tỷ nữa, huhu.

Nhìn hẳn mếu máo tội nghiệp khóc làm cô cũng thấy hơi thương thương. Nhưng mà điên quá đi sao tự nhiên hẳn lại biến ra thành vậy chứ, rõ là không bình thường đi.

- Ngoan, đệ đệ không khóc nữa, nghe tỷ hỏi đệ bao nhiêu tuổi rồi?

Bĩu làn môi đỏ hồng hẳn giơ ngón tay lên đếm:

- Đệ được từng đây tuổi.(giơ lên 7 ngón tay)

Đập tay lên trán mình cô thầm thở dài, không phải là hẳn điên rồi chứ hay là thứ ánh sáng lúc nãy đem tâm trí hẳn trở lại tuổi ấu thơ. Nếu thật là như vậy mình có thể đỡ hẳn đưa mình ra khỏi đây rồi.

Mỉm cười vui vẻ cô hướng hẳn nói:

- Đệ có biết lối ra khỏi đây không?

- Không biết.

- Hả, đệ là chủ ở đây mà cũng không biết.

- Nhưng đệ bé mà, tỷ tỷ ra ngoài chơi với đệ đi (cầm tay cô làm nũng cọ cọ như mèo)

- Được, được mà. Đệ buông tay tỷ ra, haha (cười ngượng ngạo)
thôi vậy ra ngoài rồi tìm cách chạy khỏi đây cũng được.

40. Q.1 - Chương 40

Thấy cô đáp ứng, hấn nhảy lên vỗ tay vui vẻ vì được thoả mãn. Rất nhanh chóng liền cầm tay cô kéo ra ngoài, vừa đi vừa không ngừng ca hát.

Để mặc hấn kéo ra ngoài vì lúc này cô đang shock. Một thằng con trai lớn tướng không những vậy còn vô cùng vô cùng đẹp nữa chứ, hấn..hấn nhảy cẫng lên vỗ tay như 1 tên tâm thần. Dù là vậy vẫn không thể phủ định hấn thật sự rất dễ thương. Nếu không phải chứng kiến những việc làm trước đó của hấn, thật không biết cô có vì thế mà thích hấn không nữa.

Chạy ra ở nơi nào đó trong cung điện ở đó có rất nhiều các cô gái, bọn họ mỗi người 1 vẻ nhưng chung quy lại đều rất xinh đẹp. Thấy hấn họ đồng loạt quỳ xuống hành lễ:

- Vương.

Nhìn thấy cô theo sau hấn, bọn họ đều tặng cô những cái liếc mắt sắc hơn dao lam. Thật không biết nếu nó là vậy cô đã bị cứa chết bao nhiêu lần.

Không để tâm đến họ hấn tiếp tục kéo cô chạy tiếp 1 đoạn thì đã ra bên ngoài rồi.

- Tỷ thấy ở đây đẹp không?

Vừa nói hấn vừa giang rộng tay ra hứng gió. Cảnh đẹp cộng thêm hấn đẹp làm cô hơi choáng. Lúc này nhìn hấn thật không khác gì tiên nữ lạc xuống hồng trần. “Aizz! Liên Thảo không được để về bên ngoài của hấn đánh lừa, hấn thế nào người còn chưa rõ sao? Trắng hoa, hảo sắc, bạo lực, nham hiểm..vv..vv Người còn không mau tỉnh ngộ”

Đúng vậy, không thể bị đánh lừa bây giờ không chạy thì để đến bao giờ.

- Này em trai ngoan chúng ta chơi cái gì đi nhé.

- Chơi, chơi đệ thích được chơi.(khuôn mặt rạng rỡ, mắt long lanh, và không ngừng mè nheo)

- Được vậy thì chơi. Chúng ta chơi trò bịp mắt bắt dê nhé.

- Bịp mắt bắt dê chơi thế nào?

- Nghĩa là đệ phải dùng tấm vải này (kiếm đâu đó được 1 cái khăn tay) bịp mắt lại rồi thử bắt tỷ xem.

- Được, đệ bịp mắt còn tỷ là dê, đệ đi bắt dê đây.

- Ặc, bịp mắt vào đã.

Nhìn hấn đã bịp mắt xong đang không ngừng dò dẫm đi tìm, miệng cũng theo đó:

- Tỷ tỷ đệ đi bắt dê đây, tỷ ở đâu hả?

- Tỷ ở đây, mau lại bắt đi. Nói trước tỷ sẽ không lên tiếng nữa để thử xem đệ có bắt được không nhé!

- Dạ, đệ sẽ bắt được mà, haha.

Nhìn hấn đang dò dẫm tìm kiếm, cô nhẹ nhàng từ từ đi lùi lại được 1 đoạn thì vùng lên bỏ chạy. Chỉ là khi cô chưa chạy khuất mắt hấn thì không biết xuất hiện 1 đứa con gái từ đâu ra, đi đến nũng nịu với hấn:

- Vương, người đang chơi gì vậy cho thần thiếp chơi với.

Bực bội vì bị cản trở, ả đàn bà này cứ không tiếc mình dựa cả cơ thể vào hấn cọ cọ. Tháo chiếc khăn trên mặt ra phụng phịu nói:

- Tỷ tỷ à đứa này cứ bám đệ thôi, tỷ đuổi ả đi đi.

Nhưng trước mắt hấn ngoài trừ ả ra không còn ai khác. Nhìn đằng xa thấy bóng người đang vội vã chạy trốn.

Ủy khuất hấn gào to:

- Tỷ tỷ bỏ lại đệ sao? Tỷ sẽ không thoát được đâu.

Dứt lời liền phi thân lên đuổi theo. Hấn đầu óc tạm thời trẻ con nhưng pháp lực thì không hề mất đi. Chạy thoát được sao? Khó lắm.

Vận hết mọi sức lực cầm đầu cầm cổ chạy. Vì thế đang chạy trên đường sung sức thì đâm sầm vào ai đó. Sau đó giọng nói rên rỉ giả vờ đau đớn cất lên:

- a..a, Liền Thảo à dù thế nào cũng đừng vừa nhìn thấy tôi là lại dùng vũ lực chào đón chứ, đau muốn chết đây này.

Nghe thấy tiếng lải nhải đó là cô có thể đoán ra là ai?

- Liền Thành, sao anh lại ở đây?

- Ngạc nhiên sao? Haha vợ chưa cưới ở đây thì tôi phải ở đây chứ...(nhìn cô nháy mắt)

Không để hấn nói tiếp những lời phát ớn đó cô liền hạ thẳng tay chân dấm đá lên người hấn vì dám xưng hô vợ vẫn:

- Đánh chết anh, cấm gọi tôi như vậy.

Đúng lúc đó thì 1 giọng nói mỉa mai cất lên:

- Tỷ bỏ rơi đệ là để đi theo hấn sao?

- AAAAA,(vội vàng trốn ra sau lưng Liền Thành)

- Tỷ lại còn trốn ra sau lưng hấn,(uất ức)

- Chắc, chắc tiểu huynh đệ này thật đẹp nha. Liền Thảo à cô không dùng thì để dành cho tôi đi. Tôi rất hứng thú với những thứ đẹp đẽ.

- Hấn có võ công đấy, anh đánh được sao? Đừng để về bề ngoài của hấn đánh lừa.

- Ôi! Có phải Liền Thảo đang quan tâm, lo lắng cho tôi không? Cô làm tôi cảm động quá.

- Điên quá đi, tránh xa ra. Thích thì cứ lao vào đi.

- Được vậy tôi không khách khí nữa.

Dứt lời hấn liền lao tới phía Yêu Mị tấn công, người đẹp như vậy không vờn hơi phí. Chắc chắn, không nghĩ rằng người lại lần nữa trí óc thành trẻ con. Chẳng phải nghe nói hấn đã tìm được kim châm Băng Hoả để kìm hãm phong ấn rồi sao? Có khi nào đã bị nhỡ ra. Ai! Dù sao người cũng chỉ làm đứa trẻ trong 3 ngày thôi nếu thoát được ta.

41. Q.1 - Chương 41

Đứng ở 1 bên quan sát, đây không phải là mơ chứ? Trước mặt cô đang diễn ra 1 cảnh đánh nhau như trong điện ảnh của những bộ phim khoa học viễn tưởng. Rốt cuộc cái thế giới này còn chứa chấp những điều bí ẩn gì mà cô chưa biết.

Tấn công Yêu Mị nhưng hấn không cần dùng hết 10 phần công lực chỉ dùng 7 phần cũng đủ sức đánh trọng thương tên đó rồi. Yêu Mị pháp lực không thấp nhưng đấu với Quỷ Mị thật là không cân sức rồi, trong khi

hiện tại hẳn chỉ là 1 đứa trẻ. Đứa trẻ có giỏi đến đâu cũng không thể linh hoạt, phân tích cách tấn công, tránh né bằng người đã trưởng thành được. Thậm chí còn dùng các chiêu thức không biết có khiến những kẻ xung quanh bị thương không?

Bực bội vì dù có gắng tấn công thế nào cũng không thể động vào hắn, đành nói thẳng được hắn mà chỉ đơn giản là cái vạt áo còn chưa chạm được vào. Tính khí trẻ con trời dậy: ta phải thắng.

Vận hết 10 phần công lực, Yêu Mị điều chỉnh khí lực hút hết gió xung quanh và biến nó thành 1 cái vòi rồng dữ tợn, mạnh mẽ đánh về phía Quỷ Huyết.

Nhếch miệng cười lạnh, 1 cái vòi rồng mà cũng đòi đánh với hắn sao? Bắt đầu vận lực từ lòng bàn tay ánh sáng màu đỏ ngày càng hình thành như những khối cầu lửa. Khi cái vòi rồng kia di chuyển đến gần hắn, khối cầu lửa đỏ được hắn đánh đi xé tan cái thứ trước mặt đó.

Bị phá giải vòi rồng biến thành 3 luồng khí mạnh toả ra 3 phía khác nhau và tất nhiên Liên Thảo không thể tránh khỏi mà bị đánh trúng. Luồng khí đó đối với cô mà nói là quá mạnh, cho nên cô bị nó đánh bật ra khỏi mặt đất bay cao lên trời và đủ biết nếu rơi xuống thì sẽ thế nào rồi.

Chỉ kịp hét lên 1 tiếng thì cô đã bị đánh bay xa rồi. Còn 2 kẻ đang đánh nhau kia cũng vội dừng tay mà bất giác thốt lên:

- Liên Thảo.

- Tỷ tỷ.

Chơi với trên cao, cô biết mình sắp rơi xuống đất rồi. Từ trên độ cao này rơi xuống không tan nát mới là kì lạ. Đúng lúc cô cảm thấy tuyệt vọng với sự sống thì đã thấy 1 vòng tay luồn qua eo cô, kéo vào lồng ngực ấm áp và đưa cô xuống đất rất nhẹ nhàng.

Không chết rồi, thật là may quá. Không biết là ai cứu cô đây? Quay mặt sang 1 bên nhìn kẻ vẫn còn đang ôm cô. Thì cũng bắt gặp ánh mắt của người đó đang nhìn cô, trong ánh mắt không có sự lạnh lùng, thờ ơ mà là sự quan tâm, lo lắng, ấm áp và hình như rất dịu dàng nữa. Rồi khỏi cặp mắt phượng đó cô quan sát khuôn mặt đối diện. Nhưng thay vì tỏ ra háo sắc cô lại thấy ớn lạnh sống lưng. Tên này thật sự rất đẹp. So với tên áo đỏ kia chỉ có hơn không có kém. Tên đó đã biến thái ở mức độ cao rồi còn tên này chắc cũng không biến thái nốt chứ. Trong vòng 1 ngày Liên Thảo thật may mắn khi được giáp mặt với 2 cực phẩm mỹ nam.

Khẽ buông cô ra lạnh lùng rời ánh mắt sang nhìn 2 tên kia vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Quỷ Huyết khẽ mỉm cười tiến lại gần anh, trêu đùa nói:

- Người xử lí nhanh thật đấy, sao sợ ta trong gian người khuất bóng chiếm dụng Liên Thảo à?

- Người có cố thể nào thì cũng không thể chiếm được, chỉ là nếu ta không đến kịp thì cô gái ngọc này đã tan xương rồi. Hai người đánh nhau kiểu gì mà đánh sang cả cô ấy vậy?

- Không phải ta nha, là do hắn(chỉ về phía Yêu Mị)

Đúng lúc ấy thì xuất hiện bên cạnh thêm 2 người nữa, Thanh Phong và Tiểu Vũ vội vàng quỳ xuống:

- Vương, chúng thần nhận tội.

- Chờ ta xử lí xong tên Yêu Mị đó sẽ đến lượt 2 người. Tiểu Vũ người đưa Liên Thảo trở về trước đi.

- Dạ.

Tuân lệnh, Tiểu Vũ liền đi đến bên cạnh Liên Thảo, hướng cô nói:

- Ma hậu, mời đi theo tôi.

Ngạc nhiên trước câu nói của cô gái lạ mặt, cô ấp úng lên tiếng.

- Ma hậu? Các người nhận nhầm người rồi. Tôi là Liên Thảo

- Được rồi, vậy Liên Thảo tôi sẽ dẫn cô rời khỏi đây, đi theo tôi.

- Được, cô dẫn đường đi.

Không biết vì sao nhưng từ lúc kể kia xuất hiện trong nội tâm cô thôi thúc phải tin tưởng người này, vì vậy mà cô đi theo không 1 tia nghi ngờ. Có phải trong quá khứ cô đã quên mất 1 người như hần sao?

42. Q.1 - Chương 42

Cất bước đi chưa được bao xa thì đằng sau cất lên 1 tiếng gọi não lòng:

- Tỷ tỷ à, đệ không có muốn đánh tỷ đâu.

Quay người lại nhìn cái tên Yêu Mị đó lúc này thật sự rất đáng thương. Hần đang sợ hãi, lo lắng trước 2 người họ. Dù có biện bạch thế nào thì hần vẫn chỉ là 1 đứa trẻ, 1 đứa trẻ bị những 2 người tấn công.

Quỷ Huyết nhếch miệng cười lên giọng chế giễu:

- Tiểu đệ đệ à, bây giờ ngươi có hối hận thì cũng đã quá muộn rồi. Lọt vào tay ta có khi ngươi còn được sống thêm vài tiếng, aizz! Chỉ tiếc là có thêm cả hần nên ngươi chết sớm hơn rồi.

Vân Phong trầm giọng lên tiếng:

- Đừng có nói nhiều, ngươi tiếc rẻ thì đứng qua 1 bên để ta đấu với hần.

- Ai nói ta tiếc rẻ, hần đầu tiên là của ta rồi, người lên qua 1 bên là người mới đúng.

- Vậy để xem ai giết được hần trước.

- Được, ta rất thích những trò này. (nhếch lên cười quỷ dị)

Vậy là không cần nói thêm gì nữa cả 2 hợp sức lao vào tấn công Yêu Mị. Một người đã đấu không lại bây giờ là 2 người thì làm sao hần chống cự nổi. Chỉ sau vài chiêu hần đã bị đánh trọng thương nặng nề, ngã nhào ra đất. Trên khuôn miệng đỏ hồng không ngừng thò ra máu đỏ tươi.

Hai người họ từ từ tiến lại gần, Quỷ Huyết ngồi xuống nâng cằm của hần lên tiếc rẻ:

- Thật lãng phí cho 1 dung nhan đẹp, nếu không phải ta đang dùng thể xác này thì có khi ta sẽ mượn tạm cơ thể của ngươi rồi.

Nói dứt lời Quỷ Huyết bắt đầu di chuyển bàn tay xuống nơi trái tim đang đập nhẹ nhàng vuốt ve. Hần sẽ móc quả tim này ra biết làm sao được vì đó là sở thích của hần.

5 ngón tay từ từ xuyên vào da thịt, hần không vội vàng vì hần đang cảm thụ mà. Đau đớn khiến Yêu Mị nhắm mắt lại bật khóc, hần chỉ là đứa trẻ 7 tuổi, hần chỉ là muốn tỷ tỷ dẫn đi chơi rồi cuộc đời đó là sai phạm sao? Vì sao lại phải giết hần chứ?

Tiếng khóc nức nở của Yêu Mị đã đánh thức cô, vội vàng chạy hết can ngăn. Thật sự nhìn từ đằng sau cô không biết cái tên Liên Thành đó đang làm gì hần nữa:

- Không được giết hần. Giết người là phạm tội đấy,

Nghe thấy giọng lạnh lạnh của cô lại gần, với tính cách lương thiện của cô bọn họ biết không thể giết được hần rồi. Khẽ thở dài ngao ngán, chỉ là Quỷ Huyết chưa kịp lên tiếng thì Liên Thảo lại hét lên rồi:

- Đồ biến thái, hần là nam đó mà anh vẫn còn có thể giở trò với hần sao? Tôi biết ngay mà anh là kẻ già trẻ, trai gái thể loại nào cũng không tha.

- Tôi không có giở trò với hần.

- Không giở trò anh đem tay vào trong áo hần làm gì?

- Haha, không có làm gì.(vội vàng rút từng ngón tay ra và dùng pháp lực tẩy sạch vết máu trên đó)

Thấy hắn rút bàn tay của mình ra rồi nên cô cũng không nói nữa. Nhưng vẫn không quên giảng cho bọn họ 1 bài học pháp luật kết cuối cùng là lần nữa hy vọng bọn họ hãy tha cho hắn.

- Được rồi, vậy thì không giết nữa. Cô mau đi theo Tiểu Vũ trở về đi.

Khẽ gật đầu cô quay lưng rồi bước đi nhưng tại sao thâm tâm lại muốn níu giữ? Hít 1 hơi thật sâu cô đi đến trước mặt nam nhân yêu nghiệt đó, lên tiếng hỏi:

- Có phải tôi đã từng biết anh? Thật xin lỗi tháng trước tôi bị tai nạn nên có quên 1 phần trí nhớ, vì vậy chúng ta có biết nhau không?

- Tai nạn? Và đã quên đi trí nhớ.

- Đúng vậy.

- Thiên Vân Phong, Bảo Bối còn nhớ người đó là ai không?

- Vân Phong, Bảo Bối? Hãy nói cho tôi biết người đó là ai? (nóng lòng chờ đợi)

- Quên rất được, Tiểu Vũ đưa cô ấy lên trên đi.

- Hãy nói cho tôi biết đi, (vừa nói vừa bị Tiểu Vũ kéo đi)

- Ma hậu đi thôi, Tiểu Vũ sẽ nói cho người biết.

- Thật không?

- Thật.

Thấy vậy cô mới yên lòng đi theo Tiểu Vũ rời khỏi đây.

Nhìn theo dáng cô khuất bóng, khẽ trầm giọng hỏi:

- Hãy nói rõ cho tôi biết rốt cuộc trong 1 tháng vừa qua đã xảy ra chuyện gì?

...#...

Khi cô và Tiểu Vũ rời khỏi đó chưa được bao lâu thì trời bỗng nổi dông, gió giật mạnh đúng lúc đó từ trong cơn dông đen tối thì 1 phụ nữ mặc đồ đen xuất hiện lao vào tấn công Tiểu Vũ trong chớp nhoáng. Quá bất ngờ sức tấn công lại mãnh liệt chỉ sau vài chiêu đỡ Tiểu Vũ bị ả đá văng ra xa đập vào phiến đá mà lặn xuống. Liên Thảo còn chưa kịp chạy lại gần cô ấy thì đã bị ả bắt đi. Trước khi biến mất vẫn còn nghe thấy tiếng cười man rợ của ả. Ngoài trừ Yêu Mị vẫn còn 1 loại yêu cư trú ở đây chính là Nhện Yêu vô cùng độc ác.

43. Q.1 - Chương 43

Liên Thảo bị ả bắt đưa vào trong 1 cái hang động. Đi suốt 1 quãng đường sau cái hang động đó là 1 ngôi nhà kiến trúc rộng chằng khác như phủ cho vương gia thời xưa. Cô bị ả quăng vào 1 cái ngục vô cùng tăm tối, ở đó ngoài trừ cô ra còn rất nhiều các cô gái khác. Họ co rúm, khóc lóc, sợ sệt thu mình vào 1 góc.

Ả đứng ở ngoài nhìn khắp 1 lượt rồi gật đầu thoả mãn gọi tên cai quản đến.

- Phu nhân người có gì chỉ bảo ạ? (cúi gập người xuống hành lễ)

- Chốc nữa người mang 3 đứa con gái trong góc kia đưa vào phòng tắm cho ta, bây giờ ta muốn tắm rửa.

- Dạ, phu nhân. Không biết bữa tối người chỉ định ai?

- Ừm, 5 con nhỏ trắng trẻo kia đi. (chỉ tay về phía bên trái)

- Dạ, nô tài sẽ đi chuẩn bị ngay.

Ả khê gật đầu rời khỏi đây. Và cũng trong lúc đó những cô gái chỉ định bị mang đi. Có người giãy dụa, có người la khóc để rồi tự mình nhận lấy vài cái tát vào mặt.

Dù họ đã khuất bóng nhưng cô vẫn nghe thấy loáng thoáng tiếng bọn họ gào khóc. Nhấn mặt lại khó hiểu chỉ bị ép đi làm nô tì thôi mà có cần phải phản ứng dữ dội thế không? Phục vụ tắm rửa cho ả, hầu hạ bữa cơm đâu có gì to tát.

Lê mình đến gần cô gái bên cạnh có vẻ bình ổn, cô nhẹ giọng hỏi:

- Họ vì sao phản ứng dữ dội như vậy?
- Chẳng có ai khi bị chỉ định mà còn bình tĩnh cả.
- Vì sao?
- Bởi vì chỉ định nghĩa là chết. Ngày mai đến lượt chúng ta cô sẽ hiểu thôi.

Rất muốn lên tiếng hỏi tiếp nghi vấn chỉ định sao lại là chết, nhưng cô ấy đã nói vậy thì đành phải chờ ngày mai vậy.

.....

Khi nghe Thanh Phong kể lại hết sự việc diễn ra trong lần đó. Anh khê trầm ngâm nhưng không nói gì, nếu đã quên thì anh sẽ giúp cô gái ngốc đó lấy lại ký ức. Có thể quên bất kì ai nhưng duy chỉ có 1 người không được phép quên chính là Thiên Vân Phong. Giới lắm người khác không quên chỉ quên anh, khi nào nhớ lại rồi không trừng trị cô gái này 1 phen không còn là anh nữa.

- Đi thôi.(anh khê trầm giọng lên tiếng)
- Này nhưng còn tên Yêu Mị thì sao?(chỉ tay về phía Yêu Mị, hần hỏi)
- Liên Thảo đã nói không giết thì không giết.
- Người cũng nghe lời ghê, vậy người không sợ hần quay lại trả thù sao?
- Ta tin là hần sẽ không trả thù, còn nếu như người lo lắng thì chỉ cần giăng kết giới là xong.
- Nghe vậy còn được.

3 người họ liền rời khỏi đó nhưng khi đi đến nửa đường thì họ phát hiện Tiểu Vũ nằm ngất xỉu dưới vách núi. Vội vàng chạy đến đỡ cô ấy ngồi dậy, dùng pháp lực giữ lại nguyên khí chẳng bao lâu thì Tiểu Vũ tỉnh lại:

- Vương, thuộc hạ bắt tài không thể bảo vệ được Ma Hậu.
- Cô ấy đâu rồi?
- Dạ Ma Hậu bị 1 người phụ nữ mặc đồ đen bắt chợt xuất hiện bắt đi rồi.
- Theo ta nghĩ chúng ta nên đi hỏi tên Yêu Mị đó chắc chắn hần sẽ biết.(Quỷ Huyết cất giọng)
- Hần đang là trẻ con theo người hần biết sao?
- Vậy chẳng lẽ bây giờ lục tung lên từng chỗ?
- Ta tự có cách của mình, đi thôi.

Lần này sẽ là ai bắt đi đây? Không nghĩ tới ở đây còn 1 yêu tinh nữa.

.....

8 cô gái bị chỉ định được đem đi tắm rửa sạch sẽ. Sau khi tắm xong 3 cô gái được đưa đến phòng tắm đến đó họ bị xé sạch quần áo. Kẻ bị treo chân dốc ngược cơ thể lên, đầu hướng về bồn tắm. Người nữa thì bị giang rộng tay hướng nách xuống phía bồn tắm. Họ bị cắt động mạch cổ, cắt nách, cắt cổ tay để máu chảy xuống tràn đầy bồn tắm đây chính là nước tắm cho ả ngấm mình, nếu chưa đủ 5 cô gái làm bữa ăn có thể đến tiếp máu. Cứ thế, cứ thế cho đến khi bọn họ trở thành những cái xác khô cạn sạch máu. Sau đó họ bị lôi ra quảng cho lũ nhện ăn thịt.

Ngâm mình trong 30 phút ả mới rời khỏi tắm qua nước sạch đi về phía phòng ăn dùng bữa. Bữa ăn là 10 con người, và 5 quả tim vẫn còn ấm nóng. Đây chính là những thứ lấy từ trên cơ thể của 5 cô gái đó. ả thích ăn mắt và tim người. Thích tắm máu trinh nữ vì khi nó làn da bỗng trở lên vô cùng mềm mại, giúp ả giữ lại được vẻ xuân sắc.

44. Q.1 - Chương 44

Ngồi 1 mình thu vào 1 góc, liếc mắt nhìn xung quanh. Bây giờ không khí thật yên tĩnh, những cô gái đó không ồn ào nữa mà đã chìm vào giấc ngủ hết rồi. Dựa đầu vào bức tường nhắm mắt lại cô bắt đầu suy nghĩ thật nhiều, thật nhiều: liệu có thoát ra được đây không? Họ có tìm được mà cứu cô không? Và người nam đó là ai? Rốt cuộc cô còn quên những gì nữa?

- Cô không ngủ được, tôi cũng vậy nói chuyện đi.

Tiếng người con gái nhẹ nhàng vang lên đánh thức cô khỏi dòng suy nghĩ. Mở mắt ra cô ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cô biết tôi chưa ngủ?

- Chẳng tại sao cả, tôi đoán thôi.

- À, đôi khi đoán cũng thật chính xác.

- Sao? Cô đang lo lắng điều gì nói nghe xem.

- Tôi lo lắng rất nhiều thứ, ví như liệu chúng ta có thoát được đây không?

- Không thể.

- Vậy đã từng có ai xông vào đây cứu người chưa?

- Đã từng nhưng tất cả đều trở thành bữa ăn cho lũ nhện hết.

- Vậy ở đây chúng ta còn sống được bao nhiêu ngày?

- Phải nói là bao nhiêu tiếng đồng hồ nữa, sáng ngày mai chúng ta sẽ đến lượt.

- Sáng ngày mai thôi sao?

Nhìn cô gái bên cạnh đang dựa đầu lim dim nhắm mắt cô lại hỏi:

- Vậy cô đã từng quên 1 thứ gì đó mà mình không muốn quên chưa?

- Có đôi khi thứ tôi không muốn quên đó nếu nó thật khổ đau thì tôi sẽ cố quên. Cô quên thứ gì sao?

- Tôi không biết mình đã quên thứ gì, nhưng tôi biết người đó đã chiếm 1 phần cuộc sống của tôi. Tự trong thâm tâm không ngừng tìm kiếm, chỉ là tôi không thể nhớ nổi hình dáng của người đó.

- Vậy đừng cố nhớ nữa, hãy dùng chính cảm xúc của cô để tìm kiếm. Tôi tin chắc nó sẽ có phản ứng khi cô gần người đó.

Dùng cảm xúc tìm kiếm, trong đầu thoáng hiện lên nam nhân yêu nghiệt đó đứng gần hắn cô thấy mình rạo rực cảm xúc nhưng trong những hình ảnh mập mờ hiện về thì hình như đó là 1 đứa trẻ xinh đẹp. Rốt cuộc đâu mới là đúng đây?

Vô thức cô dần dần chìm vào giấc ngủ đầy mệt mỏi lên không nghe thấy tiếng người nhỏ giọng thì thầm:

- Người đó sẽ đến cứu mang cô đi rời khỏi nơi đây.

Khi trời còn chưa sáng, ánh dương còn chưa lên. Tiếng bước chân ồn ào lại gần đã đánh thức tất cả mọi người tỉnh dậy. Những cô gái lại bắt đầu gào thét, khóc lóc giãy dụa.

Đứng ở bên ngoài phải có tới 6 gã đàn ông 1 tên đứng ở ngoài chỉ tay:

- Nó, nó, nó mang vào phòng tắm cho phu nhân.

Sau đó là 2 gã xông đến lôi những bị chỉ ra ngoài trong đó có cô, cô gái đó và 1 ai nữa. Còn 5 cô gái còn lại thì bị đưa vào phòng ă.

Chúng lôi kéo 3 người đến 1 hồ tắm và đẩy cả 3 xuống hồ thét lớn:

- Cho bọn người 15 tắm rửa sạch sẽ. Lúc tao quay lại đứa nào chưa tắm thì cứ liệu hồn.

Nói xong bọn họ liền hùng hục bỏ ra ngoài hết chỉ để lại 3 cô gái với nhau.

- Ở đó cả ngày không cho tắm rửa sao bây giờ lại cứ như cưỡng ép người vậy?

- Vì bọn chúng muốn chúng ta phải sạch sẽ trước khi dâng huyết.

- Dâng huyết, ả phu nhân đó uống máu sao?

- Không phải uống máu mà là tắm máu. Liên Thảo cô hãy nhớ người nào đến cứu cô đầu tiên thì người đó chính là thứ cô đang tìm kiếm.

- Tại sao cô lại biết tôi tên Liên Thảo? Nếu tôi nhớ không lầm tôi chưa từng xưng tên. Và tôi sẽ có người đến cứu sao?

Nhưng cô sẽ không thể biết được đáp án vì người con gái bí ẩn đó đã cầm lạnh tắm rửa.

15 phút sau đúng hẹn bọn chúng quay lại thấy 3 cô gái đã tắm rửa sạch sẽ quần áo gọn gàng thì thoả mãn gật đầu bắt đi theo bọn chúng đến phòng tắm của phu nhân.

45. Q.1 - Chương 45

Đẩy 3 cô gái ngã xuống sàn nhà hoa cương, hấn chỉ tay sai khiến:

- Con nhỏ này treo lên.(cô gái thứ 3)

Hắn vừa dứt lời thì có 1 tên lao tới xé rách hết quần áo cô gái đó đến khi không còn gì che đậy thì thôi. Tên đó lấy dây thừng buộc chân lại rồi dốc ngược treo lên. Bị treo lên cô gái đó không ngừng giãy dụa gào khóc. Đúng lúc ấy cửa phòng tắm mở ra ả Nhện Yêu đó bước vào.

- Phu nhân.(đồng loạt cúi đầu) Không biết phu nhân có gì chỉ bảo?

- Đột nhiên ta muốn hưởng cảm giác huyết từ từ chảy xuống thấm đẫm cơ thể ta.

- Như vậy có nghĩa là..

- Để từng đứa 1 đi, đứa này treo rồi thì dùng trước đến khi huyết chảy yếu rồi thì đến đứa tiếp theo.

- Dạ, chúng nô tài hiểu rồi.

- Hiểu rồi thì tốt.

Ả ta khẽ gật đầu mỉm cười thoả mãn. Bước đến bồn tắm, 2 ả hoàn theo sau vội dùng tấm bình phong che đi, rồi đến giúp ả ta thoát y nằm trong bồn tắm hưởng thụ.

Rùng mình khi nghe thấy tiếng cô gái đó la lên thảm thiết. Liên Thảo vội vàng thu mình lại 1 góc, hoá ra tắm là như vậy sao? Kiểu tắm máu này dã man quá. Dùng 2 tay bịt chặt tai lại cô không muốn nghe tiếng cô gái đó rên rỉ đau, chốc nữa thôi người nữ tiếp theo bị treo lên đó liệu có phải cô? Chân tay khẽ run rẩy ai hãy đến cứu cô đi.

Sau 15 phút tiếng rên rỉ dừng hẳn cô gái đó chỉ còn thoi thóp thở điều đó đồng nghĩa với việc ai sẽ là người tiếp theo?

- Con nhỏ này tiếp theo đi.

Chúng lao tới kéo cô gái ra xé đồ trước, “xoạt” toàn bộ quần áo đã bị xé tan tành. Dù người tiếp theo chưa phải là cô và cô biết mình được sống thêm 15 phút nữa. Nhưng người con gái đó cô rất có cảm tình thì làm sao có thể trở mặt nhìn chúng cắt máu cô ấy được. Kiểu gì cũng chết thì sớm hay muộn trong 15 phút còn có ý nghĩa gì chứ. Vội lao tới đẩy tên cầm dao ra nhưng đáp lại cô bị hấn tạt thật mạnh vào má trái khiến nơi đó đau rất.

- Trúc Diệp cô nghe rõ đây số mạng tôi đã tận rồi nhưng cô thì không, đừng làm điều vô nghĩa nữa. Dù sao cũng cảm ơn cô vì đã bảo vệ tôi.

Nhìn cô ấy mỉm cười gật đầu cảm ơn cô là cô lại cảm thấy mình thật bất lực không thể giúp gì. Cô gái đó bị cắt máu ở nách nhưng không hề kêu la mà im lặng cảm chịu, cô ấy là 1 người phụ nữ kiên cường.

Nhắm mắt lại không dám nhìn nữa cô cúi gập đầu vào đầu gối. Cô không thể cứu cô ấy vậy ai sẽ đến cứu cô đây? “đừng sợ có tôi ở đây không ai có thể động vào dù chỉ là 1 sợi tóc, tôi sẽ bảo vệ cô” trong đầu vô thức hiện về câu nói đó và cả khuôn mặt trẻ thơ đó nữa. Cứ như vậy những sự việc cô đã lỡ quên cứ như nước sông chảy về, từng khoảng khác hiện trở về trong đầu cô. Bảo Bối cuối cùng mẹ cũng nhớ ra con rồi, nhưng con đang ở đâu chứ?

Nhớ tới Bảo Bối là lòng cô lại đau thắt lại, tốt rồi chỉ sau vài phút nữa là mẹ sẽ đi tìm con. Nước mắt cứ như vậy chảy xuống ướt đầm khuôn mặt trái xoan.

- Cô ta tiếp theo đi.

Chúng đến lôi kéo thể nào cô không biết, xé đồ ra sao cô cũng không hay. Ý thức về Bảo Bối đã làm cô vô cảm rồi.

Nhưng đúng lúc đó 1 loại chưởng mạnh mẽ đánh bật bọn chúng sang 1 bên và cơ thể thiếu vải của cô được 1 tấm áo choàng đen bao lấy, xuất hiện bên cô là nam nhân yêu nghiệt đó.

- Liên Thảo cô không sao là tốt rồi, đừng sợ tôi sẽ bảo vệ cô.

Giật mình vì kiểu ăn nói rất giống Bảo Bối, nó cũng đã nói: đừng sợ tôi sẽ bảo vệ cô. Ngược lên nhìn sự thật khiến cô thất vọng nam nhân này không thể là Bảo Bối. Anh ta đã trưởng thành nhưng Bảo Bối chỉ là đứa trẻ lên 7 thôi.

Nhìn thật sâu vào mắt cô ở đó hoà lẫn giữa thất vọng và đau đớn không hề có tia sợ hãi.

- Tại sao lại thất vọng?

- Anh không phải Bảo Bối.

Môi bạc khẽ nhếch lên thành 1 nụ cười cuốn hút, anh trầm giọng:

- Cuối cùng thì cũng chịu nhớ ra, sau vụ này để xem tôi sẽ xử cô thế nào?

46. Q.1 - Chương 46

Khó hiểu nhìn người nam này, những lời anh nói cứ như cô đã quên anh rồi đó nhưng trong kí ức cô nhớ là mình không hề quen biết anh ta.

Xuất hiện trong căn phòng này còn có 2 người nữa 1 người là Liên Thành và 1 người cô không biết.

Từ phía trong bình phong Nhện Yêu mặc đồ nhanh chóng rồi phi thân ra ngoài. Ắ cười lạnh nói:

- Không nghĩ tới lại xuất hiện 3 vị khách quý đến ghé thăm đó. 1 ma vương, 1 Quỷ Huyết và 1 vị ám vệ, ta cũng thật diễm phúc nha.

- Diễm phúc sao? hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi đó. (nhìn ả Vân Phong lạnh giọng)

- Haha vậy để xem sẽ là ngày chết của ai? Không 1 ai đã từng bước chân vào đây rồi mà có cơ hội sống sót đâu.

- Người thật tự kiêu, đã vậy ta đành phải thử xem năng lực của người đến đâu?

Cười nửa miệng Quỷ Huyết liền xông vào tấn công ả trước. Khi vừa bước vào đây mùi máu xông tới làm hần khó chịu và thêm khát mùi vị ngọt lành đó nhưng bực mình thay chúng lại bị ả làm vậy bần. Chính vì thế mà hần đã muốn xông vào xé tan ả ra rồi, thật là lãng phí. Người không có để dùng kẻ lại thừa thãi đem đi tắm, rõ là bực mình.

Hần tấn công ả tới tấp không cho cơ hội kịp trở tay. Dùng đến 9 phần công lực để đối phó với ả nên chẳng mất nhiều thời gian đã bị hần đánh trọng thương mà hộc ra ngụm máu đen xì.

Nếu là những kẻ khác thì Quỷ Huyết sẽ vừa đánh vừa vờn nhưng với ả hần chẳng còn tâm trạng đùa mà vờn nên cứ dồn toàn lực giải quyết nhanh gọn để hần còn đi kiếm ăn.

Mạnh mẽ xuất chiêu về phía ả ta đang nằm gục trợn tròn mắt vọt vàng lách sang 1 bên né tránh nhưng cứ tránh được 1 chiêu thì lại có 1 chiêu lực nữa liên hoàn tiếp theo lần này ả không kịp trở tay mà trúng chiêu liên tiếp làm ả biến thành vũng máu đen vô cùng hôi thối độc hại.

- Lần này người giải quyết thật nhanh chóng đó.

- Quá khen rồi, Liên Thảo cô ấy không sao chứ?

- Tâm trạng hơi hoảng sợ 1 chút thôi, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây.

- Tất nhiên ta cũng khát lắm rồi.

Có lẽ vô thức mà họ không để ý đây là lần đầu tiên 2 người đối đáp nhau bình thản nhất, không có chế giễu, lạnh nhạt, khích bác đối phương.

“Ầm” “ầm” “ầm” tiếng động nặng nề làm rung chuyển đất của 1 đàn con vật nào đó đang tiến đến. Cho đến khi nhìn rõ thì đó là 1 đàn nhện tinh con nào con lấy đều vô cùng to lớn. Số lượng của chúng không phải chỉ vài chục con đâu mà rất nhiều rất nhiều trải rộng tới vài trăm mét vuông đều bị phủ kín.

- Quả nhiên là động nhện thật nhiều nhện.(Vân Phong nhìn chúng lên tiếng)

- Lại còn vô cùng sắc sỡ nữa ta thấy còn nhiều màu hơn cả cầu vồng. Chậc chậc kiểu này nên bắt vài con về trưng bày.

- Giết hết chúng đi đã rồi ta để lại cho người vài con mang về xanh, hồng, đỏ, tím nhé.

- Cũng được.

Dứt lời 2 người phi thân lên cao dùng chiêu lực đánh chết từng con 1, con này chết con khác lại lao lên chúng đông không khác gì quân nguyên. Cảm thấy đánh kiểu này không ổn 2 người lao thẳng xuống vận lực thành ánh sáng xanh rồi phóng toả ra 4 phía, lực mạnh khủng khiếp như vậy mà quét sạch chúng chẳng được bao nhiêu. Có những con đang lao về phía phòng tắm chúng đi đến đâu mặt đất rung chuyển đến đó.

- Quỷ Huyết người mau chuyển sang phía phòng tắm, ngăn không cho chúng đến đó.

- Ta biết rồi.

Phi thân bay nhanh đến giải quyết sạch vài con nhện độc đang đến gần đó. Bây giờ mà cô gái khờ đó thấy cảnh này không phát hoảng mới lạ.

2 người cố gắng vận lực tấn công nhanh gọn nhưng đã đến giữa trưa mà số lượng của chúng mới giảm đi 1 nửa. Đánh nhau kiểu này thật nản mà.

- Đây, theo người đánh chúng kiểu này thì khi nào mới chấm dứt.(Quỷ Huyết chán nản lên tiếng)

- Không biết có thể là đến tối.

- Nếu vậy chúng ta thử bắt tay hợp lực giải quyết tấn công chúng xem sao?

- Được vậy thì thử.

Hai người phi thân lên cao vận lực giao thoa thành khối cầu lửa đỏ đen vô cùng lớn mạnh đánh thẳng xuống phía dưới và hiệu quả cũng thật mạnh mẽ như những gì 2 người muốn. 1 nửa số chúng đã bị tiêu diệt.

47. Q.1 - Chương 47

Vô cùng thoả mãn với hiệu quả không ngờ tới đám nhện đó giờ chỉ còn vài trăm con đang bò tới. Nhưng lần này có vẻ khó khăn hơn vì những con này biết phun độc. Thứ chúng nhả ra đó là 1 loại chất màu xanh lam rất nhẹ nhìn như làn khói lại không phải khói vì nó bám lại trên những lá cây như những hạt sương nhỏ. Khỏi cần nói cũng biết những lá cây đó sẽ như thế nào? Màu xanh tươi chuyển màu đen sẫm mà bốc cháy.

Không thể đến gần chúng tiêu diệt 2 người họ khẽ liếc nhìn nhau rồi bay sang phía đối diện. Kể chặn đầu kẻ đứng dưới họ vận lực dùng đến 9 phần công lực để kết thúc. Ánh sáng như những luồng khí uốn lượn bao quanh cơ thể, đặc biệt nơi 2 bàn tay ánh sáng nồng đậm nhất giờ cao lên vận hết lực đánh thẳng về giữa bọn nhện gặp phải chướng lực mạnh mẽ từ bên kia mà toả rộng ra 4 phía như những vòng cung sắc bén. Chúng đi qua con nào là chém đứt đôi người con đấy đến khi kết thúc thì lũ nhện cũng đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Xác nhện đầy đồng máu tràn trề vô cùng hôi thối.

Quay trở lại phòng tắm, liếc thấy Liên Thảo đang cố mặc đồ cẩn thận cho 1 cô gái đang còn thoi thóp, đến lại gần Quý Huyết ngồi xuống bên cạnh trầm giọng an ủi:

- Liên Thảo cô đừng có quá đau lòng, chết chưa hẳn đã là kết thúc có lẽ bây giờ cô ấy đang hạnh phúc ở 1 thế giới khác. Nhiều khi chết lại là 1 cách giải thoát.
- Tôi biết, chỉ là tôi không muốn nhìn cô ấy chết đi lạnh lẽo thôi.
- Như vậy là tốt rồi (đứng dậy đi lại phía anh) giao cho người xử lý việc ở đây ta lên trước kiểm chút đồ ăn giải khát.

Anh không trả lời mà khẽ gật đầu, hần nhếch môi cười rồi phi thân rời đi. Lần này hần đã nói dối chính mình cái gì mà khát chứ? Hần không có khát nhưng hần vẫn quyết định rời đi bởi vì hần biết chỉ có tên Vân Phong đó mới xoa tan được đau đớn trong cô. Nhớ lại rồi cô ấy sẽ lại ngốc nghếch đi tìm Bảo Bối mà hần thì lại không muốn nhìn cô gái đó sống khổ sở. Lần này hần quyết định lùi 1 bước để nhìn thấy lại cô nàng ngốc đó.

- Hãy giao cô ấy cho Thanh Phong chôn cất đi. Tôi sẽ đưa cô rời khỏi đây.

Ngồi xuống đối diện cô anh thấp giọng lên tiếng, nhưng cô gái ngốc này có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó lên không chú ý thấy.

” Liên Thảo cô hãy nhớ ai là người cứu cô đầu tiên thì đó chính là người cô đang tìm kiếm”

Người cô đang tìm kiếm sao? Nhưng người cô muốn đi tìm là Bảo Bối chứ không phải nam nhân yêu nghiệt này. Không lẽ 2 người này có liên quan lẫn nhau nên cô ấy nhắc nhở mình như vậy. Đôi mắt chợt bừng sáng rạng rỡ vội rời khỏi cái xác đang nằm cô đứng dậy nhìn anh nói:

- Anh có thể đưa tôi đi tìm Bảo Bối được không? Chắc chắn anh biết Bảo Bối đang ở đâu?
- Đúng là tôi có biết. Tôi sẽ đưa cô đi.
- Thật sao? Cảm ơn anh, ngàn vạn lần thật sự cảm ơn.

Nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của cô không ngờ rằng trong lòng cô anh cũng chiếm được vị trí quan trọng đó chứ. Thật không uổng công anh lo lắng cho cô gái ngốc này. Có thể quên mất bất kì ai nhưng tuyệt đối không thể quên anh.

Đưa Liên Thảo rời khỏi dị giới nhưng thay vì đi đâu đó tìm kiếm như cô mong muốn anh đưa cô trở về căn phòng nhỏ nhấc 2 người đã từng cư trú.

Ngạc nhiên khi thấy mình xuất hiện ở đây nơi mà cô và Bảo Bối đã từng sống vô cùng vui vẻ. Cảnh cũ khiến cô nhớ Bảo Bối hơn bao giờ hết.

- Tại sao anh lại đưa tôi trở về đây?

Nhìn nam nhân này đang rất thoải mái ngồi lên chiếc ghế salon ngả đầu ra sau, tay bắt đầu với cái điều khiển mở kênh truyền hình yêu thích. Liếc mắt nhìn cô vẫn đứng như phỗng ra ở đó. Anh trầm giọng nói:

- Đừng có đứng ngốc ra ở đó, tôi không muốn sống cùng với 1 đứa ngốc đâu.

Nhìn cô gái đang ngơ ngác tròn mắt anh chán nản lắc đầu.

- Liên Thảo đừng có đứng ngốc ra ở đó nữa, xuống bếp nấu ăn đi à tôi muốn ăn lại cái thứ mì cay cay kì lạ đó và tôi không cần cô tắm cho tôi đâu.

- Tại sao anh lại biết những thứ đó?

- Vì sao ư? Nhìn xem tôi là ai?

48. Q.1 - Chương 48

- Vì sao ư? Nhìn xem tôi là ai?

Dứt lời chỉ trong nháy mắt người nam nhân yêu nghiệt đó biến mất thay vào đó là Bảo Bối xuất hiện. Ánh mắt, điệu cười đã chứng minh cho cô biết người trước mặt thật sự là Bảo Bối. Vì chỉ có nó mới nhìn cô như vậy vừa lạnh lùng lại vừa dịu dàng, ấm áp.

Ngạc nhiên xen lẫn với sự xúc động đang trào dâng. Những ngày qua cô nhớ Bảo Bối lắm, dù vô tình quên mất nhưng cô vẫn nhớ. Nay gặp lại khó tránh được bồi hồi cảm xúc mà rơi lệ chính vì vậy vô thức cô đã quên mất Bảo Bối đã trưởng thành rồi.

- Bảo Bối!

Cô lao đến ôm chặt nó vào trong lòng, cô sẽ giữ chặt không để nó rời đi lần nào nữa đâu.

- Bảo Bối, mẹ xin con đó đừng bao giờ rời mẹ đi nữa được không? Mẹ rất sợ nếu phải xa con, hức (nghe ngào lên tiếng)

Nếu cô đang vô cùng cảm xúc thì anh cũng như cô vô cùng cảm xúc. Cô là xúc động mẹ con chia ly giờ gặp lại còn anh thì đang muốn bốc hỏa giận dữ đây. Chính vì điều đó khiến anh không thể kìm nén được mà rầy cô ra.

Liên Thảo choáng váng trước hành động lạnh lùng của Bảo Bối, không lẽ cô đã làm sai điều gì khiến nó phạt ý tức giận. Vừa tủi thân trước thái độ xa cách đó lại vừa sợ hãi nó tức giận mà bỏ đi, vô thức nước mắt cứ như vậy chảy xuống không dừng được.

- Bảo Bối có phải mẹ đã sai điều gì đúng không? Mẹ xin lỗi mẹ sai rồi.

- Cô biết mình sai điều gì không mà xin lỗi?

- Mẹ không biết, nhưng làm con không vui là mẹ sai rồi.

- Liên Thảo hãy nhìn rõ tôi đây (nhìn sâu vào mắt cô, trở lại hình dáng ban đầu) kể từ bây giờ sẽ không còn Bảo Bối nữa đâu mà chỉ có Thiên Văn Phong thôi.

Há miệng ngạc nhiên nhìn người trước mặt. Người đang nhìn vào mắt cô chính là nam nhân yêu nghiệt đó.

- Anh..anh biến thân thành Bảo Bối của tôi?

- Không phải biến thân. Bảo Bối và Văn Phong đều là 1. Bây giờ cô đã hiểu nguyên nhân vì sao tôi không nhận cô là mẹ rồi chứ?

- Nếu vậy tại sao anh còn biến thành Bảo Bối gạt tôi? (tức giận khi biết mình bị lừa)
- Tôi chưa bao giờ gạt cô. Bị biến thành như vậy là do tôi bị cái lũ người già đầu kia phong ấn. Cứ 1000 năm tôi lại trở thành đứa trẻ trong 1 tháng, không có năng lực tự bảo vệ mình.
- 1000 năm vậy anh bao nhiêu tuổi rồi.
- Hơn 5 vạn tuổi,
- Nói..nói vậy 3 tháng qua cơ thể là trẻ con còn suy nghĩ có trẻ con không?
- Không, suy nghĩ là của người trưởng thành và 3 tháng qua cô thật biết cách khiêu khích người khác đó.

3 tháng qua, 3 tháng qua cô đã có mấy lần tắm chung, nhiều lần tắm không đem theo quần áo, bao nhiêu lần ôm nhau ngủ. Nói vậy chẳng phải cô đã thua lỗ thậm tệ rồi sao? Quá xấu hổ, ngượng ngùng và cũng quá shock khiến cô không thể chịu nổi mà ngất xỉu.

Kịp thời đỡ lấy cô ôm chặt, khoé miệng khẽ nhếch lên thành 1 nụ cười:

- Sao đã ngất xỉu rồi, yếu quá đi.

Ngoài kia bầu trời đã sẩm tối 1 ngày mệt mỏi cũng đã đến lúc nên nghỉ ngơi rồi. Khẽ bế cô lên tiến lại phía phòng ngủ, mở cửa ra nhẹ nhàng đặt cô nằm yên vị trên giường nhỏ nhắn. Đêm nay là đêm đầu tiên anh ôm cô chìm vào giấc ngủ an lành. Sẽ rất an lành nếu như cô không chui vào lòng anh ôm thật chặt, và hơn hết cô đừng có cựa quậy lung tung để rồi đụng chạm vào những chỗ không nên đụng chạm. Ai! Cứ như thế này anh không thể ngủ cùng cô nữa rồi, đã nói rồi mà cô thật biết cách khiêu khích người khác.

Ở 1 nơi khác, có 1 cô gái vừa đi chơi cùng người yêu về. Tình yêu làm cô rạng rỡ sắc xuân, 1 bông hồng đỏ thắm cũng khiến lòng cô vui vẻ. Mở cửa bước vào phòng, vì là sinh viên nên cô đơn độc sống 1 mình. Đặt hoa lên bàn cô chuẩn bị đi tắm để còn nghỉ ngơi sớm, hôm nay dù vui nhưng vẫn mệt. Chỉ là cô còn chưa kịp vào phòng tắm thì nghe thấy tiếng người gõ cửa. Bây giờ đã 23h rồi ai còn gõ cửa đây.

Chần chừ lo lắng bước ra phía cửa cô lên tiếng trước khi mở:

- Ai đang gõ cửa vậy?

Chờ 1 lúc không thấy có người thưa, cô lại uể oải đi vào nhưng chưa đi quá 3 bước tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên.

- Không nói tôi sẽ không mở cửa đâu?

Đáp lại cô chỉ có tiếng gõ cửa không có tiếng người thưa.

49. Q.1 - Chương 49

Tiếng gõ cửa cứ thế dồn dập được khoảng 10 phút thì dừng lại. Đợi thêm 5 phút vẫn không thấy tiếng động nào nữa xem ra kẻ đó đã đi rồi.

Hé mắt từ khe cửa nhìn ra, ngoài bầu trời đen tối kia cô còn nhìn thấy trước cửa là 1 con búp bê thật xinh đẹp. Ngày từ nhỏ cô đã rất thích chơi loại đồ chơi này nay lại nhìn thấy búp bê đẹp như vậy thật chỉ muốn chạy ào ra ôm nó đi ngủ. Nhưng khuya như vậy rồi ai lại còn mang nó đặt trước cửa nhà cô không lẽ là...nghĩ tới anh người yêu có thể vì muốn cô bất ngờ nên dùng cách này tặng cho cô. Chỉ có anh ấy mới biết cô thích búp bê thôi. Khuôn mặt hơi ửng hồng cô mở cửa ra nhìn đảo đác xung quang nhưng xem ra anh ấy đi rồi. Bước đến nâng búp bê lên ôm vào lòng nâng niu.

Đây là con búp bê đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy.

Đặt nó lên giường ngủ, choàng tay qua ôm người nó cô chìm vào giấc ngủ mộng mị. Nằm bên cô đôi mắt long lanh của búp bê phát sáng.

Trong mơ cô thấy mình đứng ở 1 đoạn đường vô cùng vắng vẻ, có nhà có xe nhưng không có 1 ai hết. Cô cứ đi hết đoạn đường này sang đoạn đường khác đều trống trải như vậy. Lo lắng đứng lúc cô không biết mình phải làm gì thì có tiếng bước chân đang bước lại. Quay đầu phía sau tìm kiếm thu vào mắt cô là hình ảnh con búp bê xinh đẹp đó đang chập chững bước đi đến gần cô, quan trọng hơn hết trên 2 tay nó là con dao sắc nhọn. Hoảng sợ cô vội vàng bỏ chạy, chỉ là trong cơn mê khi nào con người cũng vô cùng yếu ớt không có lực. Dù có cố gắng bỏ chạy thế nào cũng không thể thoát được sự truy đuổi của búp bê. Cô chạy ngày càng chậm dần đi cho đến khi đứng chững lại dù có cố hết sức thế nào cũng không thể di chuyển được nữa bước. Nhìn con búp bê đó đang ngày càng lại gần hơn, sợ hãi khiến gào lên kêu cứu:

- CỨU TÔI VỚI, CÓ AI KHÔNG MAU ĐẾN CỨU TÔI? Huhu

Dù có cho cô gào thét thế nào cũng chẳng lấy 1 ai xuất hiện, vì đây là mơ là mơ nên sẽ chỉ có mình cô và nó mà thôi. Nó đã đi đến gần cô, đưa 2 tay đẩy cô ngã ngửa nằm xuống đất. Giơ 2 con dao lên cao, mũi nhọn chúc xuống dưới đối diện là đôi mắt ướt lệ của cô:

- Không, Không!

2 mũi dao sắc bén đó cứ như vậy lao xuống đâm tới tấp vào 2 mắt cô, đến khi ở đó nát ra thành vũng máu thì chuyển xuống đâm chính giữa vào cổ họng cô liên tục. Nó vô thức cứ đâm vào đó không ngừng nghỉ cho đến lúc tiếng gà gáy đầu tiên vang lên thì dừng lại, giấc mơ chấm dứt.

Sáng hôm sau vẫn như mọi khi anh người yêu lại đến đón cô đi học, gọi mãi không thấy tiếng động gì. Nỗi bất an dâng lên anh ta xô cửa ra chạy vào phòng ngủ tìm kiếm:

- Á Á Á Á Á Á !!!

Thật kinh khủng bởi vì trên chiếc giường trắng tinh loang lổ thẫm máu, 2 mắt bị đâm nát, cổ cũng bị đâm tới không nhìn ra được cái gì nữa, nhưng máu chốt là cô gái dùng dao tự mình đâm chính mình, trên tay vẫn còn cầm nguyên 2 con dao kề trên cổ mình. 1 vụ tự tử đâm máu kinh khủng hay là vì cô gái có vấn đề thần kinh? Nhưng dù thế nào họ vẫn không thể tìm ra nguyên nhân vì cô gái đó phải làm vậy?

50. Q.1 - Chương 50

Nằm trên giường Liên Thảo bắt đầu lơ mơ tỉnh dậy. Vừa mở mắt ra thì đập vào mắt là khuôn mặt nam nhân yêu nghiệt kia đang say ngủ. Người nam này chính là Bảo Bối sao? Thật sự rất khó tin nhưng đó là sự thật. Dù đã trưởng thành nhưng trên khuôn mặt đó vẫn còn vài nét giống, từ đôi mắt phượng lạnh lùng đến sống mũi cao thẳng, bờ môi bạc luôn nở nụ cười nhạt.

Khẽ đưa tay lên chạm nhẹ khuôn mặt đó thật sự là càng lớn càng cuốn hút. Bé như vậy đã làm người khác nghiêng ngả rồi bây giờ khuôn mặt này chắc làm người ta xỉu mất.

Ôi! Nhìn anh rồi mới nhớ đến chuyện xấu hổ của mình, nói vậy không phải là đã bị tên yêu nghiệt này nhìn thấy hết rồi sao? Nhưng bù lại cô cũng nhìn thấy hết cơ thể anh, nghĩ như vậy cô vẫn thấy mình lỗ vốn quá. Cô dù không xinh đẹp quyến rũ lắm nhưng ít ra vẫn là lúc đã trưởng thành có lòi có lõm, trong khi anh thì sao bé tí chưa thấy gì. Không được anh đã nhìn thấy hết người cô rồi thì cũng phải để cô nhìn 1 chút như thể mới hoà nhau. Càng nghĩ càng thấy mình đúng, cô quyết định sẽ nhìn lại anh.

Luồn lách chui vào lòng anh, cô bắt đầu cởi từng vạt áo ra.

Thật ra từ lúc cô tỉnh anh cũng tỉnh rồi chỉ là không lên tiếng mà thôi, nằm im như say ngủ anh muốn xem cô gái này định làm trò gì? Sau khi ngắm nghía khá là lâu, rồi lại cúi gầm mặt xuống suy nghĩ chắc hẳn là còn sốc chuyện ngày hôm qua. Cứ cho là vậy đi nhưng cái hành động chui vào lòng anh rồi cở đồ của anh thì thật sự không thể lí giải nổi. Đang lúc vô cùng khó hiểu thì bàn tay mát lạnh của cô không ngừng sờ soạng lên cơ ngực và bụng của anh. Cô nàng ngốc này lại muốn khiêu khích sao? Nếu vậy anh sẽ giúp cô

nàng này toại nguyện, dù sao anh cũng đã quyết định cô sẽ là Ma hậu rồi sớm hay muộn chuyện này mà chẳng xảy ra.

Nắm chặt bàn tay không yên phận, mắt phượng mở ra nhìn chăm chăm vào cô. Còn cô thì sao? Cau mặt lại giận dữ.

- Gì chứ có mới sờ 1 chút mà đã keo kiệt rồi sao?
- Muốn sờ nữa sao?
- Lúc này muốn bây giờ hết muốn rồi.
- Cô hết muốn nhưng đến lượt tôi lại muốn rồi.
- Muốn gì chứ, không lẽ anh cũng muốn sờ lại tôi?
- Được không? (nhếch miệng cười mờ ám)

51. Q.1 - Chương 51

- Được không? (nhếch miệng cười mờ ám)

Tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh cho đến khi tiêu hoá xong câu nói mờ ám đó thì cô vội vàng lui về sau tách xa anh càng xa càng tốt. Nói thể nào đi nữa Bảo Bối giờ đã là nam nhân trưởng thành rồi nhu cầu sinh lý chắc chắn sẽ có, biết làm sao được anh có đang khơi dậy ham muốn đó mà ăn cô luôn không? Nam nhân trưởng thành không nên trêu chọc.

- Sao lại lùi xa như vậy chứ? Chẳng phải cô luôn rất thích gần tôi đó sao?
- Lúc..lúc đó không tính.
- Tại sao lại không tính? (tiến lại gần cô)
- Khi đó anh là đứa trẻ còn bây giờ lớn rồi (tiếp tục lùi nữa cho đến khi sát mép giường) Đừng tiến nữa lùi đến hết giường rồi.
- Dù là lúc trước hay bây giờ thì tôi vẫn là tôi không hề thay đổi. Tôi đã từng hỏi cô: sau này tôi có thể nào đi nữa thì cô còn muốn bên cạnh tôi nữa không? Lúc đó cô trả lời là muốn. Vậy bây giờ thì sao? (đưa tay lên chạm nhẹ khuôn mặt cô)

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng của anh, cô tự lòng hỏi mình:” liệu tình cảm bây giờ có còn như trước?” chắc chắn là không, cô có thể nhìn ra tình cảm của mình đang thay đổi. Nó không còn đơn thuần chỉ là tính chiếm hữu, yêu thương nữa mà thay vào đó là những cảm xúc vô cùng lạ lẫm. Cô không rõ thứ cảm xúc đang hình thành đó là loại cảm xúc gì nhưng cô chắc chắn 1 điều là cô vẫn muốn bên anh.

- Trước kia muốn bây giờ vẫn muốn.(như bị thôi miên cô vô thức nói ra lòng mình)

Nhận được câu trả lời như ý muốn, môi bạc khẽ vẽ lên thành 1 nụ cười thoả mãn và không để cô kịp định thần anh liền tới dịu dàng hôn lên làn môi hồng kia. Cánh tay phải khẽ luồn qua eo cô nhẹ nhàng kéo sát lại gần khoảng cách hơn.

Thật không nghĩ tới anh sẽ hôn cô bất ngờ như vậy, ngoài trừ cứng đờ người tròn mắt nhìn cô còn chưa kịp phân tích xem chuyện gì đang xảy ra. Đến khi nào bộ xử lý xong mới vô cùng choáng váng: oh my god first kiss của cô đó. 2 tay quờ quạng đẩy ra nhưng sức cô sao có thể đấu lại với anh chứ.

Nhận thấy sự phản đối của cô anh cố hôn thêm chút nữa rồi mới rời đi. Nhẹ giọng lên tiếng:

- Không thích nụ hôn của tôi sao?
- Đó là nụ hôn đầu của em đó.

- Đồ ngọc, tôi đã từng nói không chấp nhận những mối quan hệ em đưa ra bởi vì tôi mong muốn 1 mối quan hệ khác.

Lần này cô không lên tiếng hỏi nữa bởi vì cô cũng phần nào đoán được mối quan hệ này. Ngượng ngùng cúi mặt xuống, trái tim không ngừng loạn nhịp bởi hồi cảm xúc cho dù im lặng nhưng cả 2 cùng biết trái tim đã hướng về nhau.

Ở nơi khác, nơi thâm cốc kì bí ngày cũng như đêm không hề có ánh sáng mọi vật ở đây đều quanh năm chìm trong âm u, không khí ở đây vô cùng quỷ dị. Có 1 con bướm đêm vượt qua ngàn dặm không ngừng bay để trở về với chủ nhân của nó. Nó bay qua hết cánh rừng âm u xuyên qua nhiều dãy núi hiểm trở cho đến khi thấy 1 cái vực sau hàng nghìn m thì lao xuống, cuối cùng nó cũng đến nơi Quỷ cốc này. Quỷ cốc chỉ cần nghe tên cũng đã biết cảnh vật nơi đây đã thế nào rồi. Là nơi cho những âm hồn đã quỷ trú thân, một khi đã vào đây thì sẽ không có khả năng trở lại. Mọi sinh vật loài nào cũng thế kẻ mạnh làm vua kẻ thua làm giặc bị ức hiếp, cắn xé đến khi bị tan nát linh hồn. Ấy vậy mà cuối chốn thâm sâu Quỷ Cốc này có 1 nơi cảnh vật như tiên cảnh, cũng là nơi duy nhất có ánh sáng. Nơi đây rừng phong đỏ rực 1 vùng, mọi vật sinh sôi nảy nở vì đây là vùng cấm đối với lũ âm hồn đã quỷ ở đây. Con bướm đêm bay nhanh vào đây bắt đầu đi tìm nơi chủ nhân của nó hay đến. Nơi 1 mái đình được điêu khắc đẹp để có 1 nam nhân khẽ đưa ngón tay mình ra, con bướm vội lao xuống đậu vào.

- Chủ nhân Điệp Nhi đã trở về, mọi việc người giao cho Điệp Nhi đã được xử lí ổn thoả.

- Làm tốt lắm Điệp Nhi.

Nam nhân nở 1 nụ cười mỉa hoặc khiến cho con bướm Điệp Nhi cũng không tránh được choáng váng, dù đã nhìn thấy chủ nhân cười nhiều lần nhưng nó vẫn chưa đủ sức miễn dịch. Đôi mắt hoa đào thâm sâu nhìn ra bên ngoài: Nơi Quỷ Cốc này không đủ giam chân ta, loại phong ấn này cũng không đủ kìm hãm Quỷ Vương ta.

52. Q.1 - Chương 52

Trở về biệt thự Trúc gia dù sao cô mất tích vài ngày như vậy chắc chắn mẹ và anh Dương Đằng lo lắng nhiều lắm đây.

Chần chừ đứng ở ngoài cổng chưa muốn đi vào, bởi vì bây giờ Vân Phong không còn là trẻ thơ nữa cho nên không thể đường hoàng cùng cô sống ở Trúc gia được, lưu luyến khiến cô chẳng muốn rời đi chút nào cả.

- Đứng đó ngăn ngở cái gì nữa mau đi vào đi.

- Có đi bây giờ đây, chỉ là sau này anh sống ở đâu?

- Cả cái nhân gian này không lẽ không có chỗ trú chân cho tôi sao? Yên tâm đi tôi sẽ đến thăm em thường xuyên.

- À, nếu không biết đi chỗ nào anh có thể trở lại căn phòng đó ở tạm.

- Ngọc, mau vào đi.

Dù rất là không muốn nhưng cô vẫn phải miễn cưỡng trở vào, kể từ bây giờ đã không còn Bảo Bối luôn bên cô nữa giờ chỉ còn Vân Phong người làm cô rung động mà thôi.

Nhìn cô đi vào khi anh định rời khỏi thì không biết bên cạnh đã xuất hiện tên Quỷ Huyết đó từ lúc nào nữa.

- Nhìn 2 người chia li thật mùi mẫn nha.

- Người ghen tỵ sao?

- Tại sao ta phải ghen tỵ chứ? Người còn chưa đến tay người mà, người nhìn xem.

Dứt lời hấn đưa 1 con búp bê trên người nó còn dính rất nhiều máu lên cho anh xem. Nhưng chắc hấn tên nhóc ma vương này sẽ không biết nguy cơ trong đó đâu?

Nhìn thật kĩ con búp bê này anh chỉ cảm thấy có 1 loại năng lực đang được ẩn giấu vào trong đôi mắt nó. Dù bây giờ nó chỉ đơn thuần là 1 con búp bê vô tri vô giác nhưng 1 khi bị loại năng lực này điều khiển thì nó không còn đơn thuần như thế nữa.

- Con búp bê này vừa giết người sao?

- Chắc, chắc người thật thông minh. Người có biết những con búp bê này đại diện cho ai không?

- Chẳng lẽ là 1 loại yêu tinh quỷ quái nào đó.

- Không đơn giản như vậy đâu lũ búp bê này xuất hiện thì chẳng mấy lâu nữa hấn cũng sẽ xuất hiện. Lúc đó lại vui rồi đây (nhếch miệng cười)

Ngày hôm đó sau khi rời khỏi dị giới hấn đi lang thang vài chỗ tìm đồ ăn dù sao lâu lắm rồi hấn còn chưa có tìm được người vừa miệng, đến gần sáng hấn đi theo mùi máu mà tìm đến căn nhà của cô gái đó. Ở ngoài cửa sổ nhìn vào hấn thấy cô gái đang không ngừng dùng dao tự đâm mạnh vào mắt mình, cuống họng không ngừng kêu rên, chân giãy dụa như muốn phản kháng. Đâm nát mắt mình cô gái đó lại tiếp tục đâm chính giữa cổ họng. Bên cạnh cô là con búp bê 2 mắt nó không ngừng toả sáng thành đôi mắt xanh. Cô gái có đâm mình bao nhiêu lần hấn không quan tâm mà điều khiến hấn chú ý chính là con búp bê nằm cạnh. Đây chính là cách giải phong ấn của Quỷ Vương sao? Dùng máu trinh nữ ướt đầm búp bê để phá giải. Chỉ cần những con búp bê này giết được 49 người thì hấn sẽ giải được phong ấn. Nhưng điều quan trọng là ai giúp hấn điều khiển những con búp bê này? Ách, hấn quay lại thì thật là không ổn rồi.

Trầm ngâm 1 lúc anh không tài nào nghĩ ra được hấn trong lời Quỷ Huyết nói là ai?

- Hấn là ai?

- Quỷ Vương.

Ủ rũ ngồi ghế salong xem truyền hình. Sau khi trải qua màn tra hỏi tận tình lúc này cô mới được một mình thả lỏng 1 chút. Đúng lúc cô đang chán thì nghe thấy tiếng của bà quản gia đi vào:

- Cô chủ có người tặng quà cho cô.

- Là ai tặng cho tôi?

- Tôi cũng không rõ là do người chuyển phát nhanh đưa tới,

Nhanh chóng đặt 1 cái hộp được bọc lại vô cùng đẹp đẽ vào tay cô, bà quản gia liền xin phép rời đi trước.

Cầm cái hộp lên nhìn ngắm là ai tặng quà cho cô đây? Tò mò cô liền tháo ra nhìn xem.

Qua vài lớp giấy cô mở cái hộp ra và trong đó là 1 con búp bê rất xinh đẹp, nó được đặt nằm rất cẩn thận.

- Là 1 con búp bê, ai tặng đây sao chẳng thấy ghi tên gì vậy?

Nhắc con búp bê nên cô nhìn nó chăm chăm như đang suy nghĩ 1 việc gì đó.

53. Q.1 - Chương 53

Búp bê này nhìn thật sự rất đẹp nhưng chỉ là ngay từ nhỏ cô đã không thích chơi búp bê rồi. Loại thứ đồ chơi giống người vô tri vô giác thế này ôm cũng không ấm áp mềm mại như những thú bông khác, mà để tượng trưng thì Liên Thảo hay bị ảo tưởng nửa đêm nó giết cô bởi vì đã từng xem 1 bộ phim kinh dị có những con búp bê ma từ đó cô bị ảnh hưởng.

Ngay lúc đang băn khoăn không biết nên giữ hay nên bỏ thì cô nhìn thấy 2 đứa trẻ đang lấp ló ngoài cửa, ánh mắt của chúng đều đặt hết nên người búp bê. Vẫy chúng lại gần cô tươi tỉnh hỏi:

- Hai đứa thích búp bê này sao?

Cả hai đứng trước mặt cô sợ sệt gật gật đầu.

- Đây, (đưa búp bê ra) 2 đứa thích thì cầm về chơi đi.

- Cảm ơn cô chủ (nhanh chóng đưa tay ra ôm lấy)

Nhìn lũ trẻ chạy khuất đi cô thoải mái dựa đầu sau thành ghế, không muốn giữ lại không lẽ bỏ vào sọt rác, cho đi là tốt nhất.

Ngoài cửa sổ có 1 con bướm đêm đậu trên cành mai, phát cánh nó bay cao rồi đi. Chỉ còn vài người nữa thôi là đã đủ con số 49, chủ nhân của nó sẽ xuất hiện.

Màn đêm buông xuống. Sau khi ăn tối cùng anh trai và mẹ thì cô xin phép lên phòng trước. Nhìn căn phòng hiu quạnh chỉ đơn độc mình cô, bất giác cô lại mong muốn được sống như những ngày đó có Vân Phong bên cạnh thật là vui. Buồn bã cô ủ rũ đi vào phòng tắm rửa, vì chỉ có 1 mình nên cô cũng chẳng buồn mang theo quần áo vào cứ vất lộn xộn ngoài giường tắm xong ra mặc vào.

Ngâm mình trong nước hoa hồng tắm nửa tiếng, đến khi buồn ngủ cô mới lười nhác bước ra. Với lấy cái khăn lông to lau khô cơ thể, khác với những lần trước lần này cô dùng 1 chiếc khăn khác màu xanh dương quấn quanh người 1 vòng đủ để che đi những bộ phận cần thiết.

Mở cửa phòng tắm vô tư bước ra để rồi sững người đứng hình tại chỗ. Lúc tắm thì chẳng thấy ai bây giờ khi tắm xong trên giường đã có sự hiện hữu của 1 người, anh xuất hiện từ lúc nào vậy?

Ngước mắt nhìn theo hướng cửa phòng tắm mở trong thoáng chốc anh cũng hơi sững người, nửa kín nửa hở lúc nào cô gái ngọc này cũng có thể khiêu khích với bản năng của nam nhân. Lúc trước trong cơ thể bé nhỏ chưa cảm thấy phản ứng gì nhưng mà bây giờ sao chỉ có thể thôi trong cơ thể anh đã dạt dào cảm xúc. Thật không ổn từ bao giờ sức kiềm chế của anh lại kém như vậy chứ. Cố gắng rời tầm ánh mắt ra chỗ khác, anh trầm giọng nói:

- Đứng đó làm gì nữa, còn không mau mặc đồ vào.

- Anh..anh đến từ lúc nào vậy? (nắm chặt khăn tắm, mặt đỏ ửng)

- Đến từ lúc em bắt đầu đi tắm, bản tính khó bỏ.

Ngượng ngùng cô vội vàng chạy đến vơ lấy đồng quần áo trên giường để vào nhà tắm thay chỉ là vừa ôm lấy được đồ cô cảm thấy hơi man mát, cái cảm giác mát lạnh cả cơ thể, ngơ ngác nhìn bất gặp ánh mắt lộ liễu của ai đó đang nhìn chằm chằm vào cô, khó hiểu cô cũng theo tầm mắt anh nhìn xuống:

- Ááááá.

Làm sao có thể không phát hoảng khi thân thể cô 1 mảnh vải che thân cũng không có, phô bày hết trước mắt ai kia. Nhanh chóng ôm lấy đám quần áo vội vàng che đi 1 vài phần cơ thể, chỉ là cô còn chưa kịp chạy trốn vào nhà tắm thì cổ tay đã bị 1 bàn tay lớn giữ lại. Quá đủ rồi khiêu khích cơ thể anh xong định bỏ chạy sao? Cô đã khơi dậy phản ứng trong anh thì cũng phải có trách nhiệm dập tắt nó chứ nhỉ? Lần này anh không bỏ qua đâu.

Phía dưới nhà trong căn nhà nhỏ cho người ở bên cạnh 2 đứa trẻ không ai chịu thua giành lấy ôm ấp búp bê, đến cuối cùng quyết định đặt búp bê nằm giữa rồi cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Liệu đêm nay 2 đứa trẻ sẽ thấy gì đây?

54. Q.1 - Chương 54

Không gian chìm trong im lặng mọi vật lúc này đều đã chìm vào giấc ngủ. Dưới căn nhà nhỏ đó ai ai cũng đã ngủ hết rồi nên không ai biết đôi mắt búp bê đang dần phát sáng.

Trong giấc mơ 2 đứa trẻ chạy đuổi bắt nhau ở 1 công viên lạ. Chúng vui vẻ chơi thật nhiều trò chơi mới lạ và chúng có lẽ chưa bao giờ từng thử. Tiếng cười khanh khách không ngừng vang lên.

- Anh nhìn kìa (đứa bé gái chỉ hướng phía sau anh trai)

Thấy vậy đứa bé trai cũng theo hướng chỉ của đứa em gái quay lại nhìn.

Phía đó dưới 1 mái che búp bê chúng thích đang ngồi trên 1 chiếc ghế đá. Và hơn hết là nó đang nhìn về phía này.

Đứa bé trai thấy vậy liền vùng dậy chạy thật nhanh đến chỗ búp bê. Lần này nó phải giành trước em gái.

- Anh trai, Anh trai đừng đến gần nó.

Đứa bé trai có thể không nhìn thấy nhưng bé gái thì có. Nó rõ ràng nhìn thấy búp bê biết cử động và ánh mắt nó nhìn phía này thật sự rất đáng sợ.

Mặc cho em gái có gào thét thế nào nó cũng không dừng lại. Đơn giản nó chỉ nghĩ rằng em gái lại muốn giành búp bê trước.

Chạy nhào tới phía búp bê, đứa bé trai chưa kịp vui vẻ vì đã ôm được nó thì đôi mắt xanh ngọc chuyển sang màu huyết đỏ rực.

Sự thay đổi đó ngay lúc đứa bé chưa biết phải làm sao thì nó đã rút ra từ đằng sau đôi dao sắc bén nhọn hoắc.

Chỉ kịp nhìn thấy đôi dao sắc bén thì đứa trẻ đã bị nó đâm thẳng dao vào mắt, máu tươi theo đó phun ra 1 tràng dài đỏ thẫm:

- Áááááááá...

Hét lên 1 tiếng đau đớn, đứa bé trai ngã gục lên nền đất công viên. Chân tay không ngừng giật giật giữa giữa.

- Không anh à.

Đứa bé gái lao ra muốn đến cứu nhưng khi bắt gặp đôi mắt đỏ gầu độc ác thì sợ hãi không dám lại gần. Chỉ biết quay đầu bỏ chạy gào khóc nức nở. Lúc này phải đi tìm người cứu giúp.

Búp bê tiến lại ngồi lên cổ bé trai. Đôi dao lại tiếp tục đâm xuống không dừng lại. Đâm và đâm chỉ đến khi 2 hốc mắt nát nát máu tươi tràn ra nhuộm đỏ cả khuôn mặt non nớt.

Ôm cổ đứa trẻ dùng dao đâm xuống, máu cứ từng các động mạch, tĩnh mạch chảy ra giàn giụa. Thậm chí nó phun ra ướm đẫm hết cả trên người búp bê. Lần này nó không đâm đến sáng nữa mà chỉ đâm đến khi gãy cổ thì thôi.

Đứng dậy rời khỏi cái xác bé trai, nó lại tiếp tục đuổi theo đứa bé gái. Đã ở trong giấc mơ thì nó đã là đáng sợ nhất.

Đứa bé cứ chạy loạn lên nhưng cả 1 đoạn đường rồi mà vẫn không thấy dù chỉ là 1 bóng người.

- Oaoaoaoa..

Nó bây giờ ngoại trừ khóc nức nở chẳng biết nên làm gì hơn. Nghe thấy tiếng bước chân lê lét cọ xát trên mặt đường. Đứa bé vội quay lại nhìn:

- Áááááááááá...

Con búp bê đó nó đã tìm được tới nơi. Cả cơ thể của nó đều bị nhuộm máu, mùi máu tanh nồng. Đôi mắt vẫn đỏ ngày mà nhìn chằm chằm vào bé gái.

Dù rất sợ hãi nhưng lí trí vẫn kịp điều khiển bản năng vùng lên bỏ chạy. Đứa bé chạy đến một nhòai nhìn lại đằng sau khoảng cách với con búp bê đó vẫn còn quá gần.

Khóc nức nở đứa trẻ xông vào trốn trong 1 ngôi nhà gần đó. Đóng chặt cửa chính, nó chạy lên tầng 2 xô cửa 1 phòng ngủ vội vàng khoá chặt và nhanh chóng trốn xuống gầm giường.

Dưới gầm giường đứa bé bịt chặt miệng kìm hãm tiếng khóc phát ra khi nghe tiếng ” Rầm” “Rầm” dưới nhà.

Không sai cái cánh cửa đó không thể là khó nó, sau 2 lần xô đẩy thì cánh cửa cũng đã bị nó làm nát vụn. Đã nói rồi trong giấc mơ mọi thứ đều giảm đi bản chất thật của nó rất nhiều.

Tiếng bước chân sần sật đang di chuyển nên phía trên tầng 2 càng làm đứa trẻ sợ hãi. Từng phòng từng phòng đều bị nó mở ra tìm kiếm 1 lượt. Cho đến khi đến phòng cuối cùng nó biết đứa trẻ đang trốn trong đây.

Đẩy mạnh ra cánh cửa bị đổ “rầm” mạnh mẽ xuống đất. Lê bước chân đi vào trong nó đến tìm từng cái tủ 1 nhưng đều không thấy. Di chuyển đến bên giường, phía dưới đôi mắt bé gái không ngừng mở lớn, thậm trí tiếng tim đập mạnh mẽ chỉ sợ con búp bê ma đó nghe được. Run rẩy lúc này đây với đứa bé từng phút giây trôi qua đều là những khoảng khắc đáng sợ với cái chết đang không ngừng dính dấp.

Nó đi đến bên giường kiểm tra, lúc này đứa bé gái quá hoảng sợ mà trợn tròn mắt.

Con búp bê không biết nghĩ gì mà lại trèo lên giường. Phía dưới đứa bé thấy vậy liền thả lỏng hơn ít nhiều.

Ngỡ tưởng nó trèo lên để kiểm tra hay ngủ chẳng hạn, nhưng không khi đứa trẻ vừa cúi xuống lau nước mắt vậy mà khi vừa ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài thì đã thấy 2 con mắt đỏ gầu của nó đang nhìn chăm chăm. Không sai nó trèo lên giường đơn giản là nằm sắp xuống gần mép, cúi đầu xuống kiểm tra.

- Ááááááá...Oaoaoaoaoa...

Quá kinh hãi đứa trẻ thét lên cùng tiếng khóc đến rất hòng. Bây giờ đứa bé đó không biết phải làm gì vì đã trốn vào đây thì không khác nào đã trốn vào ngõ cụt. Giờ chỉ biết giương mắt lên nhìn búp bê.

Nó từ trên giường từ từ trườn xuống, bò vào gầm giường như 1 cỗ máy. Cái đầu nó không ngừng giật giật lắc lư đáng sợ.

Đứa bé cố gắng lùi ra đằng sau nhưng không thể. Đôi chân cố thu lại ôm sát cơ thể chỉ là chân phải thì co lên được, còn chân trái bị nó ôm lấy kéo lại gần.

Hãi hùng đứa bé không ngừng giãy ra nhưng vô vọng vì cả cơ thể đứa trẻ đang bị nó kéo ra ngoài. Chân phải co lên muốn đạp nó ra cũng bị nó ôm lấy cả 2 chân. Kéo sắp đứa trẻ ra ngoài mặc cho đứa nhỏ có gào khóc thế nào.

Ra khỏi gầm giường, nó tiến lại cầm tóc kéo lê lết đi ra ngoài. Đến giữa phòng thì nó mới dừng lại lật ngửa đứa bé lên. Gào thét bé gái cố gắng bò lại phía giường nhưng tất nhiên điều đó là không thể.

Ngồi đè lên phía ngực đứa trẻ giơ 2 con dao sắc bén càn dính đầy máu lên cao...

Bên ngoài giấc mơ, vì sợ 2 đứa trẻ ngủ say mà đạp chấn ra ngoài nhưng hơn hết là sự bất an không ngừng trôi dạt nên mẹ của chúng liền mở cửa vào phòng kiểm tra. Kinh hoàng với những gì nhìn thấy bà hét lên:

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ...

Làm sao có thể không kinh hoàng khi đứa bé trai đang nằm trên vũng máu tanh nồng. Hai mắt bị đâm nát tươm, cái cổ thì bị chặt đứt. Bên cạnh đứa bé gái không ngừng giãy giụa la hét nhưng không hiểu sao phát ra ngoài lại là những âm “ưư” rên rĩ và hơn hết là trong tay đang giơ cao đôi dao sắc bén chuẩn bị kết liễu.

Vội vàng lao tới ngăn lại giằng ra đôi dao nhưng chẳng những không giằng ra được còn bị nó chém lại lên người mình đầy vết thương. Để rồi tận mắt chứng kiến con gái của mình dùng dao đâm vào mắt không ngừng nghỉ và cứ vậy cho đến khi tình trạng đứa bé gái không khác với bé trai là bao nhiêu. Quá sốc bà mẹ cũng ngất xỉu ngay sau đó.

Nghe thấy tiếng hét toáng của bà mẹ mọi người đều tỉnh giấc chạy sang xem, từ chủ đến tớ đều không thể không tỉnh dậy lại xem.

Dương Đằng nghe thấy vậy liền tỉnh giấc, khoác vội chiếc áo xuống nhà xem tình hình. Chỉ là khi đi đến cầu thang không biết suy nghĩ gì lại chạy nên tầng 3 đánh thức Liên Thảo. Tất nhiên sự phá đám đó có

người coi chẳng khác nào phao cứu sinh nhưng người khác lại rất muốn rất muốn xông ra đập cho cái tên phá đám đó bay khuất tầm nhìn.

Đúng vậy người trong phòng không ai khác chính là Liên Thảo và Vân Phong. Đối với Liên Thảo lúc này thật sự đang rất nguy hiểm và cái nguy hiểm này đang nằm trên cô đây.

Nhớ lại chuyện vừa rồi mà mặt cô vô thức ửng đỏ càng làm cho ai đó cáu tiết vì không thể tiếp tục. Lúc đó:

55. Q.1 - Chương 55

Giữ chặt lấy cổ tay Liên Thảo ngay lúc cô khó hiểu nhìn anh thì đã bị Vân Phong kéo lại, mắt cô ngã nhào vào lồng ngực ấm áp của anh.

Dù cảm giác rất ấm áp nhưng cô vẫn hiểu mình đang ở trong tình trạng nào. Cứ mát mẻ như vậy ôm anh thì thật không ổn.

Chống 2 tay lên cơ ngực săn chắc cô muốn đẩy mình tách khỏi anh nhưng điều đó là không thể vì tay ai đó ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn không cho cô có rời khỏi:

- Vân Phong.. Anh làm..làm gì vậy, buông em ra? (đỏ ửng mặt cô ấp úng nói)

- Buông ra ư? cũng được thôi.(thì thầm bên tai cô anh khàn giọng nói)

Nhưng chưa để cô vui mừng lâu vì đã thoát khỏi cảnh xấu hổ này thì rất nhanh chóng thân thể kiều mị này đã được đặt dưới thân anh.

Dù có ngốc đến mức độ nào nhưng cô biết ở trong tình huống nam trên nữ dưới này thì thật không tốt rồi. Cô yêu anh không sớm thì muộn cũng sẽ trao hết cho anh thôi. Nhưng đó là sau này còn bây giờ không phải là quá nhanh chóng sao? Ít gì cũng phải để tình cảm mặn nồng rồi mới đến giai đoạn này chứ?

- Anh mau buông em ra đi, em còn chưa có mặc đồ.

- Không cần mặc đồ đâu, ít ra bớt cho ta gian đoạn cởi đồ của em ra.

Và không để cô lên tiếng phản đối nữa anh liền nhanh chóng cúi xuống chiếm đoạt làn môi hồng mọng của cô.

Tròn mắt nhìn hình động của anh, bất ngờ như vậy làm cô không kịp phản ứng. Đến khi lấy lại 1 chút ý thức mới biết rằng sắp đến hồi cảnh báo nguy hiểm rồi. Đưa 2 tay lên cổ hết sức đẩy anh ra nhưng lần thứ 2 vô dụng đã thế còn bị anh giữ chặt kéo lên đỉnh đầu ngăn không cho phá đám.

Thoải mái dày vò mút mát làn môi kia nhưng tất nhiên anh vẫn chưa thấy đủ. Chớp ngay cơ hội vì khó thở cô khẽ hé miệng ra lấy không khí. Chỉ là không khí thì chẳng thấy đâu chỉ thấy có 1 vật mềm mại luồn lách đi vào trong thám hiểm.

Luật động 1 hồi bên trong khoang miệng ấm áp của cô, anh khẽ di chuyển rời khỏi đó tìm đến cái cổ trắng ngần. Thêm vào đó bàn tay còn lại của anh cũng không hề rảnh rỗi nó đang vuốt ve nhẹ nhàng thân thể mềm mại đó. Không biết anh có cảm giác thế nào chứ riêng cô chỉ cảm thấy thật sờn gai óc.

Phía trên anh đang không ngừng liếm mút cảm thụ từng tác da mẫn mẫn, còn xuống nữa bàn tay kia đang dần đi lên động chạm vào 2 trái đào căng mọng.

Ngay lúc cô sắp không kìm nén nổi mà hét lên thì tiếng gõ cửa dồn dập và giọng nói của Dương Đằng vang lên:

- Liên Thảo, Liên Thảo mau dậy đi.

Chưa bao giờ sự có mặt của anh hai lại làm cô cảm động như vậy. Lần đầu tiên trong đời cô thấy anh hai thật có ích.

Và tất nhiên sự phá đám đó đã làm mọi công việc bên trong bị đình chỉ. Thật sự lúc này nếu được anh chỉ muốn tặng cho tên phá đám đó 1 cước đá bay đi đâu thì bay. Hai người kẻ vui mừng vì thoát khỏi người đen mặt vì không được thỏa mãn. Cứ cười đi em thoát khỏi 1 lần thoát được suốt đời sao?

56. Q.1 - Chương 56

Nhìn anh cô mỉm cười “chớp chớp mắt”:

- Buông em ra (thấp giọng nói)

Không được thỏa mãn đã khó chịu lắm rồi vậy mà cô còn dám khiêu khích anh nữa chứ. Nếu như không phải cái tên phá đám kia đang ở bên ngoài đập cửa kêu gào ầm ĩ thì thật anh chỉ muốn từ từ dằn vò trên cơ thể này thôi.

Càng thấy anh hậm hực cô lại càng cười tươi hơn. Không hiểu sao thấy anh như vậy cô lại thấy vui vui. Thật sự mà nói 1 hồi động chạm vừa rồi cũng đôi phần khơi dậy trong cô cảm xúc. Nhưng dù sao cô chưa có chuẩn bị tâm lý mà.

Người phía ngoài vẫn không ngừng gõ cửa, được 1 chốc lại lên tiếng:

- Liên Thảo em ngủ say như vậy rồi sao?

Chán nản ngay khi Dương Đằng định rời khỏi thì người trong phòng lên tiếng:

- Chờ 1 chút em dậy rồi đây.(giả giọng ngái ngủ)

- Nhanh lên nha anh đứng ngoài đây chờ.

Dù rất không rất không đành lòng nhưng anh vẫn phải buông cô nằm sang 1 bên.

Vội bật dậy ôm đám quần áo chạy vào nhà tắm mặc vào. Bây giờ mà không nhanh biết đâu ai đó thay đổi ý định thì sao. Soi mình trong gương nhìn lại những vết dấu tích còn in lại mờ mờ trên cổ, cô vẫn còn thấy ngại ngùng.

Nhẹ mở cửa phòng tắm đi ra ngoài, nhìn trên giường ai đó vẫn còn uể oải nằm dài trên giường. Đi lại gần cô thấp giọng nói:

- Em ra ngoài mở cửa.

- Ừm, (chán nản không buồn nói)

- Nhưng mà anh nằm ở đây nếu không may anh Dương Đằng trông thấy thì sao?

- Chẳng sao cả.

- Đây, làm sao có thể chẳng sao cả được. Tự nhiên trong phòng em gái mình xuất hiện 1 người nam lạ hoặc không sao mới là lạ.

- Chẳng sao cả, như vậy mẹ em sẽ không bắt em đi gặp mặt cái tên Quý huyết đó nữa.

- Quý Huyết là ai?

- Chính là cái tên Liên Thành đó.

- Hắn là do Quý hoá thành sao? (hoảng sợ nói)

- Không hẳn vậy, nhưng em cũng không cần sợ hắn đâu vì ngày đó em bị rơi xuống dị giới không phải người đầu tiên em gặp là hắn sao?

- Đúng vậy, em đã gặp hắn.

- Hắn đã ý muốn cứu em thì sẽ không hại em nữa, không những vậy hắn còn cố ý nhường lại cơ hội cho ta.

- Cơ hội gì?
 - Được gần bên em trọn vẹn với bản tính của hắc đế yên mới là lạ. Nhưng vẫn không ổn.
 - Không ổn gì ạ?
 - Hắc nói hắc muốn cưới em làm Huyết Hậu.
 - Ặc, em không muốn làm Huyết Hậu của hắc đâu, là vợ ai cũng không muốn.
 - Không muốn là vợ ai? (bốc hoả gần giọng từng chữ)
 - Tất nhiên em còn trẻ mà lấy chồng sớm làm gì.
 - Không có sớm hay muộn gì hết, em phải là Ma hậu của ta.(bá đạo quyết định)
 - Ma hậu? Cái tên Liên Thành đó là Quỷ Huyết, vậy anh là gì?
 - Ta ư? Ta là Ma vương của ma giới.
 - Ma vương? Mà ma giới là ở đâu?
 - Ở 1 nơi rất xa, tam giới có thiên – nhân –ma, em thuộc nhân giới còn ta cai quản ma giới. Vì vậy sau này em sẽ là ma hậu của ta.
 - Em phải suy nghĩ lại đã.
 - Suy nghĩ cái gì chứ?
 - Làm sao không suy nghĩ được chứ, là ma hậu không phải đồng nghĩa với việc em đi chết sao?
 - Nói vậy nếu em không chết thì em đồng ý?
- Gật gật đầu.
- Nâng cằm cô lên, anh nhếch miệng cười nói:
- Vậy thì ngoan ngoãn chuẩn bị làm ma hậu của ta đi, chiếc vòng đã nhận định em là chủ nhân của nó mà nó tượng trưng cho cả 1 ma giới vì vậy em đã là người ma giới lâu rồi. Hơn nữa chẳng lẽ ta lại không mang em đến đó được sao?
 - Được em đồng ý. Chỉ là em vẫn chưa muốn rời khỏi nơi này ngay.
 - Được, ta sẽ ở bên em cho đến khi em muốn rời khỏi.
- Mỉm cười ngọt ngào cô khẽ dựa vào lồng ngực ấm áp của anh. Ngay lúc hạnh phúc như vậy thì ngoài cửa lại vang lên tiếng của Dương Đằng:
- Liên Thảo, làm gì lại chậm như vậy? Em lại lên giường ngủ nữa à.
- Lần này cả 2 người đều cùng chung cảm xúc tên phá đám này đáng ăn đập quá đi.

57. Q.1 - Chương 57

Bực bội đi ra mở cửa, không để Dương Đằng kịp cảm nhàm về sự chậm trễ cô đã lên tiếng trước:

- Anh phiền quá đi, tìm em có việc gì không?

Thấy vậy Dương Đằng đang định lên tiếng phản kháng bất mình đứng đây chờ lâu như vậy lại còn kêu là phiền sao? Nhưng không sao nuốt giận.

- Dưới nhà hình như xảy ra chuyện gì lớn lắm, anh em mình mau xuống dưới xem đi.
- Chuyện lớn? Nếu vậy sao anh không tự mình xuống xem gọi em gì chứ.

- Em cũng là cô chủ nhỏ, gia nhân gặp chuyện không quan tâm được sao?
- Được rồi chờ chút em đi xuống với anh ngay. (vội đóng sập cửa lại)
- Sao vội đóng cửa nhanh thế? Không lẽ trong phòng có người nên mới hé hé mở mở như vậy.

5 phút sau, cửa mở ra lần 2.

- Xong rồi chúng ta xuống thôi.
- Ủ (miệng đáp ứng nhưng mắt vẫn cố gắng soi về phía bên trong)
- Gì chứ bên trong chẳng có gì để nhìn đâu đi thôi.
- Ủ, xuống nhà thôi.

Không nhìn được gì nên đành đi xuống. Phía sau cô khẽ nhếch miệng cười, sao có thể thấy gì được chứ? Vân Phong mở kết giới ẩn mình đi nhưng vẫn để cho cô nhìn thấy anh.

Đi theo anh trai xuống nhà đến 1 căn phòng nhỏ ở đó đã tụ tập rất nhiều người rồi. Người thì hải hùng kẻ thì gào thét khi nhìn thấy tình trạng của 2 đứa trẻ.

Dương Đằng nhìn thấy cảnh đó khẽ rùng mình thật đáng sợ. Còn cô thì đâu có được nhìn vì ai đó đã che mắt cô rồi.

- Đừng nhìn em sẽ hoảng đó.
- Nó kinh khủng thế sao?
- Cũng chưa hẳn quay về phòng đi chuyện ở đây để cho anh ta giải quyết.
- Một mình anh ấy liệu có giải quyết được sao?
- Thêm em vào cũng vậy thôi, anh ta tự có cách giải quyết. Đi thôi.
- Dạ.

Mấy ngày sau đó không biết Dương Đằng đã giải quyết thế nào nhưng đến hôm nay chuyện đã êm dịu đi rất nhiều.

- Dương Đằng việc ở công ty không có vấn đề gì chứ?

Ngồi vào bàn ăn dùng bữa bà Lâm lên tiếng hỏi. Dù bây giờ việc công ty bà đã giao hết cho Dương Đằng tự mình giải quyết nhưng không vì thế mà bà không còn quan tâm.

- Dạ vẫn rất ổn định chỉ là..
- Chỉ là làm sao?
- Mẹ còn nhớ lão Dương chủ tịch tập đoàn Vạn Hoa chứ?
- Còn nhớ, lão ta là 1 trong những đối tác quan trọng của chúng ta. Lão ta có vấn đề gì sao?
- Cái này cũng không biết là có vấn đề không nữa. Mấy hôm trước tự dưng lão ta rời chức nhường lại chức chủ tịch cho người khác.
- Lão ta cũng gần 60 rồi nhường chức cho con cháu cũng là đúng thôi. Nhưng mà cũng kì 1 kẻ tham vọng như vậy mà lại lỡ bỏ đi chiếc ghế đó sao? Mẹ nghĩ lão ta sẽ ôm nó đến chết chứ.
- Nhưng mấu chốt là lão ta nhường chức cho 1 kẻ lạ mặt. Nghe nhân viên công ty đó nói có 1 ai đó đến gặp lão ta chỉ sau 15 phút nói chuyện lão ta báo họp hội đồng rồi công bố chủ tịch tập đoàn Vạn Hoa sẽ là người đó.
- Không đùa đó chứ. Nếu thật là như vậy chắc chắn có nội tình ẩn giấu bên trong. Vậy bọn cổ đông không có ý kiến gì sao?
- Tất nhiên là có rồi phản đối rất kịch liệt nữa cơ. Chỉ là lại sau 15 phút bọn họ lại rậm rập nghe lời.

- Lạ thật đó.

Đúng lúc 2 người đang trầm ngâm suy nghĩ thì cô đưa ra ý kiến:

- Có thể người đó năng lực giỏi, quan hệ tốt nên họ phục mà trao lại cho thôi. Dù sao lớp người già cũng nên để lớp trẻ thay thế.

- Con(em) biết cái gì tập trung vào ăn cơm đi.(đồng thanh quay sang nạt cô)

- Người ta cũng chỉ muốn quan tâm 1 chút thôi mà.

- Việc của con lên quan tâm là chuẩn bị đi gặp mặt với Liên Thành ấy.

- Việc của em lên quan tâm là nhanh chóng khai ra trong phòng em giấu cái gì hả??

- Con không muốn đi hẹn hò với hân và trong phòng em chẳng giấu cái gì cả.

Bực bội cô đứng dậy rời bàn ăn lên phòng. Còn 2 người đó khẽ liếc nhìn nhau lắc đầu rồi cúi xuống ăn tiếp.

58. Q.1 - Chương 58

Ăn xong bữa sáng, Dương Đằng liền nhanh chóng rời khỏi đến công ty làm việc. Vừa đi vào tiền sảnh thì 1 nhân viên phòng tiếp tân đi đến thông báo:

- Tổng giám đốc có ngài chủ tịch tập đoàn Vạn Hoa đến tìm anh bàn chuyện.

Như sợ mình nghe nhầm anh vội hỏi lại:

- Cô nói ai?

- Dạ, là chủ tịch Vạn Hoa anh ấy đang chờ anh ở phòng tiếp khách.

Nói đến đây cô tiếp tân ngượng ngùng đỏ mặt cúi xuống. Nghĩ đến nam nhân yêu mị đó là cô lại bồi hồi cảm xúc. Đâu phải mỗi riêng mình cô ta mà toàn thể các nữ nhân viên đều rơi vào tình trạng má hồng ửng đỏ. Đủ biết nam nhân đó có sức mị hoặc thế nào.

Gật đầu với cô ta, dù sao Dương Đằng cũng đang tò mò muốn biết xem kẻ đó lợi hại thế nào mà có thể thu phục được toàn bộ tập đoàn Vạn Hoa mà ngồi lên ghế chủ tịch chứ.

Nhanh chóng đi vào phòng tiếp khách. Quả nhiên ở trong đó đã có người chờ sẵn. Người nam quay mặt về phía ánh sáng nên anh không tài nào nhìn rõ đối phương ra sao.

Ngoài nam nhân đó ra trong phòng còn có 1 nữ nhân mặc đồ đen đứng bên cạnh. Người nữ này tỏ ra vô cùng lạnh lùng, khuôn mặt xinh đẹp không có 1 tia cười, ắt hẳn cô gái này là thư kí rồi.

Trong lòng Dương Đằng thầm bội phục vị chủ tịch này có thể làm việc với 1 thư kí mặt lạnh như sắt thủ.

Khẽ hắng giọng Dương Đằng lên tiếng:

- Không biết ngài chủ tịch hôm nay đến gặp tôi bàn việc gì?

Nhéch miệng cười người nam đó từ từ quay mặt về phía anh. Thật đúng như Dương Đằng suy đoán nam nhân này thật mị hoặc, không 1 từ ngữ miêu tả nào có thể tả hết vẻ đẹp đó, càng không 1 bút pháp nào có thể vẽ lên được. Chỉ có thể nhận định là đẹp mà thôi. Ngay cả tới anh bản thân là nam nhân chuẩn 100% mà vẫn không thoát được tình cảnh bị mê hoặc. Cố gắng định thần lại anh không thể bị sắc dụ được.

- Tất nhiên là có việc để bàn chuyện rồi, tôi muốn anh nhường lại công ty này cho tôi. (nhàn nhạt nói)

Không phải là Dương Đằng nghe nhầm chứ “nhường lại công ty này cho tôi” không ngờ anh ta có thể nói ra đơn giản như xin 1 cái kẹo vậy. Công ty này cha mẹ đã không biết dồn biết bao tâm huyết, sức lực mới gây

dựng lên giờ để lại cho anh tiếp nhận họ mong muốn anh sẽ phát triển nó hơn nữa. Cho dù ai đó có muốn mua lại giá cao trên trời anh cũng không nhường lại. Chứ đừng nói 1 câu nhường lại đơn giản như vậy.

Cười khẩy, không lẽ anh ta luôn dùng sắc đẹp của mình để dụ hoặc người khác sao? Rất tiếc Dương Đằng chưa bị sắc dụ đến mất đi lí trí. Tại sao anh ta có thể nói đơn giản như vậy được nhỉ? Thật là hài.

- Nếu anh đến đây chỉ để nói về điều này thì thật thứ lỗi tôi không có thời gian ngồi đây bàn chuyện.(nhàn nhạt trả lời, nói như vậy anh đã quá tôn trọng thể diện cho hắn rồi đấy)

Nhếch miệng cười Dương Đằng liền quay lưng đi thẳng ra phía cửa. Nhưng chỉ là chưa kịp rời khỏi thì nam nhân đó lạnh nhạt buông ra 1 câu:

- Quay lại.

Như bị thôi miên Dương Đằng quay lại, hành động như ý anh ta muốn. Đi lại đứng trước mặt nam nhân đó thì bình tĩnh. Ngạc nhiên khi thấy chính mình tự động quay lại chưa kịp nghĩ ngợi vì sao thì người trước mặt lần nữa lên tiếng:

- Cho người 1 cơ hội cuối cùng nhường hay không nhường?

- Không lẽ anh muốn tôi gọi bảo vệ nên đuổi anh ra ngoài thì mới biết tôi nhường hay không nhường sao?(kiên quyết nói)

- Tốt lắm, kết quả như vậy người đừng có hối tiếc (nhếch miệng cười, vỗ nhẹ bàn tay)

Ngay lúc Dương Đằng không hiểu gì thì nữ nhân áo đen đó tiến lại từ đằng sau. Ma chảo giương cao đặt lên đỉnh đầu của anh vận pháp lực hút linh hồn Dương Đằng ra.

Bị loại pháp lực mạnh mẽ đó từ từ hút linh hồn ra ngoài, sắc mặt của anh cứ dần trắng bệch đi, cơ miệng méo mó mắt trợn trắng, chân tay co quắp. Sau thời gian 1 tách cà phê được hắn uống cạn thì thể xác của Dương Đằng ngã nhào ra đất. Linh hồn trắng nhẹ như làn khói bay lơ lửng. Khẽ vẫy nhẹ bàn tay linh hồn bay lại phía nam nhân đó và bị hắn nuốt trọn. Không sai hắn chính là Quỷ Vương, khác với Quỷ Huyết hắn không ăn thể xác người mà hắn ăn linh hồn của người đó. Sau khi bị hắn lấy mất linh hồn, nữ nhân đó cũng chính là Diệp Nhi, thả vào bên trong cơ thể của Dương Đằng 1 ấu trùng nhìn không khác nào 1 con đũa to bằng ngón tay út. Ấu trùng từ từ chui từ khoang miệng luồn lách lên đại não. Và sau đó thể xác đó tỉnh lại đứng dậy nghe theo sự sai bảo của Quỷ Vương. Suốt đời suốt đời trở thành cái xác vô hồn vô cảm xúc.

59. Q.1 - Chương 59

Dương Đằng 2 mắt mờ dần cúi gằm xuống chờ được ra lệnh.

Nhàn nhạt đối với anh cười, hắn không nói gì mà chỉ ngả lưng sau ghế trên tay xoay xoay cái bút. Thấy vậy Diệp Nhi bước lại gần trầm giọng quát:

- Người đứng đó làm gì còn không mau hợp hội đồng nhường công ty cho chủ nhân.

- Dạ, Dương Đằng đã rồi.

Dứt lời anh liền nhanh chóng đi ra ngoài làm theo những gì cô ta muốn. Dương Đằng giờ là cái xác mất linh hồn vô cảm xúc nhưng thân thể vẫn hoạt động làm việc như những gì đại não ghi lại, chỉ sau 1 tuần khi con ấu trùng đó ăn hết não bộ thì Dương Đằng sẽ trở thành 1 con quỷ khát máu.

Dõi theo cho đến khi anh khuất bóng, khó hiểu Diệp Nhi bước lại gần nhẹ giọng hỏi:

- Chủ nhân, có 1 việc Diệp Nhi vẫn chưa hiểu.

- Việc gì?

- Diệp Nhi không hiểu lí do vì sao chủ nhân lại thích đi thu các công ty như vậy?

- Điệp Nhi không hiểu vì việc này sao?(nhân nhật cười)

Gật gật đầu.

- Cũng chẳng có gì chỉ là ta thấy chán quá thì chơi chơi 1 chút thôi giá lại lấy chút linh hồn ăn tạm.

- Chủ nhân giờ người đã thoát ra khỏi Quỷ cốc rồi không lẽ chỉ chơi chơi.

- Tất nhiên là không, chỉ có điều nhưng kẻ ngày xưa bắt giết ta đa số đều chết hết rồi, vài tên lão tiên không biết trốn đi đâu tu đạo.

- Vậy chủ nhân tiếp theo nên làm gì ạ?

- Chẳng làm gì cả đơn giản ngồi nhìn nhân giới bị tàn sát. Sau 1 tuần chắc vui lắm đây.(nhếch miệng cười lạnh)

Trong 1 căn phòng trang trí khá là nhã, nhưng vẫn rất sang trọng. Đặc biệt là trên tường màu trắng sữa được treo lên ấy những xác nhện khổng lồ khô cạn rực rỡ màu, và không khí cũng tràn ngập mờ ám.

- Liên Thành anh còn chờ gì mà không chiếm đoạt em đi.

Người con gái có mái tóc xoắn kiêu diễm ngả ngón dựa vào thân thể Liên Thành đang tựa trên ghế salon.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp sóng tình gợn trào. Nếu ả nhìn kĩ trong mắt nam nhân đối diện không hề có 1 tia dục vọng mà chỉ đầy quỷ dị mà thôi.

Người ta thường nói đói quá ăn quàng và tình trạng của hắn đang là như vậy. Đến thế giới này hắn đã phải vứt bỏ bao nhiêu nguyên tắc, bởi vì muốn kiếm máu của đồng trình sạch sẽ rất là khó. Người nữ không ngừng liếc mắt đưa tình với hắn, không cần ném thử dòng huyết hắn cũng đoán được chắc chắn ả cũng chẳng còn trong sạch gì. Uống huyết bản ư hắn chỉ sợ uống vào hắn đau bụng 3 ngày mất, nhưng hiện tại là hắn đang rất thèm huyết thật khó quyết định quá đi. Bây giờ cô ta đã tự mình dâng đến không lẽ lại bỏ qua?

Trong khi hắn đang không ngừng đấu tranh tư tưởng thì ả nữ nhân vô cùng bức bối vì chờ mãi mà chẳng thấy hắn lao vào gì cả. Mặc cho cô ta có cố tạo dáng quyến rũ, nóng bỏng đến đâu vẫn chưa thể khơi dậy chút điên cuồng của nam nhân đối diện.

Ả lại tiếp tục khiêu khích thì nam nhân cuối cùng cũng chịu có chút phản ứng.

Nhếch miệng cười quỷ dị hắn khẽ nâng cằm của cô ả nên. Không có 1 nụ hôn nóng bỏng nào như trong suy nghĩ của ả hắn đi thẳng tìm đến cái cổ quen thuộc. Hắn đã quyết định đau bụng cũng không sao, nhưng dòng huyết vừa chảy vào khoang miệng của hắn thì vội bật dậy đẩy mạnh cô ta ra, hắn nhanh chóng tìm chỗ nhổ đám huyết kinh khủng này đi. Ghê tởm quá đi trước khi đến đây không biết cô ta đã đi qua những chỗ nào mà nồng đậm toàn bệnh tật, các chất kích thích.

Sau 1 lúc hắn cũng làm sạch khoang miệng của mình, tức giận đi ra ngoài hắn sẽ xé xác ả nữ nhân đáng chết này.

- Quỷ Huyết lâu rồi chưa gặp.

60. Q.1 - Chương 60

- Quỷ Huyết lâu rồi không gặp.

Ngõ ngang có đôi chút đứng hình giọng nói này không phải là hắn sao? Vội quay về hướng tiếng nói phát ra thì đã thấy cửa sổ có bóng người ngồi gác chân trên đó. Kẻ đó đối với anh nhếch miệng cười, tự trong thâm tâm thầm thừa nhận không nghĩ rằng 1 triệu năm qua đi hắn vẫn đẹp như vậy.

Cố giữ cho chính mình tỉnh táo, Quỷ Huyết uể oải ngồi xuống ghế dựa lưng. Nhan nhật lên giọng:

- Cuối cùng thì người cũng đã thoát được phong ấn.
- Không sai, người không thấy ta vừa thoát ra được là tìm người luôn sao?(nhảy xuống khỏi cửa sổ)
- Người tìm ta chắc không đơn giản đâu, nói xem người dụng ý gì?
- Người đa nghi như vậy từ bao giờ thế?
- Từ khi người lừa ta (lạnh lùng nhìn người đối diện)

Nhìn chằm chằm khuôn mặt mị hoặc đó là kí ức 1 triệu năm về trước lại ùa về. Có lẽ Quỷ Huyết chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày hấn rung động trước 1 nam nhân. Hấn vẫn còn nhớ rất rõ lần đó hấn đã choáng ngợp như thế nào? Loài quỷ từ trước đến nay luôn là loài có dung mạo xấu nhất vậy mà người trước mặt lại mang vẻ đẹp như thiên tiên.

Nghĩ lại lần đó thì cũng thật là xấu mặt. Không hiểu đầu óc hấn lúc đó để đi đâu mà có thể nghĩ kẻ đó là nữ nhi chứ, đã vậy lại còn muốn mang về hậu cung của mình sủng ái sau đó thì hấn đã bị người đẹp đánh cho 1 trận. Sau này mới biết kẻ đó chính là Quỷ Vương. Cũng chính từ đó hấn tự nguyện làm việc cho người đó vô điều kiện.

Chỉ đến khi loài quỷ gặp họa bị tiên, ma, yêu tinh tiêu trừ thì hấn mới biết kẻ đó chưa bao giờ để tâm đến hấn.

- Ách, người vẫn còn giận ta sao?
- Bây giờ thì chẳng có gì để giận mà không giận nữa. Người chỉ cần biết ta sẽ không giúp người làm bất cứ làm điều gì nữa.
- Làm sao đây bây giờ ta lại muốn người giúp ta?
- Mặc xác người.
- Aizz người thật vô tâm nhưng người chỉ có 1 lựa chọn duy nhất là phải làm việc cho ta.
- Ta không giúp người thì sao?
- Thì ta ép người phải làm việc cho ta. Đây là kết quả người chọn đừng oán trách người khác.

61. Q.1 - Chương 61

- Thì ta ép người làm việc cho ta đây là kết quả người chọn đừng oán trách người khác.
- Đối với sự uy hiếp của Quỷ Vương thì hấn không hề có 1 tia sợ hãi. Sợ sao? Hấn chưa bao giờ phải sợ trước 1 ai, cuồng lắm chết là cùng. Cười lạnh anh lên tiếng:
- Oán trách? 2 từ đó chưa bao giờ xuất hiện trong suy nghĩ của ta. Đừng nhiều lời nữa muốn gì thì lên đi.
- Nở 1 nụ cười mị hoặc trong ánh mắt đầy hàn quang, trầm giọng nói:
- Không nghĩ tới người lại vội vàng như vậy. Nhưng người yên tâm đi ta sẽ không để người chết.
 - Đã nói người đừng lắm lời rồi mà.
- Dứt lời anh đánh chuông phong về phía hấn, loại chuông này xuất ra như 1 lưỡi hoả đao đỏ rực chém xé trong không khí bổ nhào về phía hấn đang đứng dựa lưng.
- Nhẹ nhàng xoay mình tránh né, loại chuông phong này lướt đến đâu là ở đó đổ vỡ thậm chí tạo chấn động khiến căn phòng rung lên. Nhếch mép cười hấn nói:
- Aizz! Quỷ Huyết người hấp tấp thật đấy. Nếu người không muốn nhà sập thì ra nơi khác đánh nhau ta sẽ phụng bồi.

Thu tay về, anh lạnh giọng nói:

- Được, cách đây 500km về phía đông có 1 dãy núi, ở đó không có nhiều người ở ta và người đến đó.

Dứt lời 2 bóng người biến mất khỏi căn phòng để lời đứa con gái ngồi chết trên, máu chảy đầm đìa ướt nhòa ở cổ.

Trúc gia, trong phòng khách bà Lâm đang vì quá tức giận mà ôm ngực.

- Dương Đăng con nói xem lí do vì sao? Vì sao hả?

Người đang ngồi trên ghế salong cũng chính là Dương Đăng, cả người thơ thẩn trên mặt không có 1 tia cảm xúc, 2 mắt nhìn về phía vô định, chờ đợi trả lời:

- Không có lí do gì cả, cảm thấy mình không đủ năng lực quản lí thì nhường thôi.

- Không đủ năng lực quản lí? Có thật là vậy không hay là con muốn mẹ tức chết thì con mới vừa lòng.

- Mẹ nghĩ sao thì tùy, nhưng con đã nhường thì sẽ không lấy lại được đâu.

Thơ thẩn đứng dậy không tức giận không đau lòng, Dương Đăng quay lại đi lên phòng nhưng vô thức nói lên lời:

- Mẹ đừng đi gặp hắn hãy nhớ tuyệt đối không được đi gặp hắn.

Tức giận để lời nói đó sang 1 bên, bà Lâm quát âm lên:

- Dương Đăng đứng lại còn chưa xong đâu.

Liên Thảo đứng dưới cầu thang khó hiểu nhìn bộ dáng chờ đợi của anh mình cứ như người mất hồn nhưng lại không tài nào hiểu được vì sao. Vội chạy lại gần mẹ nói:

- Mẹ đừng giận dữ quá, mẹ không để ý thấy anh Dương Đăng rất lạ sao?

- Lạ gì chứ? Nó chắc chắn bị người ta bắt mất hồn rồi nếu không sao có thể nhường lại công ty dễ dàng như thế.

- Bắt mất hồn? Rất có thể lắm.

- Con cũng định lú lẫn theo nó à. Thời đại này lấy đâu ra yêu ma quỷ quái mà bắt mất hồn chứ. Thôi con lên phòng đi để mẹ 1 mình suy nghĩ 1 chút.

- Dạ, con lên phòng.

Dứt lời dù không đành lòng để mẹ ở lại 1 mình nhưng cô phải nhanh chóng lên phòng vì chắc chắn Vân Phong sẽ giúp cô nói rõ ràng vì sao?

Đẩy cửa phòng bước vào đập vào mắt cô là anh đang dựa đầu vào cửa sổ nhìn ra ngoài. Ánh sáng làm cô cảm thấy như anh đang tỏa hào quang, mỉm cười vui vẻ cô lại gần:

- Anh đang nhìn gì mà chăm chú như vậy?

Khẽ ngẩng mặt lên nhìn cô, anh bất giác hỏi:

- Dương Đăng xảy ra chuyện gì sao?

- Em cũng không biết anh ấy đã gặp chuyện gì nhưng chắc chắn là không tốt rồi.

- Sao nói vậy?

- Anh ấy lúc nào cũng chờ đợi, cứ như người mất hồn ấy.

- Không phải cứ như mà là xác định đã bị bắt mất hồn.

- Vậy..vậy bây giờ phải sao?(lo lắng hỏi)

Cô thật không nghĩ tới mình đoán bừa cũng đúng. Nói vậy linh hồn của anh trai cô đang bị ai nắm giữ?

- Có lẽ phải tìm được tên quỷ đoạt phách đó.

62. Q.1 - Chương 62

- Có lẽ phải tìm được tên quỹ đoạt phách đó(trầm giọng lên tiếng)

- Lại là quỹ, nhưng chúng ta biết đi đâu tìm hắn bây giờ?

- Ta biết chắc chắn có 1 kẻ sẽ biết.(chắc nịch trả lời)

Nghe anh trả lời chắc chắn như vậy cô vô cùng mừng rỡ, tiến lại gần hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Khẽ mỉm cười anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng ôm chặt:

- Muốn tìm quỹ phải đi hỏi quỹ,

- Nói vậy kẻ đó chính là Liên Thành, hắn cũng là quỹ chắc chắn sẽ biết về con quỹ đó.

- Thông minh hơn nhiều rồi đấy.(ghé sát tai cô nói)

Anh ghé sát cô nói thì thầm như vậy bất giác khuôn mặt khẽ ửng hồng lên vô cùng xinh đẹp. Ai mà biết được nơi đó lại nhạy cảm như vậy chứ. Ngượng ngùng cô úp khuôn mặt vào lồng ngực ấm áp của anh.

Nhìn cô ngượng ngùng như vậy thật sự rất dễ thương bất giác cơ thể anh theo khuôn mặt ửng hồng của cô mà nóng dần lên. Chợt nhớ lại lần trước chưa kịp chèn cháo gì thì bị Dương Đằng phá đám. Bây giờ còn không tranh thủ còn chờ đến lúc nào. Cũng khó trách nam nhân mà đứng trước người mình yêu ai mà chẳng biến thành sói.

Liên Thảo không biết “hiểm họa” đang đến gần mà vẫn cứ vô tư úp mặt vào nơi ấm áp đó, đâu chỉ có vậy cô còn khẽ rụi rụi làm nũng như 1 con mèo nhỏ. Chỉ đến khi cảm nhận được bàn tay của ai đó không yên phận thì mới bừng tỉnh:

- Tay anh đang đặt ở đâu vậy?(tròn mắt nhìn truy vấn)

Anh mỉm cười nhưng không trả lời tiếp tục công tác hoạt động. Đúng là mới đầu nó chỉ đơn thuần là 1 cái ôm nhẹ nhàng sau đó cơ thể trong anh thay đổi nên cái ôm đó cũng bắt đầu bị biến tấu đi.

Bàn tay của anh như có điện nó lướt qua đến đâu là lại làm cô sởn gai ốc đến đó. Mới đầu chỉ vuốt ve cái eo nhỏ xinh cái này thì cô có thể chấp nhận nhưng mon men lên đó thì không được.

Vội vàng gạt bỏ bàn tay đó ra chỉ lên 1 chút nữa thôi là nó đã chiếm được nơi nó cần đến. Nhưng xem ra ai đó dai như đĩa mực cô có gạt bỏ thế nào thì vẫn không chịu buông tha.

Xem ra đã đến lúc rồi. Không để cô kịp trở tay anh khẽ cúi xuống bế cô lên đi về phía giường. Sau 1 hồi luật động không thành công cơ thể anh cũng khó chịu lắm rồi, lần này để xem ai có thể cứu cô thoát khỏi ma chảo của anh.

- Anh làm gì vậy buông em ra?(giãy dụa cố gắng thoát ra)

- Em mà còn giãy dụa nữa là ngã xuống đất đó.

- Ngã xuống đất còn hơn là ngã trên giường. Không buông ra là em thét lên đó.

- Thét ư? Em không không nói thì ta cũng quên mất.

Nhếch miệng cười anh nhẹ phẩy tay 1 cái kết giới được giảng ra bao trùm cả căn phòng. Cười nhẹ hướng cô nói:

- Bây giờ em có thể gào thét thoải mái không có ai nghe thấy đâu.

Tròn mắt nhìn anh, lần này thì xong rồi chỉ ít thời gian nữa thôi thì cô sẽ bị anh ăn tươi nuốt sống à xem. Nhìn chằm chằm khuôn mặt đã yêu nghiệt giờ lại gian tà nữa, dù biết là không thể nhưng cô vẫn hét toáng lên:

- Aaaaaaa...

- Ta đã làm gì em đâu mà hét lên dữ dội vậy, ta nghĩ em lên giữ giọng(vừa nói vừa đặt cô nhẹ nhàng xuống giường)

- Giữ giọng để làm gì cơ chứ?

- Tất nhiên là để dành lúc đó rên rỉ rồi.

Anh nhẹ nhàng nằm đè lên người cô, khủy tay trai đặt ngang đầu cô chống đầu mình vì anh muốn nhìn thật kĩ cảm xúc trên mặt cô. Bàn tay phải không ngừng mơn trớn khuôn mặt xinh đẹp.

Cô không biết anh đang nghĩ gì nhưng còn riêng cô thì đang hồi hận đây. Lẽ ra cô phải biết đường rút kinh nghiệm lần trước giữ khoảng cách với anh mới đúng. Bây giờ cô còn trách ai nữa chứ.

- Hồi hận sao? Nhưng bây giờ hồi hận chẳng phải là quá muộn rồi sao?

- Không..ừm..ừm.

Không để cô nói hết câu anh liền cúi xuống chiếm đoạt làn môi hồng đang nhếch lên đó. Mút mát chán anh bắt đầu xâm lấn đến khoang miệng bên trong tràn đầy hương thụ. Được 1 lúc anh tách khỏi nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa, trầm giọng hỏi:

- Cho ta nhé.

Nhìn anh như vậy rõ ràng là cô muốn lắc đầu nhưng không hiểu sao cô lại khẽ gật đầu. Chắc chắn cô bị anh mê hoặc làm mất lí trí rồi, đúng là ngốc mà.

Nhếch miệng cười thật dịu dàng, dù sao anh cũng muốn tôn trọng ý kiến của cô. Yêu là phải biết tôn trọng. Thật nhẹ nhàng anh cúi xuống hôn lần 2 và lần này cô không trốn tránh phản đối nữa mà khẽ nhắm nghiền hưởng thụ. Đêm nay cô sẽ trao cho anh tất cả.

63. Q.1 - Chương 63

Ngoài kia bầu trời bắt đầu ngả đêm, trời cuối thu nên không khí có phần se se lạnh. Đó là ở bên ngoài còn trong phòng không khí đang vô cùng nóng bỏng.

Nhẹ nhàng rời làn môi hồng kia 1 cách luyến tiếc. Anh dịu dàng nhìn sâu vào mắt cô như đang tìm kiếm 1 thứ gì đó. Khẽ nhếch miệng cười khi thấy khuôn mặt cô ửng hồng, trong đôi mắt long lanh đó như phủ lên 1 màn sương mờ ảo đầy dề mê.

Không để cô chờ lâu anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán, đôi mắt, lướt qua chiếc mũi nhỏ xinh xuống đôi môi đã hơi sưng đỏ quyến rũ. Mút mát chán anh khẽ di nụ hôn đến vùng tai nhạy cảm.

Ngậm nó vào trong miệng chiếc lưỡi ẩm ướt đó không ngừng trêu chọc, trườn lên xuống kích thích. Điều đó làm cô khẽ co rúm người lại, khuôn miệng nhỏ xinh bật ra những lời rên rỉ kích tình:

- A..a..ừm

- Đừng nhỏ nhẹ như vậy hãy rên rỉ thoải mái đi không có ai nghe thấy đâu.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô anh thật không biết là do kích tình anh mang lại hay là do cô ngượng ngùng, xấu hổ nữa.

Trêu đùa chán vành tai nhạy cảm anh lướt xuống hôn lên chiếc cổ trắng ngần. Phía dưới bàn tay cũng bắt đầu công tác hoạt động. Mới đầu thì luồn vào trong áo vuốt ve vùng thắt lưng sau mơn trớn vùng bụng phẳng lì rồi lại từ từ lướt lên trên chụp lấy trái đào căng mọng nhẹ nhàng xoa nắn.

Ngây ngất chìm vào điểm tình cơ thể cô như có 1 dòng điện chạy ngang dọc trở lên 1 nỗi khó chịu ở đầu đó. Nhưng dù sao bị động chạm mạnh bạo như vậy cũng khó tránh sự căng thẳng lan toả và lại đây còn là lần đầu tiên.

Hết hôn rồi lại liếm láp ngấm cắn đến khi nơi đó in lại ấn kí thì anh mới vừa lòng bỏ qua. Có lẽ anh phải ra nhanh tiến độ cứ chậm rãi như thế này sợ rằng không kiềm chế nổi mà đi vào mất.

Rút bàn tay ra lướt lên trên đám quần áo cản trở đó chỉ 1 nhát xé nhẹ nhàng chúng đã bị xé ra không biết thành bao nhiêu mảnh rơi xuống đất. Bây giờ trên cơ thể cô chỉ còn sót lại bộ nội y hồng phấn nhưng anh chưa vội vàng lột bỏ mà để nguyên đó.

Cơ thể kiều diễm, trắng ngần đang không ngừng phô bày trước mắt anh, khiến cô bỗng chốc hơn run rẩy nhất là khi anh chẳng có động tĩnh gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào cơ thể của cô.

- Vân Phong..đừng nhìn như vậy được không? Ngượng lắm.

- Ừm, không nhìn nữa, hành động luôn vậy.

Dứt lời anh liền cúi xuống liếm láp nơi xương quai xanh, di lên trên hôn nồng nhiệt bờ vai, phía dưới ma chảo tiếng tục công tác nhào nặn của nó. Được 1 lúc chiếc áo màu hồng được cải bỏ lộ ra 2 trái đào trắng hồng, bên trên là 2 hạt đậu nhỏ xinh hồng mọng.

Không nói thêm 1 tiếng nào, anh vội lướt xuống ngấm vào trong miệng mút mạnh thoả mãn, bên kia bàn tay không ngừng ve vãn nó.

Hơi thở hỗn loạn không theo nhịp, loại kích thích lần đầu trải qua này khiến cô khó chịu, cơ thể nóng dần nên vô thức vịn vịn như muốn tìm nơi mát lạnh nào đó.

Anh thật sự thật sự rất muốn lần đầu của cô thật từ từ, chậm rãi muốn cô có kỉ niệm đêm đầu khó quên nhất nhưng cô cứ vịn vịn thế này xem ra không được rồi. Có ra sao cũng là do cô kích thích không phải do anh.

Ngồi bật dậy rời khỏi người cô anh nhanh chóng thoát bỏ y phục chính mình.

Bỗng thấy sức nặng trên người mình biến mất cô bỗng cảm thấy thật hụt hẫng hé đôi mắt đầy dề mê ra nhìn thì hiện trước mắt cô là cơ thể cường tráng, rắn chắc khoẻ mạnh đầy nam tính khiến cô phải âm thầm nuốt nước miếng.

Thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt đầy ham muốn như vậy, bất giác nhếch lên thành 1 nụ cười mê hoặc. Aizz! Là nam nhân thì không được để bạn gái phải chờ đợi ân ái, anh phải giúp cô thoả mãn.

Nằm đè lên người cô vì cả 2 không mặc đồ da thịt trần trụi va chạm vào nhau đầy xúc cảm mị hoặc. Anh lại cúi xuống tiếp tục công việc đang dang dở. Liếm láp hạt đậu đó bằng chiếc lưỡi đầy ma thuật chẳng mấy chốc nó đã cương cứng đỏ hồng lên vô cùng hấp dẫn. Khi đã cảm thấy mút mát đủ anh tiếp tục lươn sang bên kia chăm sóc sau khi đạt được thành quả giống nhau anh mới đi xuống tiếp hôn lên vùng eo thon nhỏ.

Nằm dưới anh cô không ngừng rên rỉ, cảm xúc quá kích thích làm cô cảm thấy chưa đủ cô muốn hơn nữa, nhưng chẳng biết chỗ nào muốn nữa. Nói chi cô là nữ nhi không có kiến thức về mặt này ai dám chai mặt đòi anh đáp ứng chứ.

Nóng bỏng khiến 2 người không ngừng cọ xát vào nhau đầy ham muốn.

64. Q.1 - Chương 64

Ngoài kia bầu trời bắt đầu ngả đêm, trời cuối thu nên không khí có phần se se lạnh. Đó là ở bên ngoài còn trong phòng không khí đang vô cùng nóng bỏng.

Nhẹ nhàng rời làn môi hồng kia 1 cách luyến tiếc. Anh dịu dàng nhìn sâu vào mắt cô như đang tìm kiếm 1 thứ gì đó. Khẽ nhếch miệng cười khi thấy khuôn mặt cô ửng hồng, trong đôi mắt long lanh đó như phủ lên 1 màn sương mờ ảo đầy mê mị.

Không để cô chờ lâu anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán, đôi mắt, lướt qua chiếc mũi nhỏ xinh xuống đôi môi đã hơi sưng đỏ quấy rầy. Mút mát chán anh khẽ di nụ hôn đến vùng tai nhạy cảm.

Ngậm nó vào trong miệng chiếc lưỡi ẩm ướt đó không ngừng trêu chọc, trượt lên xuống kích thích. Điều đó làm cô khẽ co rúm người lại, khuôn miệng nhỏ xinh bật ra những lời rên rỉ kích tình:

- A..a..ừm

- Đừng nhỏ nhẹ như vậy hãy rên rỉ thoải mái đi không có ai nghe thấy đâu.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô anh thật không biết là do kích tình anh mang lại hay là do cô ngưỡng ngưỡng, xấu hổ nữa.

Trêu đùa chán vành tai nhạy cảm anh lướt xuống hôn lên chiếc cổ trắng ngần. Phía dưới bàn tay cũng bắt đầu công tác hoạt động. Mới đầu thì luồn vào trong áo vuốt ve vùng thắt lưng sau mơn trớn vùng bụng phẳng lì rồi lại từ từ lướt lên trên chụp lấy trái đào căng mọng nhẹ nhàng xoa nắn.

Ngây ngất chìm vào điểm tình cơ thể cô như có 1 dòng điện chạy ngang dọc trở lên 1 nỗi khó chịu ở đâu đó. Nhưng dù sao bị động chạm mạnh bạo như vậy cũng khó tránh sự căng thẳng lan toả và lại đây còn là lần đầu tiên.

Hết hôn rồi lại liếm láp ngặm cắn đến khi nơi đó in lại ấn kí thì anh mới vừa lòng bỏ qua. Có lẽ anh phải ra nhanh tiến độ cứ chậm rãi như thế này sợ rằng không kiềm chế nổi mà đi vào mất.

Rút bàn tay ra lướt lên trên đám quần áo cản trở đó chỉ 1 nhát xé nhẹ nhàng chúng đã bị xé ra không biết thành bao nhiêu mảnh rơi xuống đất. Bây giờ trên cơ thể cô chỉ còn sót lại bộ nội y hồng phấn nhưng anh chưa vội vàng lột bỏ mà để nguyên đó.

Cơ thể kiều diễm, trắng ngần đang không ngừng phô bày trước mắt anh, khiến cô bỗng chốc hơn run rẩy nhất là khi anh chẳng có động tĩnh gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào cơ thể của cô.

- Vân Phong..đừng nhìn như vậy được không? Ngượng lắm.

- Ừm, không nhìn nữa, hành động luôn vậy.

Dứt lời anh liền cúi xuống liếm láp nơi xương quai xanh, di lên trên hôn nồng nhiệt bờ vai, phía dưới ma chảo tiếng tục công tác nhào nặn của nó. Được 1 lúc chiếc áo màu hồng được cải bỏ lộ ra 2 trái đào trắng hồng, bên trên là 2 hạt đậu nhỏ xinh hồng mọng.

Không nói thêm 1 tiếng nào, anh vội lướt xuống ngậm vào trong miệng mút mạnh thỏa mãn, bên kia bàn tay không ngừng ve vãn nó.

Hơi thở hỗn loạn không theo nhịp, loại kích thích lần đầu trải qua này khiến cô khó chịu, cơ thể nóng dần nên vô thức vịn vẹo như muốn tìm nơi mát lạnh nào đó.

Anh thật sự thật sự rất muốn lần đầu của cô thật từ từ, chậm rãi muốn cô có kỉ niệm đêm đầu khó quên nhất nhưng cô cứ vịn vẹo thế này xem ra không được rồi. Có ra sao cũng là do cô kích thích không phải do anh.

Ngồi bật dậy rời khỏi người cô anh nhanh chóng thoát bỏ y phục chính mình.

Bỗng thấy sức nặng trên người mình biến mất cô bỗng cảm thấy thật hụt hẫng hé đôi mắt đầy mê mị ra nhìn thì hiện trước mắt cô là cơ thể cường tráng, rắn chắc khoẻ mạnh đầy nam tính khiến cô phải âm thầm nuốt nước miếng.

Thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt đầy ham muốn như vậy, bất giác nhếch lên thành 1 nụ cười mê hoặc. Aizz! Là nam nhân thì không được để bạn gái phải chờ đợi ân ái, anh phải giúp cô thỏa mãn.

Nằm đè lên người cô vì cả 2 không mặc đồ da thịt trần trụi va chạm vào nhau đầy xúc cảm mị hoặc. Anh lại cúi xuống tiếp tục công việc đang dang dở. Liếm láp hạt đậu đó bằng chiếc lưỡi đầy ma thuật chẳng mấy

chốc nó đã cương cứng đỏ hồng lên vô cùng hấp dẫn. Khi đã cảm thấy mát mẻ đủ anh tiếp tục lươn sang bên kia chăm sóc sau khi đạt được thành quả giống nhau anh mới đi xuống tiếp hôn lên vùng eo thon nhỏ.

Nằm dưới anh cô không ngừng rên rỉ, cảm xúc quá kích thích làm cô cảm thấy chưa đủ cô muốn hơn nữa, nhưng chẳng biết chỗ nào muốn nữa. Nói chi cô là nữ nhi không có kiến thức về mặt này ai dám chai mặt đòi anh đáp ứng chứ.

Nóng bỏng khiến 2 người không ngừng cọ xát vào nhau đầy ham muốn.

65. Q.1 - Chương 65

Nhẹ nhàng lột bỏ mảnh vải cuối cùng của cô ra khi thứ kín đáo nhất hiện hữu trước mắt anh không thể không khiến anh ngừng thở. Thật quá hấp dẫn mà.

Ngượng ngùng khiến khuôn mặt cô đỏ ửng. Xấu hổ cô khép chặt 2 chân, khuôn miệng nhỏ xinh nhẹ giọng nói:

- Đừng nhìn, ngại lắm.

Khẽ ngẩng đầu lên nhìn cô, nở 1 nụ cười dịu dàng anh khàn giọng nói:

- Đừng ngại, mở rộng 2 chân ra đi.

Nhưng cô vẫn lắc đầu, không sao anh có thể tự mình làm. Ma chảo nhẹ nhàng vuốt ve đùi ngọc khiến cô khẽ run rẩy, rồi xen vào giữa nhẹ tách rộng ra.

Đưa mình vào chính giữa không cho cơ hội cô khép đùi ngọc lại. Thì thầm bên tai cô, anh thổi khí nóng vào đó nhẹ hỏi:

- Anh vào nhé?

- Ừm..anh muốn vào đâu?Mỉm cười gian tà anh khẽ di chuyển phía dưới rồi nhìn cô chờ đợi. Dù biết lần đầu rất đau nhưng đến nước này không lẽ cô lại lắc đầu? Ngượng ngùng cô dựa vào vai anh nhẹ gạt đầu.Nhận lấy sự đồng ý của cô, bàn tay nâng đùi ngọc đặt ở thắt lưng chuẩn bị cho 1 cuộc thăng hoa sắp đến.

(tg: xin lỗi vì đã ọi người ăn dưa bở).

Ngay lúc cô khẽ nhắm mắt lại chờ đợi cơn đau sẽ đến với mình thì bất chợt 1 tấm chăn đắp kín lên người cô và anh đã ăn mặc chỉnh tề nằm bên cạnh. Ngạc nhiên cô chưa kịp hỏi vì sao thì trong phòng xuất hiện 1 luồng sáng màu đỏ và theo đó cái tên Quý Huyết xuất hiện trên nền gạch hoa cương.

Nén giận vì sắp ăn được rồi còn bị tên này phá đám, anh băng lãnh hỏi:

- Người xuất hiện thật đúng lúc.

Hắn ngược mắt lên nhìn tình hình, quần áo vương vãi lung tung, trên giường tên nhóc Ma vương mặt hầm hầm đầy sát khí, nằm bên cạnh là cô gái ngọc đỏ khép nép trong tấm chăn. Vội ngồi dậy, hắn thở dài lắc đầu:

- Thật may là ta nhanh chóng chạy về đây nếu không Huyết Hậu của ta đã bị người ăn tươi nuốt sống rồi.

- Ai là Huyết Hậu của ngươi?(anh và cô đồng thanh)

- Thôi ngươi mau vào dập lửa đi, để thêm chút nữa là tẩu hỏa nhập ma đó.

Dù thật sự rất muốn đánh nhau bằm vằm cái tên trơ mặt đó, nhưng hắn nói cũng đúng, anh đang thật sự đang rất khó chịu.

Liếc cho hắn 1 ánh mắt sắc bén, anh hậm hực bế theo Liên Thảo rời khỏi giường đi vào phòng tắm.

- Này người vào dập lửa bế theo cô ấy làm gì hả?

- Cô ấy giúp ta dập lửa.

“Rầm” cửa phòng tắm đóng lại 1 cách tàn nhẫn. Nhìn chằm chằm cánh cửa đóng sập, hấn hét vào trong:

- Nếu người tiếp tục màn vừa rồi ta sẽ phá sập cửa vào phá đám đó.

Rất tiếc không còn nghe thấy tiếng người vọng ra nữa chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng rên nhẹ. Chẳng biết ở trong đó làm gì?

(tg: sorry Tiểu Bạc em bỏ qua đoạn này cho tỳ. Rating: 17 nhé)

Không sai anh làm sao có thể không thỏa mãn chính mình chứ. Quăng cô vào bồn tắm chứa đầy nước nóng. Anh nhanh chóng bước vào, không để cô kịp nói câu gì vội vàng hôn lên làn môi hồng đỏ, phía dưới mở rộng đùi ngọc gác lên thắt lưng và không hề báo trước nhẹ động thân đi vào. Bây giờ tên Quỷ Huyết đó có xông vào anh cũng cho hấn xem cảnh đông cung sống luôn.

Cơn đau bất chợt làm cô mở lớn mắt, tiếng hét lớn không thể thoát ra bị khuôn miệng đang bị anh bịt chặt. 2 bàn tay siết chặt trên vai anh cào thành vài vết giướm máu.

Dừng lại 1 chút khi thấy cô bứt căng thẳng anh bắt đầu lướt động ra vào. Mới đầu thì nhẹ nhàng càng về sau mạnh mẽ như vũ bão.

Lúc mới vào thì đau nhưng càng về sau khoái cảm tràn ngập che lấp cơn đau đó. Dù là vậy nhưng những lần nhịp mạnh mẽ vậy cô không chịu nổi. Mặt khê nhăn lại, cơ thể căng cứng.

Cứ như vậy sự thăng hoa đỉnh điểm, anh trao cho cô những tinh hoa của chính mình. 2 người khê ôm chặt nhau thở gấp.

- Người dập lửa kiểu gì mà lâu quá vậy? (giọng hấn lạnh nhai bên ngoài)

Khê nhìn cô mỉm cười, vì làm chuyện đó trong nước nên hấn không thể gửi ra mùi huyết. Nhẹ giọng nói bên tai cô:

- Chúng ta ra thôi.

- Ừm (ngượng ngùng gật đầu)

Anh liền bế cô ra ngoài lau sạch cơ thể ướt đẫm và mặc cho cô 1 bộ đồ thoải mái.

Lúc bước ra thì bắt gặp ánh mắt sầm soi của hấn:

- Người đã ăn tươi nuốt sống cô ngốc đó rồi.

Nhếch miệng cười với hấn, anh nói:

- Ta không thể chỉ lo thỏa mãn mình còn phải để tâm thỏa mãn cho Ma hậu của ta chứ.

- Tên nhóc nhà người thật giảo hoạt.

- Nói về đề tài chính đi sao hôm nay người lại đến đây và ai đánh người bị thương vậy?

Thấy vậy hấn liền kể lại sự việc cho 2 người nghe, dù sao sự xuất hiện của Quỷ Vương tên nhóc cũng cần biết.

66. Q.1 - Chương 66

Khi ấy hấn và Quỷ Vương phi thân đến dãy núi Thạch Thảo cách nơi họ đang ở 500 km. Dù xa xôi như vậy nhưng chưa đầy nén nhang họ đã xuất hiện trên đỉnh núi cao hơn 2500 m, mây mù âm u, lạnh lẽo. Chỉ là điều đó không dập tắt được nhiệt huyết chiến đấu của họ.

- Cho người cơ hội cuối cùng để suy nghĩ lại (Quỷ Vương nhếch miệng lên tiếng trước)

- Người nói nhiều lời vô ích quá rồi đấy, còn chưa biết ai thắng ai đâu.

- À, vậy sao?(gật gật đầu) Nói vậy nếu ta thắng ngươi thì ngươi giúp ta?
- Nếu ta nhớ không lầm thì ngươi không phải là kẻ hay lái nhai như vậy, không lẽ do bị phong ấn khiến ngươi thay đổi tâm tính.
- Ồ, xem ra ngươi rất rõ về ta.
- Đừng nói nhiều nữa tiếp chiêu đi.

Dứt lời 1 đạo hào quang xuất hiện từ trong lòng bàn tay của hắn đổ rực xuất chiêu về phía Quỷ Vương đang nhàn nhã đứng, thứ chiêu khí đó như lưỡi dao sắc bén nằm ngang chớp nhoáng lao đến.

Nhéch môi cười hắn điểm nhẹ mũi chân bay nhanh lên cao tránh né. Chiêu khi chém vụt qua đi qua cây, cây bị chém đứt và dừng lại trên 1 mỏm núi bị phá tan ra đất đá bay tứ tung lẫn xuống núi ầm ầm.

- Quỷ Huyết khá lắm, pháp lực không giảm đi chút nào nhưng ngươi đừng quên ta cũng thế.

Hắn vừa nghe xong lời hắn nói còn chưa kịp ra chiêu thứ 2 thì trước mặt đã thấy chiêu lực màu xanh lam bổ xuống đánh tới, tốc độ của tên Quỷ Vương đó quá nhanh. Cho dù vậy hắn nhanh chóng tránh được thứ chiêu lực như lưỡi dao đoạt mệnh đó.

Quỷ Vương thấy vậy nhẹ cười tung người bay xuống, đứng trước mặt hắn bàn tay chém xuống mang theo đạo quang như 1 lưỡi kiếm không ngừng chém dọc ngang. Còn hắn thì hết tránh phải trái liền nhanh chóng tung chiêu đánh tới. 2 chiêu lực gặp nhau va đập mạnh khiến đất rung ầm ầm dữ dội. Cho dù vậy cuộc quyết đấu không hề dừng lại. 2 đại Quỷ có pháp lực cao cường đánh nhau khiến trời trần động đông đen ầm ầm kéo đến, gió như gào thét muốn thổi tung mọi thứ, dưới đất cứ chỗ nào họ đi qua là chỗ đó tan tành. Sau quyết đấu 1 hồi thì Quỷ Huyết đã không kịp đỡ chiêu lực để bị thương, khoé miệng hộc ra 1 ngụm máu đỏ tươi.

- Thế nào ngươi chịu thua chưa? Ngươi nên nhớ ta chỉ mới sử dụng 7 phần công lực thôi đó.(Quỷ Vương néch môi cười chậm rãi lên tiếng)
- Cho dù vậy thì đã sao? Dù thua hay chết dưới tay ngươi ta cũng không làm việc cho ngươi (cười lạnh nói)
- Ngươi thật cố chấp. Như vậy cũng được ta sẽ giết chết ngươi và hút pháp lực của ngươi. Xem ra ý kiến này khá ổn.
- Rất tiếc ngươi sẽ không làm được điều đó đâu.

Dứt lời, hắn vận hết 9 phần công lực đánh về phía Quỷ Vương. Trong lúc Quỷ Vương né tránh liền phi thân bay đi. Chạy cũng chẳng sao vì từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nhận mình là quân tử.

- Muốn chạy sao không dễ dàng vậy đâu.

Nhéch miệng cười Quỷ Vương phi thân đuổi theo.

Trong lúc phi thân chạy hắn vô tình nhìn thấy 1 cảnh khá ấn tượng, hắn dám cá nếu để tên Quỷ Vương thấy thì đảm bảo có đánh nhau với hắn cũng bỏ dở đi xem. Aizz, cái tên đầu óc quái gở vẫn thế.

Vội nhảy xuống ẩn mình trong 1 hòn đá hắn muốn nhìn xem biểu hiện của tên Quỷ Vương đó sẽ như thế nào?

Đuổi tới nơi thì thấy hắn biến mất cho dù hắn có chốn ở đâu y cũng lôi ra cho bằng được.

Nhéch miệng cười hắn dùng thuật tâm nhãn nhìn xung quanh chỉ là tên Quỷ Huyết đó thì chưa thấy đâu hắn đã nhìn thấy 1 cảnh khiến hắn không sao tin nổi. Con vật đó không phải là dòng họ nhà hồ ly sao? Chắc không phải đâu nếu mà là như vậy thì thật mất mặt dòng họ hồ ly.

Không sai thứ 2 người họ trông thấy là 1 con hồ ly xinh đẹp, lông trắng muốt với cái đuôi dài thẳng mượt, trên trán có được cài 1 cái nơ màu hồng 2 mắt như viên hồng ngọc. Nhưng nếu chỉ như vậy thì không thể thu hút sự chú ý của 2 người họ, đơn giản chỉ là con cáo đang không ngừng run rẩy sợ hãi trước 1 lũ...Không ai có thể tưởng tượng nổi tiểu hồ ly đó đang run rẩy, sợ hãi trước 1 lũ...thỏ màu nâu. Chỉ là lũ thỏ này hơi béo mập 1 chút.

Lũ thỏ đó ngồi nhìn tiểu hồ ly đó 1 lúc thì bỗng rồ lên đuổi đến. Thấy vậy, nó hoảng lên kêu lên 1 tiếng rồi quay mặt co chân chạy thục mạng.

Đứng nhìn hiện trường thỏ đuổi cáo 1 lúc, hần liền phẩy tay 1 cái lũ thỏ bay đi rất xa chỉ còn lại con cáo ngơ ngác nhìn không hiểu lũ thỏ đó đâu rồi.

Khi tiểu hồ ly vô tình liếc thấy nam nhân đang trên 1 hòn đá bộ kia thì liền vùng bỏ chạy.

Nhếch miệng cười, Quỷ Vương nhẹ giọng:

- 1 con hồ ly nhát gan.

Khẽ đưa bàn tay quơ trên cao chỉ trong nháy mắt bàn tay đầy đã túm cổ hồ ly đưa lên cao.

Con hồ ly giãy dựa lên tiếng:

- Nam nhân chết tiệt kia buông bàn tay của người ra.

- Người biết nói.

- Tại sao lại không thể? Tiểu Băng ta đã tu luyện thành người rồi.

- Nói vậy người cũng là hồ ly tu luyện ngàn năm.

- Cái gì mà ngàn năm chỉ có 999 năm thôi.

- Nhưng người thật nhát gan, đến thỏ cũng phải bỏ chạy. Vậy người tu luyện làm gì?

- Ta không có nhát gan tại lũ thỏ đó xấu quá chứ. Người muốn biết ta tu luyện làm gì ư ta không nói.

- Dòng hồ ly đa số tu luyện để mị hoặc người khác, tiếc là người không có điểm phúc đó đâu.(cười khẩy)

- Tại sao chứ?

- Vì ta bỗng nổi hứng muốn nuôi người.

- Người nghĩ ta là vật nuôi của người chắc, rất tiếc người không làm được điều đó đâu.

Dứt lời tiểu hồ ly cũng chính là Linh Hồ Hiểu Băng dùng hếp pháp lực yếu ớt của mình thoát khỏi ma chảo của hần và hiện thân trước mặt Quỷ Vương là 1 nữ nhân vô cùng xinh đẹp, kiều diễm đầy mị hoặc. Đôi mắt hồng ngọc không ngừng lóng lánh đưa tình. Nếu cô nàng nhớ không lầm lần trước đại tỷ của mình cũng làm vậy khiến những kẻ xung quanh bị mê hoặc, bị hấp dẫn đến ngây ngốc làm theo ý tỷ. Lần này tên nam nhân đối diện này bị cô mê hoặc cô sẽ bảo hần nhảy xuống vực chết.

Nhếch miệng cười, hần đưa tay nâng chiếc cằm nhỏ lên trầm giọng nói như đánh giá:

- Nhìn cũng được, nhìn trái nhìn phải không có gì hấp dẫn. Đùng chớp mắt nữa gãy lông mi đó, trình độ mị hoặc của người quá kém. Người tên gì? (hần nhìn sâu đôi mắt hồng ngọc đó hỏi)

- Linh Hồ Hiểu Băng, chàng có thể gọi ta là Tiểu Băng (bị mị hoặc cô vô thức dịu dàng nói)

Chỉ 1 cái nháy mắt của hần tiểu hồ ly bỗng tỉnh nói vậy vừa rồi cô vừa bị mị hoặc, nam nhân này là ai?

- Người là lục vĩ hồ ly hay cửu vĩ hồ ly?

Hần không nói chỉ nhếch miệng cười, đưa tay lướt qua Tiểu Băng đang đứng bỗng chốc ở đó chỉ còn 1 con hồ ly màu trắng:

- Dù sao ta vẫn nuôi người hơn, sẽ giúp người đánh nhau được với thỏ.

Dứt lời hần nhắc cổ tiểu hồ ly như 1 con mèo nhỏ lên và biến mất khỏi đó.

.....#.....#.....

Lúc này Quỷ Huyết chep miệng nói sau khi kể hết cho 2 người kia nghe:

- Nếu ta mà là tên Quỷ Vương đó đứng trước 1 mỹ nhân như vậy đã không kìm nén nổi mà xé xác con hồ ly đó ăn rồi, thật là tiếc mà.

Liên Thảo đang tưởng tượng lại cảnh đó đủ thấy tiểu hồ ly thật dễ thương không ngờ bị lời không biết thương hoa tiếc ngọc làm bức tranh tan biến.

- Người thật độc ác, người ta đứng trước sắc đẹp nổi tà tâm còn người lại nổi cơn đói bụng.

- Không thể trách ta, ta là Quỷ Huyết mà.

- Quỷ Huyết cũng không thể..

- Được rồi Liên Thảo, Quỷ Huyết người nói Quỷ Vương có đoạt hồn con người không?

Ngăn chặn nguy cơ 2 người tiếp tục đấu khẩu Vân Phong liền chặn lời cô hỏi điều quan trọng nhất.

Ngước lên nhìn anh hấn vẫn còn hậm hực đây này, không nghĩ tới tên nhóc đó thật nhanh tay nhanh chân ăn sạch sẽ Huyết Hậu của hấn. Aizz, coi như hấn thua cuộc vậy.

- Có, hấn có đoạt hồn người khác.

- Người có biết được vì sao không?

- Hấn phải đoạt được 777 linh hồn đến đêm trăng tròn sẽ nhả linh hồn ra luyện công. Hấn hút tinh khí của trăng sáng luyện với hồn phách của nhân loại sẽ khiến Pháp lực của hấn được nâng cao rất nhiều.

- Vậy sau khi hấn luyện xong những linh hồn ấy sẽ bị hồn phiêu phách lạc.

- Không sai, ai bị đoạt hồn sao?

- Là Dương Đằng anh trai của Liên Thảo.

- Cái tên đó bị đoạt hồn rồi, vẫn hoạt động bình thường sao?

- Đúng vậy, vẫn đi làm ăn ngủ như bình thường chỉ là vô cảm xúc thôi.(cô vội nói)

- Chỉ sợ hấn thả ấu trùng vào bên trong cơ thể của Dương Đằng rồi.

- Ấu trùng? (cả 2 đồng thanh)

67. Q.1 - Chương 67

Liếc nhìn 2 kẻ đồng thanh vì ngạc nhiên, hấn hồn dỗi nói:

- Đến hỏi mà cũng ăn ý đồng thanh giống nhau, rõ ràng muốn trêu tức ta mà.

Nghe câu trả lời của hấn, bất giác 2 người lần nữa đồng thanh:

- Người thật là trẻ con.

Nhìn thấy hấn lại định phát tác Vân Phong liền cướp lời nói trước:

- Đẹp cái tính hậm dờ của người sang 1 bên, là ấu trùng gì?

Vô cùng hậm hực đi trước hấn 1 bước đã đành lại còn dám nói hấn trẻ con, hậm dờ. Hấn như thế hồi nào chứ không lẽ (thoảng đưa mắt nhìn Liên Thảo) chắc chắn hấn bị lây bệnh từ cô nàng ngốc này rồi. Khẽ nhếch miệng cười tên nhóc ma vương này rồi cũng có ngày như vậy thôi.

- Ta không rõ nó là loại ấu trùng gì nhưng ta từng thấy qua nó rồi. Nó màu đen hình dáng rất giống 1 con đĩa. Loại ấu trùng này ngày ngày ngủ đêm hoạt động.

- Nghĩa là sao?(Vân Phong nhú mày nói)- Ban ngày nó ngủ tên Dương Đằng đó hoạt động theo những gì não ghi lại, đến ban đêm con ấu trùng hoạt động nó sẽ đi theo mạch máu chui vào não bộ và định cư ở đó.

- Chúng sẽ lấy não làm thức ăn sao?

- Chính là như thế, 1 con ăn sẽ rất ít nhưng nhiều con thì số lượng lần ăn sẽ rất khủng.
- Nói như người chúng còn tự mình để con sao?
- Ờ.

Im lặng lắng nghe 1 hồi Liên Thảo cứ nghĩ tới trong đầu anh ấy là 1 ổ đĩa là cô lại rùng mình sợ hãi. Hoảng loạn cô lên tiếng:

- Vân Phong, Quý Huyết em xin 2 người mau cứu anh Dương Đằng đi, anh ấy không thể chết.

Cứ nghĩ đến con ấu trùng ăn hết não bộ, Dương Đằng sẽ chết là khuôn mặt nhỏ nhắn đã ướt đẫm nước mắt. Dù đôi lúc anh ấy hay trêu tức cô nhưng cô biết anh ấy rất thương, quan tâm cho đứa em gái này.

Bàn tay ấm áp lau đi từng giọt nước mắt, anh dịu giọng nói:

- Đồ ngốc, dù cho bất cứ giá nào ta sẽ cố gắng cứu sống Dương Đằng mà vì ta không muốn cô ngốc của ta đau lòng. Đừng khóc nữa.
- Liên Thảo cô đừng khóc, tôi đồng ý mà.

Nghe vậy cô khẽ mỉm cười gật gật đầu, có 2 người họ anh trai cô sẽ không chết.

- Quý Huyết, có thể dùng pháp lực đẩy nó ra không?
- Không thể, chúng ta phải lấy được cây sáo đen gọi chúng thì chúng mới chui ra.
- Nói vậy cây sáo đen đang nằm trong tay Quý Vương?
- Chính xác, nhưng trước hết ta và người phải đi ngăn chặn con ấu trùng đó hoạt động đã.
- Được. Liên Thảo ở nguyên trong phòng này đừng đi đâu cả.

Cô thấy vậy liền ngoan ngoãn gật đầu, dù sao cô không thể đi theo để làm họ vướng chân, vướng tay được tốt nhất vẫn lên ở lại đợi tin tức.

Khẽ mỉm cười với cô nhẹ gật đầu. 2 bóng người biến mất khỏi căn phòng.

Lại nói về Quý Vương sau khi xách theo tiểu hồ ly rời khỏi đó, hắn liền đi đến 1 ngôi biệt rộng lớn nằm hẻo lánh trong 1 rừng phong vàng rực.

Đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Diệp Nhi đang bay lại gần. Mau chóng hoá thân thành 1 thiếu nữ lạnh lùng, xinh đẹp lúc này nó mới để ý con cáo trắng mắt hồng ngọc đang không ngừng giãy dụa. Ngạc nhiên hỏi:

- Chủ nhân đây là..
- Một con thổ đội nốt hồ ly.(thờ ơ nói)
- Nam nhân chết tiệt, cái gì mà thổ đội nốt hồ ly, ta là hồ ly 100% đó.(Tiểu Băng bắt mồm lên tiếng)
- Chủ nhân người định nuôi nó sao?
- Diệp Nhi luôn luôn rất hiểu ý ta.
- Tên nam nhân kia ta đã tu luyện thành người rồi người định nuôi gì chứ, người hãy cẩn thận nửa đêm ta sẽ đến ám sát người.
- Cái đồ hồ ly lắm lời kia người tưởng con vật nào cũng có diễm phúc đó ư, người thật không biết điều.
- Diệp Nhi thôi nào, dù sao đêm trăng tròn còn 7 ngày nữa trong thời gian này ta đang rảnh rỗi thì nuôi nó chơi thôi. Ra kiếm cho ta vài con thổ xấu xí nhất về đây.

Dù rất khó hiểu nhưng Diệp Nhi vẫn nghe lời đi ra ngoài tìm kiếm. Lúc này trong phòng chỉ còn lại 1 Quý 1 cáo tròn mắt nhìn nhau.

- Chết tiệt mau thả ta ra, người đi tìm mấy con thổ về làm gì hả?

Hắn không nói chỉ nhếch miệng cười vô cùng hút hồn khiến tiểu hồ ly mất vài giây đờ hình. Buông lỏng bàn tay Tiểu Băng ngã xuống ôm đất nhìn như 1 con hồ ly bị người ta phanh thây nằm bẹp dí.

Vội vàng bò dậy tên nam nhân đáng ghét này hắn làm sao có thể thô bạo quăng 1 đại mỹ nhân như thế được. Hãy xem mỹ nhân kế của dòng hồ ly ta đây.

Tiểu hồ ly nhanh chóng biến hình vẫn xinh đẹp lộng lẫy như thế liền lao vào chạm môi lên bờ môi kiêu hãnh kia. Haha mấy năm trước cô cũng nhìn thấy đại tỷ làm như vậy sau đó tên nam nhân đó liền bị ngất xỉu đi.(đại tỷ lục vĩ hồ dùng thuốc vào son môi mới khiến tên đó ngất xỉu)

68. Q.1 - Chương 68

Nhẹ chạm môi lên làn môi kiêu hãnh kia, Tiểu Băng thích trí chờ phản ứng của kẻ đối diện. “Mau ngất đi, ngất đi rồi để xem Linh Hồ Hiểu Băng ta xử lí người như thế nào? Haha”

Đôi mắt của Tiểu hồ ly mơ màng tưởng tượng:

- Haha tên nam nhân kia lần này để xem ta làm gì người?

Tiểu Băng kiêu hãnh ngẩng cao đầu thích trí nhìn kẻ đang vô cùng sợ hãi trước cô. Kẻ đó là Quỷ Vương, cổ bị xích bằng sợi xích to bằng 2 ngón tay cột vào 1 gốc cây.

Trên bộ y phục vốn sạch sẽ đã bị in hàng trăm dấu chân trên đó (do bị cô đạp) lên giờ nhìn vô cùng nhếch nhác.

Cười man rợn Tiểu Băng quát quát 1 roi dây thật dài lại gần. Thấy vậy khuôn mặt đậm nét hoảng sợ vội quỳ xuống xin tha:

- Hồ ly đại nhân làm ơn tha cho bậc nô tài này đã đắc tội mà xin hãy nương tay.

- Hahaha, giờ người mới xin tha thì cũng muộn rồi.

Đang định xuống tay bất chợt nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ đó thật sự quá đẹp, y phục xộc xệch để lộ ra làn da trắng không tỳ vết.

Hai mắt sáng rực rỡ đầy tà tâm, tiểu hồ ly khế lại gần vuốt ve lên khuôn mặt mịn hoặc đó cất tiếng dụ dỗ:

- Ngoan, ta không đánh người nữa. Như vậy đi ta sẽ nạp người làm nam sủng của ta, thế nào?

Đôi mắt thoáng lên sợ hãi, vội thoái lui ra sau lắc đầu nói:

- Không, đại nhân không thể cưỡng ép người khác như vậy. Tầm thân trong trắng này ta quyết không để ngài phá hủy.

- Người..um..

Đang định phát tác dạy dỗ cho cái tên không biết điều này 1 bài học thì không biết vì sao không khí như có ai đó hút hết vô cùng khó thở. Vừa hé khuôn miệng nhỏ nhắn ra thì 1 vật gì đó rất mềm mại, ướt át luôn lách đi vào.

Hai mắt mở trừng trừng tỉnh, ôi không! Tiểu Băng cô đang bị nam nhân đáng ghét đó học mỹ nhân kế của cô chống trả. Và ngay sau đó tiểu hồ ly ngất lịm vào lồng ngực của ai đó.

Rời khỏi làn môi đỏ mọng, hắn khẽ chép miệng:

- Không nghĩ tới cái này lại ngọt như vậy,

Cúi xuống nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì thiếu không khí, bất giác khoé môi khẽ nhếch thành 1 nụ cười.

Lúc đó khi cô nàng này chạm vào môi hắn khiến hắn hơi hoảng vì không biết tiểu hồ ly đó định làm gì? Hắn không đẩy ra mà nhìn xuống xem, được 1 lúc không thấy tiểu Băng làm gì thì lúc đó hắn thấy môi

hồng của cô thật mềm mại, ấm áp. Vô thức hần nhẹ nhàng dùng môi mình động chạm cứ như vậy cho đến khi tiểu hồ ly ngất lịm trong tay hần.

...#...#...

Trong 1 căn phòng tối đen không 1 tia ánh sáng. Ở trên giường bóng người ngồi im lặng không động đậy quay mặt vào bức tường lạnh lẽo.

Ngoài cửa sổ phòng 2 bóng người đang theo dõi kẻ đang ngồi trên giường đó:

- Dương Đằng sao lại ngồi quay mặt vào tường như vậy? (Vân Phong khó hiểu lên tiếng)
- Ồ.
- Người đừng “Ồ” nữa, nói rõ xem nào?
- Ồ.(ai đó đen mặt) người đừng vội phát tác, ta chưa nói xong mà.
- Người thật lẩm lờ.
- Người..., Chẳng phải ta đã nói rồi sao ấu trùng hoạt động về đêm, Dương Đằng quay mặt vào tường âm hàn mạnh hơn thì đương nhiên con ấu trùng đó cũng mạnh hơn.
- Nói vậy chẳng phải bật điện sáng lên là ngăn chặn con ấu trùng đó hoạt động.
- Tên nhóc nhà người nghĩ thật đơn giản, nếu chỉ như vậy thì đã không phải là ấu trùng của hần rồi.
- Nếu vậy phải làm sao?
- Đi vào đó trước đã.

Dứt lời 2 bóng người xuất hiện bên cạnh Dương Đằng. Biết anh định hỏi gì, Quỷ Huyết nói luôn:

- Bây giờ ta với người vận pháp lực vào trong não tên này để giăng kết giới phong bế con ấu trùng hoạt động.
- Được, cả 2 ta cùng giăng kết giới sao?
- Không. Người giăng kết giới, còn ta truyền pháp lực khôi phục bộ phận bị tổn thương cho Dương Đằng.
- Được.

Cả 2 không nói gì nữa mà từ từ vận lực, 2 đạo hào quang 1 xanh 1 đỏ loé sáng trên bàn tay của 2 người.

Đưa lên cao đạo hào quang uốn lượn sáng trưng như 2 quả cầu Thủy Hoả. Áp mạnh lên đầu Dương Đằng 1 phải 1 trái nó xuyên vào đại não và luồn lách khắp cơ thể.

Khuôn mặt Dương Đằng khê nhẵn lại, da thịt lúc nhẵn lúc giãn đầy biến đổi.

Được 1 lúc thì cả 2 buông tay, dùng thuật tâm nhãn họ nhìn thấy trên não Dương Đằng có 1 đám ấu trùng không ngừng co quắp, giấy dựa bị bao quanh bởi ánh sáng xanh.

- Có vài tiếng đồng hồ không ngờ chúng sinh nở nhiều như vậy.
- Ồ. Bây giờ phải đi tìm được cây sáo đen đó và chờ đến đêm trăng tròn đoạt hồn.
- Cây sáo đen thì rất có thể ở chỗ Quỷ Vương chúng ta sẽ đến đó tìm trước.
- Được.

Cả 2 nhanh chóng biến mất khỏi đó.

69. Q.1 - Chương 69

Nằm trên 1 chiếc giường màu hồng nhạt hoa văn rực rỡ, tiểu hồ ly đang mơ màng ngủ ngon lành thì bỗng cảm thấy ngứa ngáy như có con gì đó rụi vào. Ở cổ, ở bụng, ở tay, chân đều rậm rậm. Khuôn mặt xinh đẹp thoáng nhần lại, đôi mắt hồng ngọc hé mở ngó xem là thứ gì? Cho đến khi nhìn rõ thì đôi hồng ngọc đầy mở lớn đầy hoảng sợ.

Làm sao có thể không hoảng sợ cho được khi Tiểu Băng sợ nhất là thỏ mà bây giờ chúng đang quay quần bên cạnh cô. Những con thỏ vô cùng xấu xí ngồi xổm gần khuôn mặt cô nhìn chăm chú. Mà hơn hết trong đôi mắt nâu đen đó chứa 1 thứ gì đó rất lạ, sáng rực rỡ mà chỉ có lúc lũ thỏ động dục mới vậy. Đừng nói với cô chúng nhằm hồ ly thành giống cái của chúng nha.

-AAAAAAA

Không cần phải nói cũng biết tiếng hét kinh thiên đó do tiểu hồ ly hét lên đầy kích động.

Ngồi bên ngoài phòng khách chén trà hần đang cầm thưởng thức khẽ rung lên. Nhếch miệng cười không nghĩ rằng người nhỏ như vậy mà hét lên thật đáng sợ. Dù nghĩ vậy nhưng trong lòng vẫn dâng lên cảm giác không muốn, 1 loại cảm giác muốn che chở.

Đứng phía sau lưng Diệp Nhi không khỏi cười thầm thoả mãn vốn dĩ cô ta mang về toàn thỏ cái nhưng sau khi chứng kiến đồ hồ ly đó quỳ rũ Chủ nhân thì cô ta vô cùng giận dữ nên đã âm thầm đi đổi này thành những con đực đen hôi nhất, đâu chỉ có thế cô ta còn dùng pháp lực che mắt và kích thích phát dục cho lũ thỏ. “Lần này để xem ai cứu cô ta, là hồ ly mà sợ thỏ cô ta thật làm nhơ bản dòng hồ ly.”

- Aaa, lũ thỏ này mau cút hết ra cho ta, huhu

Tiếng khóc nức nở của Tiểu Băng vang lên đã làm kích động kẻ ngoài kia không thể ngồi yên được nữa.

“RẦM” cánh cửa bị người thô bạo đá ra vỡ vụn, hiện ra trước mắt hần Tiểu Băng không ngừng sợ hãi co ro người vào 1 góc còn cái lũ thỏ đầy đang không ngừng gặm cắn bờ đồ cô đang mặc.

Hãy tay 1 cái 1 đạo hàng quang màu vàng rực loé sáng chém vào lũ thỏ khiến chúng tan biến ngay tức khắc.

Chậm rãi lại gần hần bắt giắc ôm chặt lấy cô trầm giọng hỏi:

- Sao lại sợ thỏ như vậy?

- Người đồ đáng ghét sao lại thả thỏ vào phòng ta.

- Ta sẽ không thả chúng vào nữa, vì sao lại sợ?

- Ngày ta là 1 con hồ ly bé xíu đại tỷ ham đùa lên biến ta thành 1 con thỏ trắng bé nhỏ rồi tỷ ấy đặt ta vào giữa rừng nơi lũ thỏ hoang sinh sống. Sau đó 1 thỏ đực rất xấu bước lại gần trên trọc ta bỏ chạy thì cả lũ rô ra chắn đường. Lần đó suýt nữa ta bị con thỏ cưỡng bức may là đại tỷ ta quay lại kịp thời giết chết hết lũ thỏ.

- Lũ thỏ đáng chết. (hần gần giọng tức giận)

Ngay lúc đó thì Diệp Nhi chạy vào nén giọng nói:

- Chủ nhân có 2 kẻ lạ mặt đang đến đây.

- 2 kẻ lạ mặt, được ta muốn nhìn xem là ai? (quay lại hướng tiểu Băng nói) người ở đây đừng đi đâu hết.

Nói xong Quỷ Vương liền đứng dậy phi thân ra ngoài muốn xem bạn hữu nào đến ghé thăm.

Để lại cho cô ánh mắt hậm hực, chế giễu cô ta cũng nhanh chóng đi theo hần ra ngoài.

Bị ánh mắt đó chế giễu bản tính ngang bướng của cô vì thế mà kích động:

- Kêu ta ở lại là ta phải ở lại sao, không ra đó nhìn xem thì ta không phải là Linh Hồ Tiểu Băng nữa rồi.

Ngồi xuống phòng khách đợi chờ 2 người đó xuất hiện hần thông thả thưởng thức tiếp chén trà thơm lừng.

Sau ngụm trà đầu tiên trôi xuống làm ấm cuống họng thì hương đối diện đã xuất hiện thêm 2 nhân vật.

- Quỷ Vương hôm nay đến lượt ta đến thăm ngươi.

- Không nghĩ tới vị khách đến thăm ta lại là người Quỷ Huyết, người bên cạnh chắc là con trai của ma vương Thiên Vân Lăng.

-Ồ, hẳn giờ là ma vương của ma giới rồi, pháp lực không kém cha hẳn là bao nhiêu đâu,

Từ lúc xuất hiện anh chưa lên tiếng câu nào đơn giản 1 là vì tên Quỷ Huyết đó nhanh miệng cướp lời trước, 2 là vì anh đang quan sát để ý kẻ thống lĩnh Quỷ giới Quỷ Vương, xem ra pháp lực của hắn rất cao còn cao đến ngưỡng nào thật không thể nhìn ra.

- Nói xem 2 người đến có mục đích gì? không thể đơn giản chỉ là đến thăm ta thôi chứ.

- Không sai lần này chúng ta đến là muốn lấy cây sáo đen từ trong tay ngươi (Vân phong lên tiếng)

- Cây sáo đen đúng là trong tay ta còn các ngươi lấy được hay không mới là điều quan trọng.

- Chưa thử sao biết không lấy được.

- Được ta cũng muốn thử xem tên ma vương ngươi pháp lực cao đến đâu.

Rừng phong màu vàng trải dài cả 1 vùng trời, 1 cơn gió mạnh thổi qua khiến những lá phong rơi tràn đầy dưới đất, rơi cả lên 3 nam nhân đang đứng tĩnh lặng giữa rừng phong bạt ngàn.

Khẽ nhếch miệng cười, Quỷ Vương lên tiếng trước:

- Thế nào 2 người định 2 đấu 1 hay 1 đấu 1 đây?

Nghe vậy Vân Phong tiến thêm 1 bước lạnh giọng nói:

- 1 đấu 1 trước đi.

Quỷ Huyết đứng bên cạnh đang nhàn rỗi dùng chân di di lá phong ngăn mặt lên thắc mắc:

- Còn ta thì sao?

- Ta thua thì đến lượt ngươi lên tiếp chiến.

Dứt lời Vân Phong liền nhanh chóng xông vào đấu với Quỷ Vương.

Vận lực đạo sáng xanh lưu chuyển xung quanh anh hút hết toàn bộ lá phong bay lên cao rồi dùng chưởng khí đánh về phía hắn đang đứng. Chưởng khí đã khiến những lá phong kia trở thành những lưỡi dao tam giác sắc nhọn phi lại 1 hướng như mưa.

Không 1 tia hoảng hốt, mặt bình tĩnh. Khoé môi giương lên thành 1 nụ cười nhạt. Giang rộng 2 tay, bàn tay khẽ xoay chuyển những luồng khí vàng ánh như ẩn như hiện. Chỉ đến khi những lá phong sắc nhọn kia lao tới gần, thì vận lực mạnh tay trái, phải đánh đan xen nhau thành 2 dải chưởng phong sáng chói xuất ra chém đứt những lá phong biến chúng thành những mảnh vụn, mảnh mẽ lao đến phía anh.

Nhanh chóng phi thân bay lên cao tránh né, loại chưởng phong này thật mạnh đi qua đâu càn quét đến đó, 1 góc rừng phong đổ rạp.

Cách đó không xa Tiểu Băng suýt nữa là bị những lá phong đó ghim chết. Trái tim đập loạn ngó qua gốc cây nhìn mà hoảng, lá phong đâm xuyên vào gốc cây đến quá nửa. Thật là nguy hiểm may là tránh nhanh nếu không chắc giờ cô biến thành nhím rồi.

Nhanh chóng trốn sau 1 hòn đá lớn có vẻ an toàn tiếp tục quan sát trận đấu. Trong lòng bỗng thấy bồi hồi, lo sợ mỗi lần nhìn thấy tên nam nhân đó đánh chưởng về phía hắn là trái tim lại 1 lần giật thót lên sợ hãi.

Phía kia trận chiến của 2 người vẫn diễn ra vô cùng căng thẳng, những loại chưởng xé gió không ngừng kêu gào được 2 người đánh qua đánh lại.

Nhắc chân hắn dùng lực đá mạnh 1 thân cây phong về phía anh đến khi lại gần thân cây đó bủa ra thành trăm mảnh nhỏ phi tới như những mũi tên được bắn với cường lực mạnh. Quả là 1 chiêu nguy hiểm, đánh lạc hướng người kia rồi ra đoạn quyết định.

Vội vàng di thân lùi ra sau nếu giờ vận lực cản thì có khi bị chúng phi vào người hết rồi, nhưng cứ lùi ra như vậy không phải cách hay. Âm thầm dồn lực từ chân lên rồi lại từ tay trở vào đến khi điểm giao nhau thì anh vận lực mạnh đẩy hết đám mũi tên đó trở lại. Ánh sáng xanh chói lòe phát ra mạnh mẽ xoay hướng chúng trở lại về phía Quỷ Vương kèm theo đó là 1 chưởng mới đánh phía sau mũi tên đó, tránh được đòn thứ nhất liệu tránh được đòn thứ 2.

Quả nhiên là Quỷ Vương không hề đoán biết được điều đó nên ngay khi vận lực đánh tan đám mũi tên đó thì chưởng lực mạnh mẽ đó đã tiếp bước lao đến với khoảng cách quá gần thật khó để đối phương tránh né.

Nhưng đó là kẻ khác còn hấn thì không, vận lực nhanh chóng hấn kìm hãm chưởng lực đó ngay trước mặt. Vì loại chưởng phong này quá mạnh nên vẫn đủ sức đẩy hấn ra sau, cho đến khi ngay sau là 1 góc phong lớn thì hấn liền dùng lực bật thân lên cao nhào qua. Chưởng lực mất sự kìm hãm lao mạnh xé gió phá tan hết vật cản đường và phía trước con đường nó qua là hòn đá bộ lớn và tiểu hồ ly đang trốn phía sau.

70. Q.1 - Chương 70

Ngay khi chứng kiến loại chưởng phong xanh đỏ lao về phía hấn thì trong thâm tâm của cô trỗi lên 1 cảm giác lo lắng, sợ hãi. Nơi vùng ngực trái tim cũng đã đập sai nhịp của nó, bàn tay nhỏ bé khế siết chặt.

Lẽ ra chứng kiến hấn như vậy cô phải vui mừng mới đúng chẳng phải cô rất ghét hấn sao? Chỉ đến khi thấy hấn khéo léo tránh được thì cơ thể mới có vài giây thả lỏng nhưng ngay sau đó đôi mắt hồng ngọc mở lớn:

- A..A..A..A..

Tiếng hét lên đau đớn của tiểu Băng khi bị loại chưởng phong màu xanh đỏ đánh trúng.

Không sai, loại chưởng phong đó lướt qua quá mãnh liệt, cần quét mọi thứ nó đi qua trong phạm vi nhất định, phá tung hòn đá bộ và đánh trúng tiểu hồ ly phía sau.

“Rầm” Lực đánh quá mạnh hất tung cô lên và đập vào thân cây phong phía sau ngã nhào xuống đất.

“hộc” từ môi hồng phun ra ngoài 1 ngụm máu màu xanh và chảy dài 1 đường xuống khoe miệng. Cô cảm giác cơ thể mình như đang bị nát vụn ra, thật sự là quá khốc liệt.

- TIỂU BĂNG, Tiểu Băng.

Khi nghe thấy tiếng hét quen thuộc ấy hấn vô cùng ngỡ ngàng kèm theo đó là sự hoảng sợ đang không ngừng trỗi dậy. Tại sao lại không nghe lời hấn chứ?

Vội vục cô lên ngồi dậy hấn nhanh chóng vận lực truyền nguyên khí cho cô, ánh sáng màu vàng xuyên suốt trong cơ thể giúp cô dần khôi phục trở lại.

Đôi mắt hồng ngọc dần mở ra yếu ớt ngay khi cô định lên tiếng thì giọng nói của cất lên cất ngang:

- Đừng nói gì hết, chờ khi hồi phục rồi hãy nói.

Nghe vậy cô chẳng thể làm gì hơn là gật đầu, khế nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Hướng phía 2 người đứng lặng hấn gần giọng:

- Ta sẽ không quên sự việc ngày hôm nay đâu.

Dứt lời hấn bế cô lên biến mất khỏi đó, bây giờ rừng phong chỉ còn lại 2 người.

Nhéch miệng cười Quỷ Huyết lên tiếng:

- Người đánh trúng tình yêu của hấn rồi. Xem ra hấn sẽ “nhớ” người rất lâu đó.

- Ta không sợ hấn “nhớ” ta chỉ cần hấn không động đến Liên Thảo là được.

- Cứ cho vậy đi, cây sáo đen giờ người tính sao?
- Quay về đã ngày khác lại đến đòi. Mà cô gái đó là yêu tinh sao?
- Không sai cô gái đó chính là tiểu hồ ly ta nhắc tới đó.
- Nếu vậy tình cảm của hắn phát triển quá là nhanh.
- Ta lại không thấy bất ngờ về điều này,

Sau đó 2 người không nói thêm gì nữa mà nhanh chóng rời khỏi đó. 2 nam nhân biết mất trả lại sự yên tĩnh của rừng phong bạt ngàn lá.

Mở cửa nhẹ đặt Tiểu Băng lên giường nằm dưỡng thương, môi bạc nhếch lên cười khẩy:

- Liên Thảo sao? Ta sẽ nhớ.

Cứ như vậy thời gian trôi qua thật nhanh chóng chẳng mấy lúc mà đã sắp đến ngày trăng tròn. Sau đêm nay ngày mai đã là đêm trăng tròn rồi và cũng là đêm chứa thật nhiều ý nghĩa, Dương Đằng có cứu sống được hay không cũng còn tùy thuộc đêm mai bọn họ có cướp được linh hồn của anh từ hắn hay không?

- Vân Phong ngày mai là đêm trăng tròn rồi.
- Đúng vậy, ta và Quỷ Huyết sẽ nhắm lúc hắn luyện công thì sẽ lao vào cướp hồn.
- Đêm mai sẽ không có gì bất trắc chứ?
- Ta không rõ nhưng ta sẽ cẩn thận.
- Ừm.

Khẽ ôm chặt lấy anh không hiểu sao cô luôn có cảm giác bất an, lo sợ. Nhưng anh sẽ không sao đâu cô tin điều đó dù sao 2 người họ giỏi như vậy đâu dễ đánh bại. Luôn tự nói với mình như vậy nhưng bất an vẫn hoàn bất an.

71. Q.1 - Chương 71

Ngày hôm sau

- Liên Thảo đừng lo lắng quá ta sẽ cố gắng hết sức cướp đoạt linh hồn Dương Đằng từ tay của Quỷ Vương trở về.

Ôm chặt Liên Thảo trong tay Vân Phong chắc chắn nói trước khi rời khỏi.

Nghe vậy dù anh nói cô đừng quá lo lắng nhưng làm sao cưỡng ép được khi nỗi bất an đó đang ngày càng nhiều hơn. Khẽ siết chặt tấm lưng rộng lớn đó nếu được cô thật không muốn anh rời khỏi, cứ mãi mãi như thế này thì thật tốt. Nhưng điều đó là không thể linh hồn của anh Dương Đằng đang chờ 2 người họ đến giải thoát cô không thể làm ngơ được:

- Vân Phong hãy hứa với em phải thật cẩn thận, dù bất kể kết quả thế nào cũng phải trở về với em.
- Được, ta hứa sẽ thật cẩn thận.

Nhìn thoáng qua cũng biết là cô đang rất lo lắng, nhẹ mỉm cười trấn an anh dịu dàng tựa trán mình lên trán cô, nhìn sâu vào mắt cô và nhẹ cúi xuống hôn lên môi hồng nhẹ nhàng kia, sự mềm mại và ngọt ngào luôn hấp dẫn anh 1 cách đáng sợ dù cho hôn nhiều lần anh cũng không thấy đủ. Luyến tiếc rời khỏi anh hôn nhẹ lên trán cô, siết chặt cô lần nữa dịu dàng nói:

- Hãy ở đây chờ tin tức của ta.
- Ừm (dựa vào lồng ngực ấm áp của anh cô gật gật đầu)

Buông lỏng vòng tay anh nhanh chóng biến thân thành 1 dải màu xanh lam bay vút lên bầu trời như 1 ngôi sao băng sáng chói.

Cảm nhận hơi ẩm xung quanh dần tan biến lúc này đây chỉ còn mình cô cô đơn và căn phòng lạnh lẽo. Cô muốn ấm áp, cô muốn căn phòng này tràn ngập ánh dương.

Vội chạy đến mở bung cánh cửa sổ ra. Ngoài kia mặt trời đã lên cao ánh dương tràn ngập, bầu trời rộng lớn như vậy nhưng chỉ khiến cô cảm giác thấy lạc lõng, trời nắng cũng không làm cô thấy ấm áp có lẽ không có thể ấm áp che chở bằng anh.

Buồn bã quay trở vào thì cô vô cùng hoảng sợ khi phát hiện phía sau mình từ lúc nào đã xuất hiện 1 nam nhân, không những vậy còn vô cùng mỉa mai.

Hắn khẽ nhếch miệng cười nói:

- Tình chàng ý thiếp thật khiến ta cảm động.

Hắn nói hắn cảm động nhưng cô chẳng thấy 1 chút nào gọi là cảm động cả, có ai cảm động mà giọng nói bằng lãnh như hắn không? Đôi mắt câu hồn đầy mỉa mai hoặc, vẻ bề ngoài yêu nghiệt đẹp đẽ nhưng không đủ để làm cô tim đập chân tay run vì Vân Phong cũng đẹp không kém hắn, yêu anh cô đã miễn dịch với mỹ nam rồi. Vậy rốt cuộc hắn là ai? Và đến đây nhằm mục đích gì?

Thật cần trọng đề chừng cô hỏi:

- Anh là ai? Anh đến đây có mục đích gì?

- 1 lát nữa cô sẽ rõ thôi. Vân Phong của cô đã đánh Tiểu Băng 1 chưởng khiến con cáo nhỏ gần mất mạng. Người nói xem ta có nên báo đáp hắn mà tặng hắn 1 món quà không?

- Người muốn làm gì? Người không được động đến anh ấy.

- Nếu ta cứ muốn động thì sao? Chỉ là ta sẽ không động đến hắn mà sẽ động đến người hắn yêu nhất -Trúc Liên Thảo

Mở lớn mắt chỉ là cô chưa kịp phản ứng thì 1 làn khói trắng bay đến làm cô dần dần mất đi ý thức, ngã nhào ra nền phòng lạnh lẽo.

Chậm rãi lại gần hắn nhếch khóe miệng cười nói:

- Ta đoán là hắn sẽ rất thích. Ta muốn xem hắn yêu người đến mức độ nào.

Ánh sáng hoàng kim loé lên 2 bóng người biến mất khỏi đó chỉ còn lại căn phòng hiu quạnh vắng bóng người.

Cảm thấy cơ thể hư nhược đầu hơi đau nhức Liên Thảo dần dần hồi tỉnh. Ngơ ngác nhìn xung quanh đây là đâu? Đây không phải là căn phòng của cô. Vội vàng ngồi dậy không lẽ tên nam nhân đó bắt cô đến đây.

Dù cơ thể còn mệt mỏi, đuối sức do ảnh hưởng của thuốc mê nhưng cô vẫn cố gắng đứng dậy, cô phải chạy thoát khỏi đây trước khi hắn quay lại.

Vội kéo mạnh cánh cửa khi cửa vừa mở ra chưa kịp vui mừng đã thấy tên nam nhân yêu nghiệt đó sau cánh cửa.

Nhìn cô hắn cười khẩy tà mỉa mai hỏi:

- Mới đến sao đã vội vàng đi nhanh vậy?

- Người không phải quân tử dám dùng thuốc mê với ta.

Chậm rãi đi vào phía sau hắn là 1 cô gái áo đen vô cùng lạnh lùng và xinh đẹp. Hắn nhếch miệng hỏi:

- Người có thấy ai nói Quý là chính nhân quân tử không?

- Quý? Không lẽ người là Quý Vương.

72. Q.1 - Chương 72

- Quý, Người là Quý Vương?

Dù hỏi như vậy trong lòng cô vẫn thầm hi vọng hắn sẽ không phải là Quý Vương nếu thật là hắn vậy chẳng phải Vân Phong sẽ gặp rắc rối rồi sao?

Chỉ là câu trả lời của hắn đã đánh tan hạt mầm hi vọng của cô:

- Không sai, ta chính là Quý Vương.

Tròn mắt nhìn hắn kinh hoàng, dù sao cô đã nghe kể về hắn và cô biết hắn bắt cô đến đây là có mục đích, không lẽ là:

- Người bắt ta đến đây có mục đích gì?

Nhếch miệng cười hắn ngả người ra sau giương mắt nhìn cô thờ ơ hỏi:

- Cô đoán thử xem?

Dù rất lo lắng, sợ hãi nhưng cô vẫn dè dặt nói xuống bình tĩnh trả lời:

- Người bắt ta để uy hiếp Vân Phong.

- Uy hiếp? Tên nhóc đó chưa đủ để ta bắt người uy hiếp hắn.

Nghe hắn nói vậy trong lòng cô thầm mừng rỡ chỉ cần hắn không động đến anh là được, hắn không dùng cô uy hiếp như vậy Vân Phong có thể toàn tâm đi cướp linh hồn rồi.

Nhìn thoáng qua cô dù sắc mặt vẫn vậy nhưng hắn nhìn ra trong đáy mắt hiện ra tia mừng rỡ.

- Xem ra người mừng rỡ hơi sớm rồi, ta không động đến hắn không có nghĩa ta buông tha cho người.

Đúng vậy, làm sao cô có thể quên mục đích của hắn là cô chứ.

- Người sẽ làm gì ta?

Liếc thấy cô dù tỏ ra cứng rắn nhưng thật sâu bên trong không ngừng lo lắng. Hắn cười khẩy lạnh lùng nói:

- Ta không làm gì người cả chỉ muốn thử tình cảm của hắn dành cho người chút thôi.

- Thử tình cảm?

Nghe hắn nói thì có vẻ bình thường nhưng cô biết chắc chắn sẽ không đơn giản vậy đâu.

Hắn chậm rãi đứng dậy bước lại gần cô, nâng cái cằm nhỏ nhấn lên tà mị hỏi:

- Người nói xem nếu dung nhan này bị hủy bỏ liệu hắn còn cần người nữa không?

Vội gạt bỏ bàn tay đó ra cô sợ hãi hỏi:

- Hủy bỏ dung nhan? Người thật độc ác.

- Quá khen rồi. Điệp Nhi ra tay đi.

Nữ nhân áo đen cũng chính là Điệp Nhi nghe hắn ra lệnh liền nhận lệnh nhanh chóng tiến đến phía cô.

Nhìn cô ả đến gần cô thật sự muốn chạy trốn, bọn chúng định hủy bỏ dung nhan của thế nào đây?

Cô ta tiến đến điểm huyết của cô khiến cô không thể động đậy. Cô thật sự sợ hãi tại sao phải dùng cách này đối phó với cô.

Ả Điệp Nhi giữ chặt miệng cô cưỡng ép khuôn miệng há lớn rồi ả lấy ra từ trong người 1 lọ thủy tinh bên trong chứa dung dịch đen ngòm và không 1 tia chần chờ đổ hết thứ đó vào miệng cô. Thứ thuốc đó đắng ngắt vô tình chảy xuống cổ họng mà đi vào.

- Ừm..ừm

Liên Thảo thật sự muốn nôn thứ thuốc đáng sợ kia ra nhưng đáng tiếc nó đã lạnh lùng chảy xuống.

Giải huyết cho cô Diệp Nhi nhanh chóng lui sang 1 bên.

- Các người đổ thứ gì vào miệng ta?

- Người không cần phải biết người chỉ cần biết tác dụng của nó thôi.

- Người..aaaa

1 cỗ nhiệt nóng dâng lên như muốn đốt cháy cơ thể, cô ôm cơ thể đang dần đau đớn quanh quại dưới sàn nhà lạnh lẽo.

Không quá ngạc nhiên hần trầm giọng nói:

- Rất nóng rất sao? Người đừng vội thuốc đang dần chuyển biến rồi đó.

Thật sự lúc này đây cái bỏng rát đó mới đầu thì như thiêu đốt cơ thể giờ không còn bỏng nữa mà chuyển sang vô cùng đau đớn. Làn da trắng mịn màng đang dần biến đổi nó nhăn nheo, uốn lượn rồi lại căng ra thu vào.

- Người rót cuộc cho ta uống thuốc gì?

Nheo mắt lại nhìn hần thờ dài:

- Nghĩ ra ta vẫn thấy mình thật lương thiện, có nhiều độc không dùng lại cho người dùng Thi Ma Độc.

- Thi Ma Độc?

- Ừm, người cứ từ từ cảm thụ thì sẽ biết nó là độc gì thôi.

Hần chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài để mình cô 1 mình đau đớn nằm đó.

- Chủ nhân sao người lại dùng Thi Ma Độc?

- Dù sao cô ta cũng không cần chịu sự trừng phạt lớn. Độc đó mạnh thật nhưng vẫn có cách giải.

73. Q.1 - Chương 73

Không sai, Thi Ma Độc là loại độc giống như 1 lời nguyền vậy, nó chính loại máu đen do ngũ tạng bị phân hủy của cương thi lâu năm mà tạo thành, trúng phải nó chỉ cần 1 lượng rất nhỏ thôi cũng đủ để tàn phá nhan sắc rồi, không những vậy trong vòng 3 ngày cơ thể sẽ dần biến thành thi ma. Vì Độc lấy từ máu của cương thi nên cách giải giống như lời nguyền dành cho cương thi là lấy dương trừ âm, khi trúng phải độc này lượng âm khí trong cơ thể tăng lên rất nhiều lên phải dùng dương khí để bức âm khí ra khỏi cơ thể, nói rõ hơn là trước 3 ngày phải xảy ra chuyện ấy với người khác phái.

Suy tư 1 chút hần trầm giọng hỏi:

- Việc đêm nay chuẩn bị đến đâu rồi?

- Dạ, chủ nhân mọi việc đã chuẩn bị xong hết rồi.

- Tốt lắm.

Khẽ cup mắt xuống hần biết đêm nay nhất định sẽ xảy ra chuyện, chỉ là không thể không làm. Thầm thở dài, bước chân rời đi vô thức đưa hần tới 1 căn phòng nhỏ, lúc này thật sự hần muốn được nhìn thấy tiểu hồ ly đó, vì mỗi lần như vậy cảm giác lạ lẫm đó lại trào dâng.

Đi vào phòng, tiểu Băng đang yên giấc trên chiếc giường hồng đó, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh hần dịu dàng nói:

- Tiểu hồ ly bướng bình, nếu đêm nay xảy ra chuyện thì người hãy trở về nơi người sinh ra.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, hẩn khê gương lên 1 nụ cười rồi nhanh chóng biến mất. Thu tay về hẩn chậm rãi đứng dậy rời khỏi đó như chưa từng xuất hiện.

Ngày nhanh chóng qua đi chẳng mấy lúc màn đêm đã buông xuống bao trùm mọi vật trong bóng tối.

Nằm dưới đất đến lúc này đau đớn đã dần biến mất giờ chỉ còn cảm giác nhớp nhúa mà thôi. Đôi mắt hé mở ra, vẫn căn phòng này xem ra không phải là mơ rồi. Một môi ngồi dậy ánh mắt nhìn thoáng qua chiếc gương gần đó.

- Aaaaa

Vô cùng sợ hãi, cô hét toáng lên người trong gương đó không thể là cô, chắc chắn không phải cô.

Hình ảnh phản chiếu lại trong gương là 1 cô gái nhìn vô cùng kinh khủng, khuôn mặt vốn xinh đẹp giờ từng chỗ từng chỗ loét ra kinh tởm, làn da trắng hồng giờ nhợt nhạt vô cùng.

Sợ hãi không muốn nhìn nữa cô đưa bàn tay lên che mắt thì đôi bàn tay đó, những ngón tay thon dài cũng lởm chởm những vết loét chảy nước vàng, mủ trắng.

- Aaaaa

Sự thật này đối với cô thật sự quá kinh hoàng, phải làm sao đây? Trong đầu vô thức hiện lên hình dáng anh, đúng vậy cô phải rời khỏi đây chắc chắn anh sẽ có cách.

Cố gắng đứng dậy cô mở cửa bước đi rời khỏi. Trong màn đêm bóng dáng nhỏ bé dần trở lên lạc lõng trong bóng tối bất tận.

Trên đỉnh núi cao phía dưới chân núi là rừng phong bạt ngàn lá. Ở trên đó lễ đài đã được dựng theo quy luật âm dương, những cây nến được đốt xung quanh và người ngồi chính giữa Quỷ Vương 2 mắt nhắm khép hờ chờ mặt trăng lên trên đỉnh.

Sau 2 giờ đồng hồ cuối cùng cũng thiên nhân hợp nhất, mặt trăng lên đỉnh ánh trăng bung toả mọi nơi.

Đôi mắt phượng chậm rãi mở ra, 2 tay từ từ vận lực luồng ánh sáng vàng kim bao trùm toàn bộ xung quanh, khe đào bàn tay dồn lực về phía trung tâm rồi mãnh liệt đẩy ra:

- “Xẹt” “xẹt” “xẹt”

hàng trăm linh hồn như ngôi sao băng bay vút lên trên cao rồi lại bị kết giới vàng kim kia giữ lại. Những linh hồn dần dần hiện nguyên hình, chúng gào thét, chà đạp lẫn nhau để thoát ra. Trong đám linh hồn đó có 1 linh hồn như chịu đựng trước số phận hay biết trước kết quả của mình mà không gào thét cố gắng thoát ra như đám linh hồn đó. Chậm rãi đứng ở phía dưới cùng nhìn chăm chăm vào Quỷ Vương đang luyện công.

Dù đang nhắm mắt tu luyện nhưng hẩn biết có 1 linh hồn đang nhìn hẩn:

- Sao người không cuồng dã như lũ linh hồn đó thoát ra mà lại đứng nhìn ta?

- Cuồng dã như họ ta thoát được sao?

- Dương Đằng người thật là kì lạ đó. Nhưng chính vì thế mà người sống lâu hơn chút.

Dứt lời hẩn dùng pháp lực hấp thu toàn bộ những kẻ phía trên và ánh sáng mặt trăng bắt đầu luyện công. Những linh hồn không chịu được dần dần tan biến.

74. Q.1 - Chương 74

Những linh hồn giãy dụa trong ánh sáng hoàng kim đó không ngừng tan biến, ánh trắng bị hấn dùng pháp lực thu lại tập trung chiếu xuống nơi hấn luyện công. Linh hồn hoà với ánh trắng sau khi tan biến hoá thành những dòng khí hoàng kim mỏng manh uốn lượn bị hấn hấp thụ.

Đêm nay mây đen phủ đầy trời, gió bắt đầu thổi mạnh gào thét, không khí thật quỷ dị.

Hơn quá nửa số linh hồn bị hấn hấp thụ, cơ thể hấn cũng theo đó mà dần thay đổi, bạc môi giờ chuyển sang màu đỏ tím, thái dương bên trái 1 đoá Châu mai sa màu tím ngày càng hiện rõ,

Nhưng ngay lúc hấn bắt đầu vận lực thu hết tất cả số linh hồn còn lại (bao gồm cả Dương Đằng) thì 1 trận gió lớn thổi đến và phía sau chính là 2 người hấn đã liệu được trước.

Đứng trước mặt hấn anh lạnh giọng nói:

- Quý Vương nếu người chịu giao ra cây sáo đen và linh hồn của Dương Đằng thì chúng ta sẽ rời khỏi không phiền người luyện công nữa.

Môi tím khê nhếch hấn trầm giọng:

- Nếu ta không giao ra thì sao?

- Câu này mà người cũng phải hỏi sao? Tất nhiên là sẽ phá đám người luyện công rồi (Quý Huyết nhàn nhạt trả lời)

- Phá đám? Để xem 2 người có đủ năng lực để làm việc đó không đã.

Dứt lời Quý Vương lần nữa giăng kết giới rồi nhanh chóng thoát ra khỏi đó, đứng trước mặt 2 người.

- Lần này 2 người không cần từng người 1, lên cả đi.

- Được, Quý Vương tiếp chiêu đi.

Lời vừa nói xong 2 đạo hào quang xanh đỏ 1 trái 1 phải chém xuống như 2 lưỡi dao đoạt mệnh lao nhanh chớp nhoáng về phía hấn. Chỉ 1 cái nhích chân nhẹ nhàng hấn đã rất nhanh thoát khỏi 2 lưỡi dao đó.

Từ trên cao hấn phi thân xuống 2 bàn tay 10 đầu ngón tay xuất hiện những móng tay màu tím dài mà sắc nhọn. Vừa hạ thân xuống đất chỉ 1 cái vung tay nhẹ nhàng chưởng khí màu tử tím đồng loạt lao đến 2 người đang đứng.

Cả 2 không tránh mà vận chưởng phong công phá, 2 đạo hào quang lao đến phá tan những chưởng khí màu tử tím thành những dải ánh sáng từ từ rơi xuống.

Không nói thêm nhiều chỉ 1 cái nháy mắt Quý Vương đã đứng trước mặt đánh tay đôi với cả 2 người. Thân thể di chuyển nhẹ nhàng vậy mà những cường quyết hấn đánh ra thì sức mạnh kinh người, 10 móng tay đó chẳng khác nào 10 lưỡi kiếm mềm dẻo sắc bén.

Đánh nhau 1 lúc cả 2 người mới nhận ra pháp lực của hấn được nâng cao 1 cách đáng sợ, nếu cứ đánh tay đôi thế này rất có thể phần thua sẽ thuộc về họ mất.

“Rầm”

Tốc độ của hấn quá nhanh khiến cả 2 khó nhìn ra chiêu thức, cũng chính vì thế mà Quý Huyết nhanh chóng bị hấn đánh mạnh vào ngực mà đập mạnh người xuống đất.

- Quý Huyết người không sao chứ?

Vừa tránh chiêu thức của hấn, anh vừa lên tiếng hỏi.

Cố gắng đứng dậy từ khoe miệng học ra 1 ngụm máu, xem ra chiêu vừa rồi của hấn đã rất mạnh tay.

- Ta không sao.

Đến lúc này gió lớn đã nổi lên mạnh mẽ không khí nhiệt độ hạ thấp đáng kể nhưng không thể dập tắt ngọn lửa chiến đấu của 3 người.

Quý Vương tự động tách ra xa, thấy vậy cả 2 người không khỏi khó hiểu nhưng vẫn cẩn trọng đề phòng vì họ biết đối thủ là Quý Vương 1 phút cũng không thể lơ là.

Và đúng như họ suy nghĩ, hấn tách xa 2 người không phải hấn chịu thua mà là hấn ra đòn quyết định.

Từ 2 lòng bàn tay hào quang tử tím không ngừng phát ra mạnh mẽ, hấn vận lực hút tất cả đất đá bên cạnh gom thành 1 khối cầu thật lớn, ánh sáng hoàng kim bao vây xung quay toả sáng như 1 khối cầu lửa.

Vận hết toàn lực hấn gầm lên xuất chiêu mạnh mẽ về phía 2 người. Quả cầu lửa bay thẳng đến nhưng khi đến gần thì bị tan ra thành nhiều khối đá lớn ánh lửa.

Vân Phong và Quý Huyết thật không nghĩ đến khối cầu đó bị tan ra thành nhiều khối đá như vậy nên hiển nhiên khó lòng phá tan hết cùng 1 lúc. Vì thế cả 2 nhanh chóng bị đám đá đó va đập mạnh vào người bay xa vài mét rồi ngã xuống đất.

Lần này cả 2 đều bị trọng thương khá nặng. Liếc sang hướng Quý Huyết anh hỏi:

- Quý Huyết ngươi chết chưa?

Ôm ngực khoe miệng lần 2 học máu lớn, hấn trả lời:

- Chưa chết, đám đá đó sao giết được ta.

- Nếu vậy thì đánh nhau tiếp.

- Được.

75. Q.1 - Chương 75

Nằm yên giấc trên giường cho đến khi trong giấc mơ đẹp kia Quý Vương bị 2 kẻ từng đến giao chiến đánh cho đến khi chết. Ánh mắt đau đớn, buồn bã ấy không ngừng nhìn cô, khoe miệng khê nhếch thành nụ cười yếu ớt rồi chìm vào tĩnh lặng:

- KHÔNG!!

Tiểu Băng vô thức hét toáng bừng tỉnh lúc này mới thấm thã lỏng hoá ra chỉ là mộng. Nghĩ lại những gì mình đã thấy trái tim yếu ớt vẫn còn hoảng sợ. Nhưng vì sao cô lại lo lắng, sợ hãi chứ lẽ ra thấy vậy cô phải thật vui vẻ, thoả mãn mới đúng chứ. Dù đã cố biện luận nhưng trái tim vẫn còn loạn nhịp đập.

Chậm chạp rời khỏi phòng ngủ cô bước ra ngoài thì thấy Diệp Nhi đang nhìn về hướng đỉnh núi kia chăm chăm rồi vô tình thốt lên:

- Không xong rồi Chủ nhân bị kẻ khác tấn công.

- Kẻ khác tấn công? ý ngươi là hấn đang bị 2 kẻ trước kia tấn công? (Hiểu Băng khê run rẩy hỏi lại)

- Ngươi mà cũng đòi quan tâm đến chủ nhân sao? Ngươi không xứng(chế giễu nói)

- Ta..ta không có quan tâm hấn.

- Tùy ngươi. Ta sẽ lên đỉnh núi đằng kia giúp chủ nhân 1 tay, tốt nhất ngươi nên an phận ở lại đi.

Dứt lời cô ta liền hoá thân thành con bướm đêm bay về hướng đỉnh núi.

Nghĩ lại lần trước cô cũng không dám xen vào nhưng cũng có thể đứng ở phía xa nhìn. Thầm đồng ý với quyết định của mình cô liền nhanh chóng chạy lên núi. Khi cô vừa chạy khuất vào trong rừng phong thì phía sau đó con bướm đêm xuất hiện trở về hình người khê nhếch miệng cười gian xảo, chủ nhân luyện công ghét nhất là bị người khác làm phiền hơn hết đường đi lên núi trắc trở, nguy hiểm cô ta đi được sao?

Đường núi đi lúc nửa đêm thế này thật quá nguy hiểm nhưng cứ nghĩ đến hình ảnh mình mơ thấy là cô lại hoảng sợ. Dò dẫm đi nhanh từng bước thì ngẩng đầu lên bên gốc cây phong 1 bóng người con gái đang một mình dựa vào.

Cái bóng trắng khê nhúc nhích đứng dậy rời đi. Tò mò Tiểu Băng lại gần muốn nhìn xem ai.

Nghe thấy tiếng bước trên lại gần Liên Thảo vội vàng quay mặt lại dù rất ít ỏi nhưng cô vẫn thầm hi vọng tiếng bước chân đó là của Vân Phong:

- AAAAA

Khi Liên Thảo vừa kịp nhìn ra đó là 1 cô gái thì đã bị cô gái đó dùng pháp lực ít ỏi của mình đánh mạnh vào ngực cô.

Ngã nhào xuống đất khi đã bị đánh bay xa 3m, từ khoe miệng học ra ngụm máu đỏ tươi. Cảm giác đau đớn ở ngực nhức nhối khó chịu.

Còn tiểu hồ ly cứ ngỡ mình gặp phải ma nên quá sợ hãi làm theo phản xạ đánh về phía con ma đó rồi nhanh chóng biến hình thành con cáo trắng chạy lên núi thoát thân.

Cố gắng đứng dậy ít ra thì cô vẫn còn mạng chỉ cần còn mạng thì sẽ còn cách.

Trên đỉnh núi giông lớn vẫn không ngừng bao phủ, trận chiến của 3 người diễn ra vẫn đang vô cùng kịch liệt. Từng đạo hào quang không ngừng loé sáng.

2 người Quỷ Huyết và Vân Phong dù bị thương nhưng xem ra vẫn còn đủ sức đánh nhau với hần. Cả 2 đồng loạt tấn công kẻ trước người sau, người bên trái ta bên phải đánh liên hoàn không cho hần có cơ hội chừa tay.

2 người lần tiếp theo vận lực hợp sức với nhau thành 1 chưởng lực cường đại đánh thẳng về phía Quỷ Vương mà hần cũng không phải tầm thường liền vận hết khả năng thành chưởng lực tử tím đánh trả.

2 chưởng lực lớn va chạm vào nhau phá ra làm 3 chưởng phong đánh thẳng cả vào 3 người.

Cả 3 người Quỷ Vương thì nhanh chóng đứng lại được, Vân Phong thì ôm ngực vực dậy nhìn về phía hần, xem ra chỉ có Quỷ Huyết là trúng chưởng nhiều nhất, thật vất vả mới ngồi dậy được:

- Quỷ Huyết ngươi bị thương quá nhiều, tạm thời đừng đánh vội vận công trị thương đi.

Vân Phong không nhìn cũng biết hần bị thương nặng cỡ nào.

- Được, vậy ngươi cẩn thận chút. Chờ ta trị thương xong thì hãy bị hần đánh vài chưởng.

Quỷ Vương không nói gì mà chỉ nhếch môi cười. Đến giờ hần vẫn không tài nào tin nổi 2 người họ có ngày trở thành bạn của nhau, thật không tin nổi. Nhưng hần cũng không để tâm quá nhiều, ánh trăng sắp tàn hần phải nhanh chóng giải quyết xong 2 người họ.

76. Q.1 - Chương 76

Ngày hôm sau

- Liên Thảo đừng lo lắng quá ta sẽ cố gắng hết sức cướp đoạt linh hồn Dương Đằng từ tay của Quỷ Vương trở về.

Ôm chặt Liên Thảo trong tay Vân Phong chắc chắn nói trước khi rời khỏi.

Nghe vậy dù anh nói cô đừng quá lo lắng nhưng làm sao cưỡng ép được khi nỗi bất an đó đang ngày càng nhiều hơn. Khẽ siết chặt tấm lưng rộng lớn đó nếu được cô thật không muốn anh rời khỏi, cứ mãi mãi như thế này thì thật tốt. Nhưng điều đó là không thể linh hồn của anh Dương Đằng đang chờ 2 người họ đến giải thoát cô không thể làm ngơ được:

– Vân Phong hãy hứa với em phải thật cẩn thận, dù bất kể kết quả thế nào cũng phải trở về với em.

– Được, ta hứa sẽ thật cẩn thận.

Nhìn thoáng qua cũng biết là cô đang rất lo lắng, nhẹ mím cười trấn an anh dịu dàng tựa trán mình lên trán cô, nhìn sâu vào mắt cô và nhẹ cúi xuống hôn làn môi hồng nhẹ nhàng kia, sự mềm mại và ngọt ngào luôn hấp dẫn anh 1 cách đáng sợ dù cho hôn nhiều lần anh cũng không thấy đủ. Luyến tiếc rời khỏi anh hôn nhẹ lên trán cô, siết chặt cô lần nữa dịu dàng nói:

– Hãy ở đây chờ tin tức của ta.

– Ừm (dựa vào lồng ngực ấm áp của anh cô gật gật đầu)

Buông lỏng vòng tay anh nhanh chóng biến thân thành 1 dải màu xanh lam bay vút lên bầu trời như 1 ngôi sao băng sáng chói.

Cảm nhận hơi ấm xung quanh dần tan biến lúc này đây chỉ còn mình cô cô đơn và căn phòng lạnh lẽo. Cô muốn ấm áp, cô muốn căn phòng này tràn ngập ánh dương.

Vội chạy đến mở bung cánh cửa sổ ra. Ngoài kia mặt trời đã lên cao ánh dương tràn ngập, bầu trời rộng lớn như vậy nhưng chỉ khiến cô cảm giác thấy lạc lõng, trời nắng cũng không làm cô thấy ấm áp có lẽ không có thể ấm áp che chở bằng anh.

Buồn bã quay trở vào thì cô vô cùng hoảng sợ khi phát hiện phía sau mình từ lúc nào đã xuất hiện 1 nam nhân, không những vậy còn vô cùng mỉa mai.

Hắn khẽ nhếch miệng cười nói:

– Tình chàng ý thiếp thật khiến ta cảm động.

Hắn nói hắn cảm động nhưng cô chẳng thấy 1 chút nào gọi là cảm động cả, có ai cảm động mà giọng nói bằng lãnh như hắn không? Đôi mắt câu hồn đầy mỉa mai, vẻ bề ngoài yêu nghiệt đẹp đẽ nhưng không đủ để làm cô tim đập chân tay run vì Vân Phong cũng đẹp không kém hắn, yêu anh cô đã miễn dịch với mỹ nam rồi. Vậy rốt cuộc hắn là ai? Và đến đây nhằm mục đích gì?

Thật cẩn trọng dè chừng cô hỏi:

– Anh là ai? Anh đến đây có mục đích gì?

– 1 lát nữa cô sẽ rõ thôi. Vân Phong của cô đã đánh Tiểu Băng 1 chưởng khiến con cáo nhỏ gần mất mạng. Người nói xem ta có nên báo đáp hắn mà tặng hắn 1 món quà không?

– Người muốn làm gì? Người không được động đến anh ấy.

– Nếu ta cứ muốn động thì sao? Chỉ là ta sẽ không động đến hắn mà sẽ động đến người hắn yêu nhất -Trúc Liên Thảo

Mở lớn mắt chỉ là cô chưa kịp phản ứng thì 1 làn khói trắng bay đến làm cô dần dần mất đi ý thức, ngã nhào ra nền phòng lạnh lẽo.

Chậm rãi lại gần hắn nhếch khoé miệng cười nói:

– Ta đoán là hắn sẽ rất thích. Ta muốn xem hắn yêu người đến mức độ nào.

Ánh sáng hoàng kim loé lên 2 bóng người biến mất khỏi đó chỉ còn lại căn phòng hiu quạnh vắng bóng người.

Cảm thấy cơ thể hư nhuyễn đầu hơi đau nhức Liên Thảo dần dần hồi tỉnh. Ngơ ngác nhìn xung quanh đây là đâu? Đây không phải là căn phòng của cô. Vội vàng ngồi dậy không lẽ tên nam nhân đó bắt cô đến đây.

Dù cơ thể còn mệt mỏi, đuối sức do ảnh hưởng của thuốc mê nhưng cô vẫn cố gắng đứng dậy, cô phải chạy thoát khỏi đây trước khi hắn quay lại.

Vội kéo mạnh cánh cửa khi cửa vừa mở ra chưa kịp vui mừng đã thấy tên nam nhân yêu nghiệt đó sau cánh cửa.

Nhìn cô hần cười khẩy tà mị hỏi:

- Mới đến sao đã vội vàng đi nhanh vậy?
- Người không phải quân tử dám dùng thuốc mê với ta.

Chậm rãi đi vào phía sau hần là 1 cô gái áo đen vô cùng lạnh lùng và xinh đẹp. Hần nhếch miệng hỏi:

- Người có thấy ai nói Quỷ là chính nhân quân tử không?
- Quỷ? Không lẽ người là Quỷ Vương.

77. Q.1 - Chương 77

- Quỷ, Người là Quỷ Vương?

Dù hỏi như vậy trong lòng cô vẫn thầm hi vọng hần sẽ không phải là Quỷ Vương nếu thật là hần vậy chẳng phải Vân Phong sẽ gặp rắc rối rồi sao?

Chỉ là câu trả lời của hần đã đánh tan hạt mầm hi vọng của cô:

- Không sai, ta chính là Quỷ Vương.

Tròn mắt nhìn hần kinh hoàng, dù sao cô đã nghe kể về hần và cô biết hần bắt cô đến đây là có mục đích, không lẽ là:

- Người bắt ta đến đây có mục đích gì?

Nhếch miệng cười hần ngả người ra sau giường mắt nhìn cô thờ ơ hỏi:

- Cô đoán thử xem?

Dù rất lo lắng, sợ hãi nhưng cô vẫn đề nén nó xuống bình tĩnh trả lời:

- Người bắt ta để uy hiếp Vân Phong.
- Uy hiếp? Tên nhóc đó chưa đủ để ta bắt người uy hiếp hần.

Nghe hần nói vậy trong lòng cô thầm mừng rỡ chỉ cần hần không động đến anh là được, hần không dùng cô uy hiếp như vậy Vân Phong có thể toàn tâm đi cướp linh hồn rồi.

Nhìn thoáng qua cô dù sắc mặt vẫn vậy nhưng hần nhìn ra trong đáy mắt hiện ra tia mừng rỡ.

- Xem ra người mừng rỡ hơi sớm rồi, ta không động đến hần không có nghĩa ta buông tha cho người.

Đúng vậy, làm sao cô có thể quên mục đích của hần là cô chứ.

- Người sẽ làm gì ta?

Liếc thấy cô dù tỏ ra cứng rắn nhưng thật sâu bên trong không ngừng lo lắng. Hần cười khẩy lạnh lùng nói:

- Ta không làm gì người cả chỉ muốn thử tình cảm của hần dành cho người chút thôi.
- Thử tình cảm?

Nghe hần nói thì có vẻ bình thường nhưng cô biết chắc chắn sẽ không đơn giản vậy đâu.

Hần chậm rãi đứng dậy bước lại gần cô, nâng cái cằm nhỏ nhấn lên tà mị hỏi:

- Người nói xem nếu dung nhan này bị hủy bỏ liệu hần còn cần người nữa không?

Vội gạt bỏ bàn tay đó ra cô sợ hãi hỏi:

- Hủy bỏ dung nhan? Người thật độc ác.
- Quá khen rồi. Điệp Nhi ra tay đi.

Nữ nhân áo đen cũng chính là Điệp Nhi nghe hần ra lệnh liền nhận lệnh nhanh chóng tiến đến phía cô.

Nhìn cô ả đến gần cô thật sự muốn chạy trốn, bọn chúng định hủy bỏ dụng nham của thể nào đây?

Cô ta tiến đến điểm huyết của cô khiến cô không thể động đậy. Cô thật sự sợ hãi tại sao phải dùng cách này đối phó với cô.

Ả Diệp Nhi giữ chặt miệng cô cưỡng ép khuôn miệng há lớn rồi ả lấy ra từ trong người 1 lọ thủy tinh bên trong chứa dung dịch đen ngòm và không 1 tia chân chừ đổ hết thứ đó vào miệng cô. Thứ thuốc đó đắng ngắt vô tình chảy xuống cổ họng mà đi vào.

– Ừm...ừm

Liên Thảo thật sự muốn nôn thứ thuốc đắng sợ kia ra nhưng đáng tiếc nó đã lạnh lùng chảy xuống.

Giải huyết cho cô Diệp Nhi nhanh chóng lui sang 1 bên.

– Các người đổ thứ gì vào miệng ta?

– Người không cần phải biết người chỉ cần biết tác dụng của nó thôi.

– Người...aaaa

1 cỗ nhiệt nóng dâng lên như muốn đốt cháy cơ thể, cô ôm cơ thể đang dần đau đớn quanh quại dưới sàn nhà lạnh lẽo.

Không quá ngạc nhiên hẳn trầm giọng nói:

– Rất nóng rất sao? Người đừng vội thuốc đang dần chuyển biến rồi đó.

Thật sự lúc này đây cái bỏng rát đó mới đầu thì như thiêu đốt cơ thể giờ không còn bỏng nữa mà chuyển sang vô cùng đau đớn. Làn da trắng mịn màng đang dần biến đổi nó nhăn nheo, uốn lượn rồi lại căng ra thu vào.

– Người rót cuộc cho ta uống thuốc gì?

Nheo mắt lại nhìn hẳn thở dài:

– Nghĩ ra ta vẫn thấy mình thật lương thiện, có nhiều độc không dùng lại cho người dùng Thi Ma Độc.

– Thi Ma Độc?

– Ừm, người cứ từ từ cảm thụ thì sẽ biết nó là độc gì thôi.

Hắn chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài để mình cô 1 mình đau đớn nằm đó.

– Chủ nhân sao người lại dùng Thi Ma Độc?

– Dù sao cô ta cũng không cần chịu sự trừng phạt lớn. Độc đó mạnh thật nhưng vẫn có cách giải.

78. Q.1 - Chương 78

Không sai, Thi Ma Độc là loại độc giống như 1 lời nguyền vậy, nó chính loại máu đen do ngũ tạng bị phân hủy của cương thi lâu năm mà tạo thành, trúng phải nó chỉ cần 1 lượng rất nhỏ thôi cũng đủ để tàn phá nhan sắc rồi, không những vậy trong vòng 3 ngày cơ thể sẽ dần biến thành thi ma. Vì Độc lấy từ máu của cương thi nên cách giải giống như lời nguyền dành cho cương thi là lấy dương trừ âm, khi trúng phải độc này lượng âm khí trong cơ thể tăng lên rất nhiều lên phải dùng dương khí để bức âm khí ra khỏi cơ thể, nói rõ hơn là trước 3 ngày phải xảy ra chuyện ấy với người khác phái.

Suy tư 1 chút hẳn trầm giọng hỏi:

– Việc đêm nay chuẩn bị đến đâu rồi?

– Dạ, chủ nhân mọi việc đã chuẩn bị xong hết rồi.

– Tốt lắm.

Khẽ cụp mắt xuống hắn biết đêm nay nhất định sẽ xảy ra chuyện, chỉ là không thể không làm. Thầm thở dài, bước chân rời đi vô thức đưa hắn tới 1 căn phòng nhỏ, lúc này thật sự hắn muốn được nhìn thấy tiểu hồ ly đó, vì mỗi lần như vậy cảm giác lạ lẫm đó lại trào dâng.

Đi vào phòng, tiểu Băng đang yên giấc trên chiếc giường hồng đó, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh hắn dịu dàng nói:

– Tiểu hồ ly bướng bỉnh, nếu đêm nay xảy ra chuyện thì ngươi hãy trở về nơi ngươi sinh ra.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, hắn khẽ giương lên 1 nụ cười rồi nhanh chóng biến mất. Thu tay về hắn chậm rãi đứng dậy khỏi đó như chưa từng xuất hiện.

Ngày nhanh chóng qua đi chẳng mấy lúc màn đêm đã buông xuống bao trùm mọi vật trong bóng tối.

Nằm dưới đất đến lúc này đau đớn đã dần biến mất giờ chỉ còn cảm giác nhớp nhúa mà thôi. Đôi mắt hé mở ra, vẫn căn phòng này xem ra không phải là mơ rồi. Một môi ngồi dậy ánh mắt nhìn thoáng qua chiếc gương gần đó.

– Aaaaa

Vô cùng sợ hãi, cô hét toáng lên người trong gương đó không thể là cô, chắc chắn không phải cô.

Hình ảnh phản chiếu lại trong gương là 1 cô gái nhìn vô cùng kinh khủng, khuôn mặt vốn xinh đẹp giờ từng chỗ từng chỗ loét ra kinh tởm, làn da trắng hồng giờ nhợt nhạt vô cùng.

Sợ hãi không muốn nhìn nữa cô đưa bàn tay lên che mắt thì đôi bàn tay đó, những ngón tay thon dài cũng lởm chởm những vết loét chảy nước vàng, mủ trắng.

– Aaaaa

Sự thật này đối với cô thật sự quá kinh hoàng, phải làm sao đây? Trong đầu vô thức hiện lên hình dáng anh, đúng vậy cô phải rời khỏi đây chắc chắn anh sẽ có cách.

Cố gắng đứng dậy cô mở cửa bước đi rời khỏi. Trong màn đêm bóng dáng nhỏ bé dần trở lên lạc lõng trong bóng tối bất tận.

Trên đỉnh núi cao phía dưới chân núi là rừng phong bạt ngàn lá. Ở trên đó lễ đài đã được dựng theo quy luật âm dương, những cây nến được đốt xung quanh và người ngồi chính giữa Quý Vương 2 mắt nhắm khép hờ chờ mặt trăng lên trên đỉnh.

Sau 2 giờ đồng hồ cuối cùng cũng thiên nhân hợp nhất, mặt trăng lên đỉnh ánh trăng bung toả mọi nơi.

Đôi mắt phượng chậm rãi mở ra, 2 tay từ từ vận lực luồng ánh sáng vàng kim bao trùm toàn bộ xung quanh, khẽ đảo bàn tay dồn lực về phía trung tâm rồi mãnh liệt đẩy ra:

– “Xẹt” “xẹt” “xẹt”

hàng trăm linh hồn như như ngôi sao băng bay vút lên trên cao rồi lại bị kết giới vàng kim kia giữ lại. Những linh hồn dần dần hiện nguyên hình, chúng gào thét, chà đạp lẫn nhau để thoát ra. Trong đám linh hồn đó có 1 linh hồn như chịu đựng trước số phận hay biết trước kết quả của mình mà không gào thét cố gắng thoát ra như đám linh hồn đó. Chậm rãi đứng ở phía dưới cùng nhìn chăm chăm vào Quý Vương đang luyện công.

Dù đang nhắm mắt tu luyện nhưng hắn biết có 1 linh hồn đang nhìn hắn:

– Sao ngươi không cưỡng dã như lũ linh hồn đó thoát ra mà lại đứng nhìn ta?

– Cưỡng dã như họ ta thoát được sao?

– Dương Đằng ngươi thật là kì lạ đó. Nhưng chính vì thế mà ngươi sống lâu hơn chút.

Dứt lời hắn dùng pháp lực hấp thu toàn bộ những kẻ phía trên và ánh sáng mặt trăng bắt đầu luyện công. Những linh hồn không chịu được dần dần tan biến.

79. Q.1 - Chương 79

Những linh hồn giãy dụa trong ánh sáng hoàng kim đó không ngừng tan biến, ánh trắng bị hấn dùng pháp lực thu lại tập trung chiếu xuống nơi hấn luyện công. Linh hồn hoà với ánh trắng sau khi tan biến hoá thành những dòng khí hoàng kim mỏng manh uốn lượn bị hấn hấp thụ.

Đêm nay mây đen phủ đầy trời, gió bắt đầu thổi mạnh gào thét, không khí thật quỷ dị.

Hơn quá nửa số linh hồn bị hấn hấp thụ, cơ thể hấn cũng theo đó mà dần thay đổi, bạc môi giờ chuyển sang màu đỏ tím, thái dương bên trái 1 đoá Châu mai sa màu tím ngày càng hiện rõ,

Nhưng ngay lúc hấn bắt đầu vận lực thu hết tất cả số linh hồn còn lại (bao gồm cả Dương Đằng) thì 1 trận gió lớn thổi đến và phía sau chính là 2 người hấn đã liệu được trước.

Đứng trước mặt hấn anh lạnh giọng nói:

– Quý Vương nếu người chịu giao ra cây sáo đen và linh hồn của Dương Đằng thì chúng ta sẽ rời khỏi không phiền người luyện công nữa.

Môi tím khê nhếch hấn trầm giọng:

– Nếu ta không giao ra thì sao?

– Câu này mà người cũng phải hỏi sao? Tất nhiên là sẽ phá đám người luyện công rồi (Quý Huyết nhàn nhạt trả lời)

– Phá đám? Để xem 2 người có đủ năng lực để làm việc đó không đã.

Dứt lời Quý Vương lần nữa giăng kết giới rồi nhanh chóng thoát ra khỏi đó, đứng trước mặt 2 người.

– Lần này 2 người không cần từng người 1, lên cả đi.

– Được, Quý Vương tiếp chiêu đi.

Lời vừa nói xong 2 đạo hào quang xanh đỏ 1 trái 1 phải chém xuống như 2 lưỡi dao đoạt mệnh lao nhanh chớp nhoáng về phía hấn. Chỉ 1 cái nhích chân nhẹ nhàng hấn đã rất nhanh thoát khỏi 2 lưỡi dao đó.

Từ trên cao hấn phi thân xuống 2 bàn tay 10 đầu ngón tay xuất hiện những móng tay màu tím dài mà sắc nhọn. Vừa hạ thân xuống đất chỉ 1 cái vung tay nhẹ nhàng chưởng khí màu tử tím đồng loạt lao đến 2 người đang đứng.

Cả 2 không tránh mà vận chưởng phong công phá, 2 đạo hào quang lao đến phá tan những chưởng khí màu tử tím thành những dải ánh sáng từ từ rơi xuống.

Không nói thêm nhiều chỉ 1 cái nháy mắt Quý Vương đã đứng trước mặt đánh tay đôi với cả 2 người. Thân thể di chuyển nhẹ nhàng vậy mà những cường quyết hấn đánh ra thì sức mạnh kinh người, 10 móng tay đó chẳng khác nào 10 lưỡi kiếm mềm dẻo sắc bén.

Đánh nhau 1 lúc cả 2 người mới nhận ra pháp lực của hấn được nâng cao 1 cách đáng sợ, nếu cứ đánh tay đôi thế này rất có thể phần thua sẽ thuộc về họ mất.

“Rầm”

Tốc độ của hấn quá nhanh khiến cả 2 khó nhìn ra chiêu thức, cũng chính vì thế mà Quý Huyết nhanh chóng bị hấn đánh mạnh vào ngực mà đập mạnh người xuống đất.

– Quý Huyết người không sao chứ?

Vừa tránh chiêu thức của hấn, anh vừa lên tiếng hỏi.

Cố gắng đứng dậy từ khoe miệng hộc ra 1 ngụm máu, xem ra chiêu vừa rồi của hấn đã rất mạnh tay.

– Ta không sao.

Đến lúc này gió lớn đã nổi lên mạnh mẽ không khí nhiệt độ hạ thấp đáng kể nhưng không thể dập tắt ngọn lửa chiến đấu của 3 người.

Quý Vương tự động tách ra xa, thấy vậy cả 2 người không khỏi khó hiểu nhưng vẫn cẩn trọng đề phòng vì họ biết đối thủ là Quý Vương 1 phút cũng không thể lơ là.

Và đúng như họ suy nghĩ, hấn tách xa 2 người không phải hấn chịu thua mà là hấn ra đòn quyết định.

Từ 2 lòng bàn tay hào quang tử tím không ngừng phát ra mạnh mẽ, hấn vận lực hút tất cả đất đá bên cạnh gom thành 1 khối cầu thật lớn, ánh sáng hoàng kim bao vây xung quanh toả sáng như 1 khối cầu lửa.

Vận hết toàn lực hấn gầm lên xuất chiêu mạnh mẽ về phía 2 người. Quả cầu lửa bay thẳng đến nhưng khi đến gần thì bị tan ra thành nhiều khối đá lớn ánh lửa.

Vân Phong và Quý Huyết thật không nghĩ đến khối cầu đó bị tan ra thành nhiều khối đá như vậy nên hiển nhiên khó lòng phá tan hết cùng 1 lúc. Vì thế cả 2 nhanh chóng bị đám đá đó va đập mạnh vào người bay xa vài mét rồi ngã xuống đất.

Lần này cả 2 đều bị trọng thương khá nặng. Liếc sang hướng Quý Huyết anh hỏi:

– Quý Huyết người chết chưa?

Ôm ngực khoe miệng lần 2 học máu lớn, hấn trả lời:

– Chưa chết, đám đá đó sao giết được ta.

– Nếu vậy thì đánh nhau tiếp.

– Được.

80. Q.1 - Chương 80

Nằm yên giấc trên giường cho đến khi trong giấc mơ đẹp kia Quý Vương bị 2 kẻ từng đến giao chiến đánh cho đến khi chết. Ánh mắt đau đớn, buồn bã ấy không ngừng nhìn cô, khoe miệng khê nhếch thành nụ cười yếu ớt rồi chìm vào tĩnh lặng:

– KHÔNG!!

Tiểu Băng vô thức hét toáng bừng tỉnh lúc này mới thấm thã lỏng hoá ra chỉ là mộng. Nghĩ lại những gì mình đã thấy trái tim yếu ớt vẫn còn hoảng sợ. Nhưng vì sao cô lại lo lắng, sợ hãi chứ lẽ ra thấy vậy cô phải thật vui vẻ, thoả mãn mới đúng chứ. Dù đã cố biện luận nhưng trái tim vẫn còn loạn nhịp đập.

Chậm chạp rời khỏi phòng ngủ cô bước ra ngoài thì thấy Diệp Nhi đang nhìn về hướng đỉnh núi kia chăm chăm rồi vô tình thốt lên:

– Không xong rồi Chủ nhân bị kẻ khác tấn công.

– Kẻ khác tấn công? ý người là hấn đang bị 2 kẻ trước kia tấn công? (Tiểu Băng khê run rẩy hỏi lại)

– Người mà cũng đòi quan tâm đến chủ nhân sao? Người không xứng(chế giễu nói)

– Ta..ta không có quan tâm hấn.

– Tùy người. Ta sẽ lên đỉnh núi đằng kia giúp chủ nhân 1 tay, tốt nhất người nên an phận ở lại đi.

Dứt lời cô ta liền hoá thân thành con bướm đêm bay về hướng đỉnh núi.

Nghĩ lại lần trước cô cũng không dám xen vào nhưng cũng có thể đứng ở phía xa nhìn. Thấm đồng ý với quyết định của mình cô liền nhanh chóng chạy lên núi. Khi cô vừa chạy khuất vào trong rừng phong thì phía sau đó con bướm đêm xuất hiện trở về hình người khê nhếch miệng cười gian xảo, chủ nhân luyện công ghét nhất là bị người khác làm phiền hơn hết đường đi lên núi trắc trở, nguy hiểm cô ta đi được sao?

Đường núi đi lúc nửa đêm thế này thật quá nguy hiểm nhưng cứ nghĩ đến hình ảnh mình mơ thấy là cô lại hoảng sợ. Dò dẫm đi nhanh từng bước thì ngáng đầu lên bên gốc cây phong 1 bóng người con gái đang mệt mỏi dựa vào.

Cái bóng trắng khê nhúc nhích đứng dậy rồi đi. Tò mò Tiểu Băng lại gần muốn nhìn xem ai.

Nghe thấy tiếng bước trên lại gần Liên Thảo vội vàng quay mặt lại dù rất ít ỏi nhưng cô vẫn thầm hi vọng tiếng bước chân đó là của Vân Phong:

– AAAAA

Khi Liên Thảo vừa kịp nhìn ra đó là 1 cô gái thì đã bị cô gái đó dùng pháp lực ít ỏi của mình đánh mạnh vào ngực cô.

Ngã nhào xuống đất khi đã bị đánh bay xa 3m, từ khoe miệng học ra ngum máu đỏ tươi. Cảm giác đau đớn ở ngực nhức nhối khó chịu.

Còn tiểu hồ ly cứ ngỡ mình gặp phải ma nên quá sợ hãi làm theo phản xạ đánh về phía con ma đó rồi nhanh chóng biến hình thành con cáo trắng chạy lên núi thoát thân.

Cố gắng đứng dậy ít ra thì cô vẫn còn mạng chỉ cần còn mạng thì sẽ còn cách.

Trên đỉnh núi giông lớn vẫn không ngừng bao phủ, trận chiến của 3 người diễn ra vẫn đang vô cùng kịch liệt. Từng đạo hào quang không ngừng loé sáng.

2 người Quỷ Huyết và Vân Phong dù bị thương nhưng xem ra vẫn còn đủ sức đánh nhau với hần. Cả 2 đồng loạt tấn công kẻ trước người sau, người bên trái ta bên phải đánh liên hoàn không cho hần có cơ hội chừa tay.

2 người lần tiếp theo vận lực hợp sức với nhau thành 1 chưởng lực cường đại đánh thẳng về phía Quỷ Vương mà hần cũng không phải tầm thường liền vận hết khả năng thành chưởng lực tử tím đánh trả.

2 chưởng lực lớn va chạm vào nhau phá ra làm 3 chưởng phong đánh thẳng cả vào 3 người.

Cả 3 người Quỷ Vương thì nhanh chóng đứng lại được, Vân Phong thì ôm ngực vực dậy nhìn về phía hần, xem ra chỉ có Quỷ Huyết là trúng chưởng nhiều nhất, thật vất vả mới ngồi dậy được:

– Quỷ Huyết người bị thương quá nhiều, tạm thời đừng đánh vội vận công trị thương đi.

Vân Phong không nhìn cũng biết hần bị thương nặng cỡ nào.

– Được, vậy người cẩn thận chút. Chờ ta trị thương xong thì hãy bị hần đánh vài chưởng.

Quỷ Vương không nói gì mà chỉ nhếch môi cười. Đến giờ hần vẫn không tài nào tin nổi 2 người họ có ngày trở thành bạn của nhau, thật không tin nổi. Nhưng hần cũng không để tâm quá nhiều, ánh trắng sắp tàn hần phải nhanh chóng giải quyết xong 2 người họ.

81. Q.1 - Chương 81

Vân Phong và Quỷ Vương đứng đối diện với nhau không nói lời nào, cả 2 đều phát ra sát khí mạnh mẽ. Bàn tay khẽ siết lại liền nhanh chóng lao vào đối phương tấn công.

Gió lớn thổi mạnh dữ dội, thiên lôi không ngừng vang dội đánh xuống loé sáng cả 1 vùng trời. Từ trong ánh sáng mập mờ đó 2 thân ảnh như ảo như thực ra những chưởng mạnh mẽ.

Chưởng nối tiếp chưởng người đánh thì kẻ đỡ. Vân Phong liên tục đánh chưởng về phía hần.

Không quá lo lắng, khoe miệng khẽ nhếch lên Quỷ Vương ngưng kết lại nội lực, từ lòng bàn tay phát ra luồng ánh sáng hoàng kim bị hần thu gọn lại chặn những chưởng của anh đánh tới.

Phá tan chưởng khí của anh, hần lao nhanh đến đánh về phía anh không ngừng. Sau 1 tiếng động lớn làm đất đai rung lên mạnh mẽ, mọi cây phong đều bị đổ rạp. Những tảng đá lớn bị đánh vỡ tan.

Lúc này lòng bàn tay của 2 người họ chạm vào nhau nội lực phát tán mạnh mẽ ra bên ngoài.

– Thiên Vân Phong là người 5 lần 7 lượt ngăn cản việc lớn của ta lên người đừng trách ta nặng tay.

– 5 lần 7 lượt ta nhớ không nhầm thì hình như có 2 lần thôi thì phải? (anh trầm giọng sửa lại)

- Thiên Vân Phong ta thật khâm phục người trong tình trạng này mà người vẫn còn tâm trạng bất lỗi hấn (dù đang vận công trị thương nhưng Quỷ Huyết vẫn không tài nào kiềm chế được nói lên)
- Người tập trung vào trị thương đi (Vân Phong lên tiếng chặt đứt cảm xúc đang trào dâng của ai kia)
- Giải lắm.

Dứt lời hấn liền ngưng kết nội lực ánh sáng hoàng kim phát ra mạnh mẽ dồn lực đẩy mạnh về phía Vân Phong.

“ẦM”

Chưởng lực lớn đánh mạnh về phía anh khiến anh bay cao lên không trung ngã nhào trên đất.

Ôm ngực khoe miệng học ra ngụm máu lớn. Cứ đánh nhau thế này thêm vài chiêu nữa có khi anh không chống đỡ nổi.

- Vân Phong ta muốn xem người chống đỡ được bao lâu?

Hấn vừa nói vừa từ từ đi lại gần. Ma chảo giờ lên cao dồn lực lớn ánh sáng hoàng kim bao vây đánh xuống thì bị chặn lại:

- Quỷ Vương người bỏ quên mất ta.

Lời vừa dứt Quỷ Huyết liền tung chân đá 1 chưởng nhưng may mắn là hấn tránh được.

- Quỷ Huyết là do người tự mình nộp mạng, ta vốn định bỏ qua cho người nhưng thiết nghĩ chắc người không cần.

Nhìn hấn, Quỷ Huyết cười nói:

- Quỷ Vương ta với người đều thuộc giới quỷ độc ác đúng không?
- Người có ý gì?
- Chúng ta là quỷ không phải là người lên nhân giới có câu chính nhân quân tử không thể áp dụng.
- Lắm nhảm 1 hồi rồi cuộc người muốn nói gì?
- Ta muốn nói ta không phải chính nhân quân tử lên giới chút thủ đoạn chắc không sao? Tiểu hồ ly tiếp chiêu này.

Sau câu nói Quỷ Huyết liền ngưng kết nội lực đánh về 1 phía.

Vội hướng ánh nhìn ra phía đó khi hấn vừa nghĩ Quỷ Huyết giở trò lừa hấn thì phía mép đỉnh thấp thoáng bóng dáng của tiểu Băng đang lò dẫm đi lên.

- Hiểu Băng cẩn thận.

Không kịp suy nghĩ hấn liền nhanh chóng phi thân đến đẩy mạnh tiểu Băng sang 1 bên còn chưởng lực kia 1 mình hấn lãnh đủ.

“RẦM” ngã nhào ra đất, khoe miệng phun ra 1 ngụm máu lớn vàng tươi.

Bị ngã sang 1 bên khi ngẩng đầu lên nhìn thấy hấn vì cô mà bị thương nặng bất giác trong nội tâm 1 cảm xúc đau đớn sôi trào. Vội chạy đến ôm chặt vai hấn, cô nức nở khóc:

- Quỷ Vương người đừng chết nha, tại sao người lại đỡ chưởng đó cho ta chứ?
- Mau tránh sang 1 bên.
- Không, ta không tránh.

Đôi mắt đỏ au cô nức nở lên tiếng, đúng là mới đầu cô rất ghét hấn nhưng xem ra từ lúc hấn cứu cô khỏi lũ thổ đực đó cảm xúc cô dành cho hấn đã khác. Lần đầu tiên cô được 1 người liều mạng bảo vệ như vậy cũng đã đủ để cô thỏa mãn rồi.

Ôm chặt hấn cô nhìn hấn chan chứa nói:

– Nghe cho rõ đây nếu người chết thì ta cũng chết. Ở giới hồ ly ai cũng kêu ta làm xấu mặt giới hồ ly, họ chế giễu ta chưa 1 ai đối tốt với ta.

– Em là 1 tiểu hồ ly gốc.

Lạnh lùng nhìn tên Quỷ Huyết đang cầu nguyện sám hối. Hành động đó thật làm hắn chết tức. Kiềm nén nếu không phải hắn ý thức được mình phải sống để chăm sóc cho tiểu hồ ly thì hắn có chết cũng phải đập cho cái tên đó 1 trận.

Lấy ra từ trong người cây sáo đen hắn nhếch miệng nói:

– Chẳng phải các người đang muốn đoạt cây sáo đen này sao? Cho các người.

Dù rất khó hiểu sao tự nhiên hắn lại tốt như vậy nhưng hắn đã ném cây sáo đó đến thì cứ lấy đi. Quỷ Huyết nhanh chóng bay lên đoạt cây sáo đen.

– Còn linh hồn tên Dương Đằng đó 2 người chịu khó đến Quỷ Cốc đoạt về.

Thu hồi kết giới trận gió lớn thổi bay hết linh hồn về Quỷ Cốc.

82. Q.1 - Chương 82

Kết giới bị thu hồi, những linh hồn còn sót lại đó nhanh chóng bị gió thổi bay hết đi về phía Quỷ Cốc. Mà Quỷ Cốc không phải là nơi ai muốn đến thì cũng đến được. Trong tam giới ngũ yêu Quỷ Cốc cũng là chứa nhiều yêu ma nhất.

Ánh mắt tràn đầy giận dữ hướng về phía Quỷ Vương, 2 hai người Vân Phong, Quỷ Huyết gằn giọng nói:

– Người..

Nhếch khoé miệng hắn buông lại 1 câu rồi ôm theo tiểu hồ ly biến mất:

– Kết giới của ta thì ta phải thu lại, các người còn không nhanh đi đoạt hồn tên Dương Đằng về ta e rằng hắn sẽ bị xé tan đó. Ha ha

Vân Phong cố gượng đứng lên trầm giọng nói:

– Đáng chết.

Nhìn Quỷ Huyết, anh nói tiếp:

– Quỷ Huyết cảm ơn người đã tương trợ 1 tay. Ta sẽ 1 mình đến Quỷ Cốc mang hồn Dương Đằng về,

– Ta giúp Liên Thảo thôi nên người đừng có tưởng bỏ, aizz Quỷ Huyết ta đã giúp thì giúp đến cùng. Ta sẽ cùng người đến Quỷ Cốc.

– Được vậy ta thay Liên Thảo cảm ơn người,

– Ta không cần người thay, ta muốn Liên Thảo tự mình cảm ơn.

– Người thật khó hiểu.

Tiếng nói văng vẳng còn lưu lại 2 bóng người đã hoá thân 2 luồng ánh sáng 1 xanh 1 đỏ bay về hướng Quỷ Cốc.

Lại nói về Liên Thảo 1 mình lang thang trong khu rừng, phong vũ lớn khiến cơ thể cô ướt lạnh rét buốt.

Thoáng thấy 1 cái hang phía trước cô liền nhanh chóng nấp vào đó trú mưa. Thu mình vào 1 góc, cơ thể không ngừng run lên bần bập.

Giơ đôi tay ra dưới ánh sáng yếu ớt lơ mờ cô gào lên sợ hãi:

– Không! AAAAAA

Làn da đang bị tróc ra lộ ra thịt bên trong. Lớp thịt bên trong bắt đầu đen sạm, qua ngày nữa bắt đầu thối rữa.

Sợ hãi cô điên cuồng cào nó ra khiến lớp thịt bị rách từng đoạn lớn, máu từ khe rách đó chảy ra ngoài màu đen đỏ lẫn lộn.

Vực mặt vào 2 đầu gối cô khóc nức lên. Làm sao đây? Khi anh thấy cô thế này liệu có kinh tởm cô không? Có còn dám yêu cô nữa không hay lạnh lùng hất hủi?

Ngay lúc đó ánh mắt vô thức hướng ra cửa động bất chợt nhìn thấy 2 luồng ánh sáng bay lướt qua. Màu xanh dương đó không phải anh sao?

Vội chạy ra khỏi hang cô đuổi theo gào lớn:

– Vân Phong, Vân Phong. Anh có nghe thấy tiếng của em không?

– VÂN PHONG!! Em ở đây này, Vân Phong!!

Khụy gối xuống nền đất lạnh lẽo, trong đêm mưa cô gào khóc lên thảm thiết:

– Oa..oa..oa.. VÂN PHONG, XIN ĐỪNG BỎ EM.

Tiếng khóc nức nghẹn đau đớn văng vẳng trong khu rừng phong hiu quạnh.

Ngày hôm sau,

Cả 1 đêm cô không hề nghỉ ngơi mà 1 mình lê từng bước rời khỏi khu rừng. Ánh mắt như vô hồn cô cứ đi cứ đi trong lặng lẽ. Đã sang ngày hôm sau chắc lúc này thể xác cô phân hủy đã man lăm đây. Khẽ cười yếu ớt cô nên về đâu bây giờ?

Ra khỏi khu rừng cô theo cảm xúc đi đến căn nhà nhỏ ngày xưa của cả 2. Khẽ miết bàn tay đang phân hủy bắt đầu lên mùi lên khưng cửa. Tưởng tượng ở trong đó hình ảnh của 2 người khi xưa mà làn môi lạnh lẽo khô ráp khẽ nhếch lên thành nụ cười ngọt ngào:

– Bảo..bối,(nhỏ giọng thì thầm)

” – Bảo bối, mẹ thật có lỗi mà mẹ sẽ nhanh chóng đi nấu cơm cho con anh nha?

– Được, cô còn đứng đó làm gì còn không mau vào bếp đi?

– Hì, ẹ hôn 1 cái.

– Nằm mơ “

” – Bảo Bối lại đây để mẹ tắm cho nào.

– Tôi không tắm, tôi đã nói rồi đừng gọi tôi là Bảo Bối, và cô cũng không phải là mẹ tôi.

– Lẳng nhăng, mau lại đây.

– Không, cô mau buông ra”

Từng đợt kí ức như cuộn phim quay chậm từng chút 1 chút 1 hiện về từng khoảng khắc thật ngọt ngào.

Ngay lúc đó ở phía giọng 1 ai đó lên tiếng:

– Này cô, cô muốn thuê nhà sao?

Khẽ giật mình cô quay mặt lại nhìn phía sau thì người phụ nữ đó hét toáng lên:

– AAAAAA....QỦY!!

Hét xong câu đó người phụ nữ ngã nhào ra đất bất tỉnh.

Hoảng sợ cô khẽ đưa tay chạm lên mặt mình lấp bắp nói:

– Tôi không phải quý, tôi không phải quý mà.

Người dân xung quanh nghe thấy tiếng vội mở cửa nhào ra xem:

– Aaaaa, mẹ ơi quý!

– Tiểu Bảo đi vào, quỷ nữ sẽ cắn chết con đó.

– Đánh, ném chết nó đi.

Và sau đó hàng loạt những thứ có thể ném được bay đến hướng cô: giày dép, hoa quả, đá gạch...

Đưa 2 tay lên che đầu cô lắc đầu lảo đảo nói rồi chạy vội đi:

– Tôi...tôi không phải quỷ...không phải quỷ mà...

83. Q.1 - Chương 83

Hai người Vân Phong và Quỷ Huyết không mất thời gian nhiều đã đặt chân đến được Quỷ Cốc. Một nơi như chính cái tên của nó âm u, quỷ dị.

Bước vào trong cốc, đâu đâu cũng là những màn sương độc địa mờ ảo, màn sương này do những hồn ma vất vưởng tạo nên.

Cẩn thận đi vào trong cốc, 2 người tự hiểu đã bước vào đây thì 1 giây cũng không thể lơ là.

– Người nói xem Quỷ Cốc rộng như vậy liệu linh hồn Dương Đằng có thể ở đâu? (Vân Phong lên tiếng)

– Ta đoán rất có thể là ở Vực Đoạn Sâu.(Quỷ Huyết xoa xoa cằm trầm ngâm)

– Nếu vậy chúng ta đến Vực Đoạn Sâu trước.

– Thiên Vân Phong, người có biết Vực Đoạn Sâu ở đâu không?(liếc nhìn anh nhếch miệng cười nói)

– Ta chưa từng đến Quỷ Cốc nên không biết.

– Haha người không biết? Vậy phải làm sao đây ta cũng không biết.

– Người cũng không biết mà dám cười đùa ta.(anh lạnh giọng nói)

– Ủa, ta có cười đùa người sao?

– Người...

Ngay lúc đó thì tiếng thét của Quỷ vang dội từ trong cốc ngày càng lại gần. Điều đó đủ hiểu 2 người sẽ phải bước qua xác lũ quỷ để đến Vực Đoạn Sâu.

Không 1 tia sợ hãi, lo lắng cả 2 vô cùng bình tĩnh quan sát chờ lũ quỷ xuất hiện.

Chưa quá 10 giây lũ quỷ đồng loạt xuất hiện với số lượng không thể kể nổi. Chúng đông tới mức không thấy đường phía sau. Chưa cần xông trận nghe chúng kêu réo cũng đủ mệt đầu rồi, quá là ồn ào.

Cả 2 từ từ ngưng kết nội lực chỉ thoáng chốc ánh sáng xanh dương và đỏ huyết đã vây quanh 2 người vô cùng chói mắt.

– Thời gian không còn nhiều ta với người giải quyết lũ này sớm cho xong chuyện. (Quỷ Huyết nhàn nhạt nói)

– Được, lũ này thật quá là ồn ào.

Sau 1 tiếng động lớn rung trời lở đất của lũ quỷ, có vẻ chúng cũng không thể chờ thêm được nữa liền đồng loạt xông lên. Bắt đầu trận chiến lớn.

Chương nổi tiếp chương, lam huyết chưa bao giờ lại ấn ý đến vậy. Người phía trước kẻ phía sau tấn công 4 phía.

Vận nội lực ngưng kết ở thượng tiêu (ngực đó) cả 2 đều dừng xuất chương mà chờ cho lũ quỷ ngu ngốc đồng loạt lao vào.

“RẦM”

Tiếng động lớn phát ra từ chính giữa, chờ lũ quỷ xông vào cả 2 liền phát nội lực ra ngoài, sức mạnh vô cùng lớn đã tiêu diệt hết quá nửa lũ quỷ.

Tách nhau ra cả 2 mỗi người 2 hướng khác nhau đồng loạt xuất chiêu, chiêu khí xanh đỏ phát sáng cả khung trời.

Sau gần 1 tiếng lũ quỷ chỉ sót lại 1 con quỷ đang run lẩy bẩy sợ hãi trốn sau tảng đá.

Quỷ Huyết cười khẩy lại gần nói:

– A! Vẫn còn sót lại 1 con sao? Như vậy ngươi thật lẻo loi chi bằng ta giúp ngươi 1 tay sớm đoàn tụ với bọn chúng.

– Quỷ Huyết khoan đã.

(Vân Phong lại gần ngăn cản hấn ra tay)

– Sao ngươi lại ngăn ta? Còn 1 con để lại làm gì chi bằng tiễn đi sớm.

– Ngươi tiễn nó đi sớm vậy lấy ai dẫn chúng ta đến Vực Đoạn Sầu.

– Ngươi nói phải suýt nữa ta quên mất.

Xách cổ con quỷ đang trốn lại gần, Quỷ Huyết hăm dọa hỏi:

– Ngươi biết Vực Đoạn Sầu ở đâu không? Nếu ngươi không nói thật tự biết hậu quả rồi chứ.

Con quỷ không biết nói chỉ có thể gật đầu như gà mổ thóc.

Quảng con quỷ ra xa, hấn lạnh giọng nói:

– Mau dẫn đường chúng ta đến đó.

Con quỷ không dám chậm trễ liền lồm cồm bò dậy nhanh chóng dẫn đường.

.....#.....#.....

Liên Thảo sợ hãi chạy khỏi đó và cứ chạy như vậy cho đến khi trước mặt biệt thự màu trắng hiện hữu. Mọi người coi cô là quỷ, là thứ độc ác cô chịu. Còn người thân của cô chắc chắn sẽ nhận ra cô.

Bám lấy cổng sắt sừng sững cô nhìn vào bên trong mong muốn trông thấy người thân.

Tiếng ô tô chạy lại gần, bà Lâm mệt mỏi gục vào cửa xe. Đã 2 ngày rồi Dương Đằng thì cứ giết mình trong phòng không ra ngoài, đứa con gái Liên Thảo lại mất tích trong 1 đêm. Rốt cuộc tai họa gì đang xảy ra với Lâm gia vậy. Nhớ đến ông Lâm (cha Liên Thảo) bà thật chỉ muốn sớm đến gặp mặt người chồng mình suốt đời yêu thương. Nhưng nghĩ đến 2 đứa con còn chưa yên bề gia thất làm 1 người mẹ bà có thể vui vẻ mà đi được sao.

Uể oải mở cửa xuống xe, không khí thanh mát này sẽ giúp bà khuây khoả hơn rất nhiều.

– Mẹ ơi! Con là Liên Thảo này.

Giọng nói nghẹn ngào của Liên Thảo từ đằng sau vọng lại.

– Liên Thảo!

Vội quay mặt lại nhìn chỉ là đến khi nhìn rõ người phía sau. Bà Lâm đưa tay lên miệng hét lớn:

– AAAAAAAA....QỦY...

84. Q.1 - Chương 84

Nhìn thấy người phía sau bà Lâm đưa tay lên miệng hét lớn:

– AAAAAA....QỦY..,

Vừa hét bà Lâm liền vội vàng ngồi thụp xuống ôm đầu nấp sau xe.

Lúc này đây Liên Thiên vô cùng ngỡ ngàng mắt và miệng cùng lúc mở lớn. Một cảm xúc đau đớn tột cùng đang không ngừng tuôn trào lan rộng khắp cơ thể. Nấc nghẹn nơi cổ họng, đôi mắt long lanh ướt nhoà nước mắt. Cô run rẩy lại gần khó khăn nói:

– Mẹ..à..!Liên..Thảo.

không..phải..Quý..con không..phải..là..Quý..đâu. Huhu..con là Liên Thảo mà..mẹ hãy nhìn kĩ con đi...huhuhu..

Nhận thấy cô ngày càng tiến lại gần mình bà Lâm hoảng sợ dáo dác nhìn xung quanh. Liếc thấy bên cạnh có nhiều hòn đá to bằng nắm đấm trẻ con, bà Lâm vội quơ lấy nắm chặt hết lên:

– Đồ Quý xấu xí.. Người tưởng nhận mình là Liên Thảo là ta tin sao, người mau chết đi!

Dứt lời bà Lâm liền vội vàng ném đám đá đó lên người cô. Những viên đá lạnh lẽo đó va đập lên cơ thể đang biến hoá của cô, dù là vậy cô vẫn biết đau chứ.

– Mẹ à đừng ném nữa.. Liên Thảo đau lắm... Oa oa oa đau lắm.

Dù cho cô có gào khóc đến đâu bà Lâm chưa hề có 1 dấu hiệu nào muốn dừng tay. Đến viên đá cuối cùng thì bà Lâm đã ném rất mạnh lên trán cô khiến cô ngã nhào ra đất.

Đưa bàn tay giờ đã bắt đầu phân hủy rơi rụng đám da bên ngoài, lớp thịt bên trong đã màu nâu đen lên chạm phía trán bị ném. Bám trên tay cô đám thịt nhầy nhụa đen sì. Nhìn chúng cô bất giác cười chính mình: tốt rồi người đã là 1 con Quý, chẳng ai cần người nữa đâu. Haha người thật là đáng thương mà..

– Haha..haha..thật là lực cười mà..1 con quý ai cần chứ.

Cười lớn nhưng ánh mắt tràn đầy đau xót, chế giễu chính mình. Cố gắng vực người dậy cô khắp khềnh khó khăn rời đi. Lệ rơi ướt nhoà đầy mặt.

Bà Lâm đứng nhìn cô rời đi lẽ ra bà lên vui sướng mới đúng nhưng chẳng hiểu vì sao bà không hề vui vẻ mà vô cùng đau xót, thương tâm. Cảm xúc đó chỉ có thể là huyết thống mới khơi dậy lên thôi. Vội lắc đầu bàn tay siết lên cánh cửa xe run rẩy bà lắp bắp nói:

– Không phải là Liên Thảo đâu, chắc chắn không phải Liên Thảo đâu...

Nước mắt vô thức rơi ra không phải Liên Thảo vậy tại sao lại đau đớn, chua xót đến vậy?

.....#.....#.....

Con Quý dẫn 2 người đến Vực Đoạn Sầu. Đi qua vực này hai người mới chính thức xâm nhập vào Quý Cốc. Nghe nói dưới Vực này có 5 loại linh vật canh giữ là xà, cồng tước, bạch hổ và 2 cái con linh vật nào đó, lúc Quý Vương rời khỏi đây cũng chỉ có thể đánh bị thương 1 vài con rồi nhanh chóng thoát thân.

Cả 2 đưa mắt nhìn nhau gật đầu ra hiệu rồi đột loạt nhảy xuống.

Dưới đây cốc sương độc giăng đầy, xung quanh nồng nặc mùi tử khí. Cẩn thận đi vào thì chẳng thấy con linh vật nào xuất hiện nên cả 2 nhanh chóng tìm được linh hồn vất vưởng của Dương Đằng thu lại. Chỉ là khi đi nào thì dễ dàng nhưng lúc đi ra có dễ như thế.

2 người vừa đi đến đáy vực thì 1 tiếng gầm lớn làm kinh thiên động địa, mặt đất rung lên dữ dội. Từ trên cao 1 con Bạch Hổ không giống Hổ lao xuống về 2 người nhưng thật may là cả 2 tránh kịp. Vội lách mình tránh sang 1 bên cả 2 đồng loạt lên tiếng:

– Con gì vậy?

Cái con Bạch Hổ này gọi nói là Bạch Hổ vì có mình Hổ vẫn trắng còn 4 chân của nó thì móng vuốt sắc như rồng, mặt của dã quỷ hung tợn răng gớm giếc.

“PHÙ PHÙ PHÙ”

Con Bạch Hổ đó phun ra những lửa là lửa cuộn trào đến phía 2 người. Cả 2 phản xạ đầu phải chậm liên nhanh chóng phi thân lên tránh né. Nhưng là vừa lên cao thì bị cánh con vật nào đó sắc bén như dao đánh tới.

Vội vàng tránh né cả 2 giờ mới nhìn ra đó là 1 con khổng tước 9 đầu dữ tợn, 2 mắt đỏ máu và 9 cái đầu đó đồng loạt phun lửa về phía 2 người.

Cả 2 lại lần nữa tránh né, Quỷ Huyết quay sang nói với Vân Phong:

– Con chim này để ta, còn hổ dưới kia phần ngươi.

– Được.

Dứt lời cả 2 tách nhau ra người đánh trên không kẻ đánh dưới đất. Trận địa vô cùng hỗn loạn.

– Con chim lắm đầu xấu xí kia để Quỷ Huyết ta phụng bồi ngươi.

85. Q.1 - Chương 85

- Con chim lắm đầu xấu xí kia để Quỷ Huyết ta phụng bồi ngươi.

Lời vừa dứt Quỷ Huyết nhếch miệng cười lao vào trận chiến.

Phía dưới Vân Phong cũng không hề chậm trễ tấn công Bạch Hổ.

Con Bạch Hổ phun lửa tứ tung khiến xung quanh rơi vào biển lửa. Nó nhảy lên cao vồ về phía anh đưa ma chảo sắc bên chém qua. Không hề lúng túng, lách mình tránh sang 1 bên 2 lòng bàn tay hoàng quang màu lam không ngừng phát sáng.

Cẩn móng sắc bên trái, nó lại chém qua móng sắt bên phải. Khẽ lách mình tránh khỏi ma chảo, anh nhanh chóng ngưng kết nội lực mạnh mẽ xuất chiêu, đánh con Bạch Hổ ngã xuống đất. Nhưng xem ra nó cũng rất dai sức liền đứng dậy được ngay lao phía anh tấn công tiếp.

Phía trên cao Quỷ Huyết đang tránh qua tránh lại 2 dải cánh sắc như đao đó. 9 cái đầu khổng tước đồng loạt phun lửa cuộn cuộn như sóng thần. Xoay mình tránh khỏi cơn lửa sóng vô cùng đẹp mắt. Phi thân lên cao Quỷ Huyết ngạo nghễ cười:

– Ngươi thể hiện vậy là quá đủ rồi giờ đến lượt ta.

Hắn đưa 2 tay lên cao 1 đạo hào quang huyết đỏ loé sáng rực rỡ. Cơ thể khẽ lên sức Quỷ Huyết gầm lên 1 tiếng rồi đưa 2 tay chém thẳng về phía khổng tước. Từ phía hắn đánh về phía kia dải hào quang sáng rực như 1 lưỡi đao đoạt mệnh làm từ huyết đỏ.

Con khổng tước thét lên 1 tiếng đau đớn 9 cái đầu của nó đã bị lưỡi đao đó chém đứt 3 cái. 2 mắt đỏ máu dữ tợn nó điên cuồng lao về phía hắn tấn công. 2 cánh đánh chém không ngừng nghỉ, 6 cái đầu cũng không phải để không mà nhả lửa liên tục.

Vừa tránh vừa đỡ vừa đáp trả mặc dù Quỷ Huyết đã rất linh hoạt xử trí nhưng cuối cùng sau bả vai vẫn bị 2 cánh của nó chém trúng.

Lộn 1 vòng tách xa nó ra cái cảm giác đau nhức sau lưng lan rộng ra, có lẽ vết thương đó chém sâu đến tận xương hắn rồi. Máu từ đằng sau chảy xuống ướt đầm sau lưng. Mùi huyết thơm lừng đã đánh thức 1 linh vật nửa tỉnh tại.

Phía dưới Vân Phong vẫn chiến đấu vô cùng quyết liệt với Bạch Hổ. Con Hổ gầm lên hất bay toàn bộ những khối đá lớn về phía Vân Phong. Không hề có ý định né tránh anh từ từ vận lực giăng ình kết giới vững chắc phá tan toàn bộ những tảng thạch bay đến thành bụi cát.

Con Hổ bỗng trở lên cuồng dã nhảy lên cao rồi phi thân xuống như muốn dùng sức nặng đè chết Vân Phong. Nhưng mà có vẻ nó đã đánh giá quá thấp anh rồi, đường đường là 1 ma vương của cả ma giới anh đâu thể cứ đứng đó cho nó đè được.

Phi thân tránh sang 1 bên, con Bạch Hổ có vẻ không can tâm liền rồ lên đưa ma chảo chém qua.

Cười khẩy anh đang chờ nó chém anh đây. Đôi bàn tay mạnh mẽ nhanh nhẹn tóm lấy cổ ma chảo của nó siết chặt. Vận hết 10 phần công lực anh nhắc mạnh nó lên quay 2 vòng rồi ném thật mạnh lên vách núi.

Con Bạch Hổ cố gắng đứng dậy nhưng cứ đứng dậy nó lại nhanh chóng nằm sập xuống. Ngẩng cao đầu nó hú lên 1 tiếng lớn vang cả đáy cốc.

Ngay lúc Vân Phong chuẩn bị kết liễu nó thì 1 thân mình dài đườn to đùng xanh nè đánh tới. Vì không kịp chuẩn bị nên anh nhanh chóng bị thứ đó đánh mạnh vào bụng bay ngược trở lại ngã nhào xuống đất.

Đưa tay ôm bụng đứng dậy nhìn xem đó là con vật gì thì hoá ra là 1 con Thanh Xà to lớn đang cuộn mình 1 chỗ, cái đầu nhếch lên há lớn miệng để lộ ra 2 răng lạnh to bản sắc nhọn, cái lưỡi tiêm thè ra đoạ dẫm.

Nhanh chóng định lại nội thương anh lại tiếp tục với 1 trận chiến mới.

.....#.....#.....

Rời khỏi biệt thự cô lại tiếp tục lang thang đi 1 cách vô hồn. Đêm đến mưa xuống như trút nước, gió lạnh thổi tới mọi con đường, khe nhỏ.

Siết chặt cơ thể đang rét run vì lạnh cô nhanh chóng đến trú mưa nép mình vào 1 góc hiên nhà của gia đình nào đó đã đóng chặt cửa.

Nhìn thoáng qua cơ thể cô bất giác rơi lệ cô còn phải chịu cái cơ thể này bao lâu 1 tháng, 1 năm, hay cả 1 đời. Cả cuộc đời chấp nhận cuộc sống của Quỷ sao? Không cô không chấp nhận cô phải tự mình giải thoát, chẳng ai cần cô nữa cô còn sống trên đời này làm gì.

Tâm trạng đã rơi vào vực sâu thăm không có lối thoát, đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Kia rồi! Cô sẽ nhanh chóng giải thoát chính mình thôi.

Vội với lấy 1 chiếc bát sành ngoài cửa, không chần chừ cô liền đập nó ra thành 6 mảnh và tự chọn ình mảnh sành sắc bén nhất. Giờ nó lên cao, đôi mắt nhật nhoà nước mắt, khuôn miệng nở nụ cười yếu đuối nói:

– Vân Phong hẹn gặp lại kiếp sau.

86. Q.1 - Chương 86

Siết chặt mảnh sành trong tay, cô đưa nó đặt lên cổ tay trái mình, đôi mắt ướt lệ khẽ nhắm lại chuẩn bị cho 1 cuộc giải thoát thì vô thức trong đầu cô mọi khoảng khắc 2 người bên nhau tràn về.

“Tôi chỉ sợ đến lúc đó cô không muốn bên tôi nữa thôi”

“Liên Thảo đừng sợ tôi sẽ bảo vệ cô”

“Không được em là ma hậu của ta”

“Hãy ở đây chờ ta quay về, sẽ không sao đâu”

.....

Mở lớn mắt cô bàng hoàng nhìn lại hành động, vội vàng ném mảnh sành ra xa cô không thể chết Vân Phong nói cô phải chờ anh ấy:

– Đúng vậy mình phải chờ anh ấy, phải chờ anh ấy.

Cố gắng cưỡng ép mình với suy nghĩ đó cô phải chờ anh về. Nhưng sự thật là trong lòng cô đang rất lo sợ nếu Vân Phong cũng mẹ không nhận ra cô thì sao? Không nhận ra cô, không nhận ra cô. 4 từ đó không ngừng quanh quẩn dày vò trí óc cô khiến đầu cô đau đớn như muốn vỡ ra. Cứ như vậy cho đến khi cô quá mệt mỏi không biết mình tiếp đi hay ngắt đi lúc nào không hay. Khoé miệng khô khốc khê nhỏ giọng thành tiếng:

– Chờ..Vân Phong.

.....#.....#.....

Quý Huyết 1 mình giao chiến với cả 2 linh vật, 1 con khổng tước đã khó đối phó rồi giờ lại thêm 1 con đến hẳn cũng chẳng nhìn ra đó là loại linh vật gì. Nó mình thì đầy những gai sắc nhọn 2 cái chân trước thì trông như cái càng của bọ cạp, quan trọng nhất nó không nhả lửa mà nó nhả khí độc.

Nhận thấy con khổng tước có vẻ đã đuối sức không còn dữ dội như ban nãy vì vậy hắn chủ yếu tấn công nó trước. Tung người lên cao hắn phi thân nhanh đến giao chiến trực diện với khổng tước. Lộn 1 vòng qua 6 đầu của nó hắn thoải mái yên vị trên lưng khổng tước. Nó thấy vậy cố sức lồng lộn chao đảo cơ thể để đánh rơi hắn xuống.

Lạnh giọng cười hắn lên tiếng:

– Khổng tước mi chịu chết đi.

Duỗi thẳng bàn tay phải ánh sáng huyết đỏ hiện rõ khiến mu lòng bàn tay như 1 con dao sắc bén. Giờ lên cao chém mạnh xuống 6 cái đầu khổng tước đồng loạt rơi xuống.

Phi thân rời khỏi khổng tước hắn lao vào vòng giao chiến với con vật lấm gai kia.

Phía dưới Vân Phong cũng đã giải quyết xong Bạch Hổ giờ đang cố gắng hạ gục Thanh Xà. Con xà tinh này liên tục phun ra những rớt độc màu xanh, trúng phải cây cỏ thì những loại thực vật đó nhanh chóng héo tàn rũ mục, trúng phải động vật thì khỏi phải nói cũng biết nhanh chóng bị phân hủy.

Cố gắng tránh khỏi những đám rớt xanh của thanh xà, anh dùng chưởng lực tấn công nó từ xa. Từng đợt chưởng lực xanh lam không ngừng loé sáng đánh về phía Thanh Xà. Con xà tinh đó cũng đâu dễ dàng đối phó nó cũng nhanh chóng đưa đuôi tiến lên quất trả.

Nếu con xà tinh này đã đưa đuôi đến thì anh cũng trực diện đánh nhau với cái đuôi của nó. Tiếp 10 chiêu thì anh bị nó đánh trúng 2 nhát vào lưng và ngực.

Đưa bàn tay lên vận lực biến thành kiếm khí anh chém mạnh phía đuôi nó khiến cái đuôi bị đứt 1 khoảng. Cong thân xà lên cái đầu góm giếc đã trực diện. Há miệng nó phun 1 lượng độc lớn về phía anh.

Nhanh chóng tung người lên cao anh dồn hết khí lực vào chân của mình giáng thật mạnh lên đầu nó. Khiến Thanh xà choáng váng hết đầu óc.

Nhận thấy thời cơ đã đến không cho xà tinh thời gian tĩnh lại Vân Phong liên tục dùng chân đá mạnh lên đầu nó rất liên hoàn. Đánh như vậy cho đến khi nó khó khăn ngóc đầu dậy thì 1 nhát kiếm khí đứt đôi đầu thanh xà.

Giải quyết xong thanh xà anh nhanh chóng phi thân lên trên cùng Quý Huyết tiêu diệt linh vật lấm gai kia.

.....#.....#.....

Ngày hôm sau khi ánh dương vừa lên thì Liên Thảo cũng mệt mỏi tỉnh tại. Cô phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi có người xuất hiện. Dừng dậy chỉ là cô chưa kịp bước đi thì cả thành vang lên tiếng hét thất thanh:

– AAAAAAAAAA

– ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ

– CỨU MẠNG!!!

– Oa oa oa oa

Tiếng người la hét, kêu cứu rồi tiếng khóc đồng loạt cất lên.

Chuyện gì vậy?

87. Q.1 - Chương 87

Tiếng người la hét, kêu cứu, khóc thảm thiết đồng loạt cất lên. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Liên Thảo không phải thối mắc lâu vì ngay lúc đó cánh cửa nhà ngay cạnh cô bị người mở ra vô cùng thô bạo. Người thiếu nữ trên khuôn mặt tái xanh đầy hoảng sợ, kinh hoàng chưa kịp bỏ chạy ra ngoài đã bị người sau lưng đầu tóc kéo mạnh lại.

– KKKHÔNGGGG!!!

Người thiếu nữ hét lên 1 tiếng thảm thiết rồi im lặng nếu cố nghe rõ hơn thì có thể nghe thấy tiếng rên ư hử.

Dù rất hoảng sợ nhưng Liên Thảo vẫn muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô gái đó. Từ khe cửa nhìn vào 2 mắt mở lớn vì kinh hãi, đưa bàn tay đang bị ăn mòn từng ngón lên che miệng cố gắng không vì sợ hãi mà hét toáng lên.

Cô gái đó đang bị 1 người mình đẩy lở loét, da thịt bị tách ra huyết từ những khe rách đó chảy ra ướt đầm trông như 1 con quỷ khát máu, ghì chặt vào người. Hắn cắn đứt động mạch cổ của cô gái thoả sức uống đến khi huyết cạn sạch thì thôi.

Sau khi uống xong có vẻ lượng huyết đó chưa đủ để hắn giải khát hắn lại tiếp tục đi ra ngoài tìm người uống máu.

Nếu chỉ có 1 mình hắn thì cũng chưa có gì để nói nhưng đằng này ngoài đường những kẻ như hắn có rất nhiều, tất cả đều là những thầy ma vô tri vô giác. Tên nào tên đó đều vô cùng ghê rợn.

Thành phố bỗng chốc trở lên vô cùng hỗn loạn, người người xô đẩy, dẫm đạp lên nhau để bỏ chạy. Ai mạnh hơn người đó may ra có thể thoát nạn còn những kẻ yếu thì trở thành những miếng mồi ngon cho lũ thầy ma phía sau.

– Mẹ ơi! Mẹ ơi! Cứu con với, oaoaoa

Tiếng 1 đứa bé gái bị đẩy ra phía sau ngã nhào xuống đường gào khóc. Nó gào khóc đến lạc giọng những mong mẹ nó sẽ nghe thấy mà quay lại cứu nó. Phía trên mẹ nó đã nghe thấy, quay mặt nhìn đứa con gái đứt ruột để ra mà tràn đầy sự đau đớn nhưng liếc thấy lũ thầy ma đang lại gần thì đành cắn răng quay mặt bỏ chạy, người mẹ đó khóc nức lên khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của con gái mình.

Đứa bé đó bị tới 6 cái thầy ma vây quanh chưa đầy nửa phút nó đã bị lũ thầy ma ăn thịt.

Mọi nơi từ đường cái đến ngõ hẻm đều thấy lũ thầy ma đó hoành hành. Sau 1 đêm thành phố đầy sự sống đã biến thành thành phố chết.

Lũ thầy ma đó cắn xé tất cả những ai để nó bắt được ngoài trừ đồng loại của nó. Cũng chính vì thế Liên Thảo không bị chúng tấn công. Chợt nhớ tới mẹ của mình liệu bà có giống họ chạy thoát được lũ thầy ma này không? Nghĩ đến điều đó cô vội vàng chạy đi cô không thể để mẹ cô bị lũ thầy ma đó cắn được.

.....#.....#.....

Nơi Quỷ Cốc vì là 2 người hợp sức lại đấu với linh vật đầy gai đó nên chẳng quá lâu linh vật đó nhanh chóng bị hạ gục. Hạ gục được linh vật thứ 4 cả 2 cơ thể cũng bị trọng thương không kém.

– Xong rồi chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây trước khi làm thức tỉnh linh vật thứ 5.(thu hồi lại pháp lực Vân Phong lên tiếng)

– Được, thêm 1 con thức tỉnh nữa không biết ta có đủ sức cầm cự không đây.(ngồi dưới đất Quỷ Huyết mệt mỏi nói)

Đánh nhau với lũ linh vật đó đúng tròn 1 ngày 1 đêm không ăn không uống, lại thêm bị thương thì không mệt mỏi mới lạ.

– Vậy người có cần nghỉ ngơi 1 lát không?

– Không, ta sợ 1 con nữa xuất hiện lắm, đi nhanh thôi.

– Được.

Chỉ là cả 2 chưa kịp rời khỏi thì đất dưới chân họ rung rung lên âm âm dữ dội. 1 tiếng nổ lớn từ lòng đất 1 luồng ánh sáng chiếu lên chói lóa.

– Muộn mất rồi!

88. Q.1 - Chương 88

Từ dưới lòng đất nứt ra 1 vực lớn, ánh sáng chói lóa hắt lên và từ trong luồng ánh sáng đó 1 linh vật bay thẳng lên trên. Uốn lượn trên cao vài vòng nó liền đáp đất đối diện với 2 người, thân thể, móng vuốt của rồng, đầu lại giống 1 con tắc kè lớn, 2 vành tai mở rộng, đôi mắt đỏ máu.

Hai người Vân Phong, Quỷ Huyết nhanh chóng ổn định lại thể phòng thủ. Xét về diện mạo linh vật này có vẻ không đáng sợ bằng 4 linh vật kia nhưng chưa giao thủ chưa thể biết linh vật nào mới là đáng sợ nhất vì vậy 2 người 1 giây cũng không thể chủ quan.

– Quỷ Huyết ta với người chia nhau ra 2 hướng tấn công nó.

– Được, nhất trí vậy đi.

Dứt lời tiếng gầm lớn của con linh vật đó báo hiệu trận chiến bắt được.

.....#.....#.....

– Bà chủ, bà chủ xảy ra chuyện rồi, bà mau chạy đi.

Ông quản gia vội vàng chạy thục mạng vào báo tin.

– Xảy ra chuyện, chuyện gì? Tìm thấy Liên Thảo rồi sao?

Bà Lâm đang ngồi trên ghế salong trầm tư nghe vậy liền đứng dậy hỏi.

– Dạ tiểu thư Liên Thảo chưa có tìm thấy,

– Liên Thảo chưa tìm thấy, vậy còn xảy ra chuyện gì nữa chứ?

– Chuyện...

– ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ

Một tiếng hét lớn cắt đứt cuộc nói chuyện giữa 2 người.

– Xảy ra..chuyện gì vậy?(giọng Bà Lâm lạc đi vì hoảng)

Lão quản gia thấy vậy liền mở cửa sổ ra quan sát phía ngoài, ngoài kia những cây ma kinh tởm đang kéo lại về phía này, chúng đang tranh nhau ăn những người bị chúng bắt được.

– Bà chủ không kịp nữa rồi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Bà Lâm thấy vậy liền đi đến chỗ lão quản gia trông ra ngoài. Đôi mắt mở lớn đầy sợ hãi, cơ thể bỗng chốc run lên.

– Bà chủ còn không mau chạy đi.

– Không được còn Dương Đằng nữa, tôi không thể bỏ nó ở lại.

– ...tôi mặc kệ bà đó.

Dứt lời lão quản gia vội vàng theo đoàn người chạy thoát khỏi lũ cây ma đang đuổi sau. Chưa đầy 5 phút căn biệt thự vắng lặng chỉ còn lại mình bà Lâm đứng đó bơ vơ.

Vội vàng chạy lên lầu 2 đập cánh cửa phòng Dương Đằng.

– Dương Đằng mau mở cửa, không hay rồi mau mở cửa nhanh lên.

Nhưng dù cho bà Lâm có gắng sức đập cửa bao nhiêu thì người trong phòng cũng không đi ra mở cửa.

Đập cửa không được bà Lâm dồn hết sức phá cửa. Bà có bị lũ thây ma ăn thịt cũng chẳng sao cả nhưng những đứa con của bà không thể chịu kiếp nạn này được.

“RẦM”

Cuối cùng cánh cửa cũng bị bà phá bỏ, vội chạy vào trong, đập vào mắt bà Dương Đằng đang ngồi quay mặt vào tường không nhúc nhích.

– Dương Đằng con làm sao vậy? Mau trả lời mẹ đi.

Bà Lâm hoảng sợ lay Dương Đằng liên tục hy vọng rằng nó sẽ tỉnh lại. Nhưng lay mãi vẫn vậy, chạy ra mở cửa sổ nhìn xuống lũ thây ma đó đã đi đến biệt thự này rồi phải làm sao đây?

Quay mặt nhìn Dương Đằng phía sau, bà Lâm trong lòng đã dấy lên 1 quyết định mạo hiểm, bà sẽ làm con mồi lôi kéo lũ thây ma đi hướng khác, Dương Đằng là đứa con lối dối cho Dương gia nó phải sống.

Nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, bà Lâm quay mặt lại nhìn Dương Đằng lần cuối rồi vội vàng bỏ chạy xuống dưới nhà. Lao ra đường trước mặt lũ thây ma bà gào lên:

– Lũ xác chết chẳng phải muốn ăn thịt người sao? Đuổi theo ta mà ăn thịt đây này.

Nói xong bà liền quay mặt bỏ chạy, và bà đã đoán đúng lũ thây ma đồng loạt đuổi theo bà. Nước mắt khế chảy, nhìn căn biệt thự màu trắng phía sau: Dương Đằng thoát nạn rồi.

89. Q.1 - Chương 89

Nơi Quỷ Cốc trận chiến giữa 2 người và linh vật thứ 5 diễn ra vô cùng căng thẳng. Cả 2 thật không nghĩ tới nó lại mạnh đến vậy.

Vân Phong và Quỷ Huyết liên hồi tung chưởng đánh về phía nó chỉ là tốc độ của nó quá nhanh nên dễ dàng tránh được chưởng lực của 2 người.

Nó phi thân lên cao, cái miệng đỏ máu há lớn, 1 lực hút mạnh mẽ xuất hiện hút tất cả những thứ xung quanh nó.

Cả 2 nhanh chóng vận công trụ lại dưới mặt đất, chỉ cần lơ lửng 1 chút thôi cũng rất có thể bị nó hút vào.

Thấy lực hút còn yếu, nó liền gia tăng lực hút mạnh hơn, hút bằng được 2 người họ.

“RÀO” “RÀO” “RÀO”

Lực ban đầu cả 2 còn cố chịu được nhưng với lực hút hiện tại muốn trụ vững thật là quá khó. Cũng chính vì thế cả 2 nhanh chóng bị hút vào miệng nó.

“Không thể cứ vậy để nó nuốt sống được, ta đã hứa với Liên Thảo sẽ an toàn trở về, ta phải giữ được mạng trở về”

Suy nghĩ như vậy Vân Phong liền nhanh chóng tìm cơ hội thoát khỏi lực hút này, 1 tay giữ chặt chiếc răng nanh lớn, 1 tay gắng sức kéo Quỷ Huyết ra khỏi vòm miệng của nó.

Vật vã mãi mới thoát khỏi, ôm chặt chiếc răng lớn, Quỷ Huyết quay sang phía Vân Phong cảm kích nói:

– Lần này thật sự cảm ơn người.

– Không cần cảm ơn, bây giờ ta với người dùng pháp lực phá hết đám răng này đi.

– Người thật nham hiểm, phá hết răng nó thì nó ăn bằng gì, ta nghĩ chẳng có hàm răng giả nào ứng vừa miệng nó đâu.

– Nếu người sợ nó đói thì ở lại làm môi sống cho nó đi, ta sẽ không cần.

– Ta còn chưa lấy vợ sao có thể phí hoài thế được. Ta sẽ bẻ cái răng này trước.

Dứt lời Quỷ Huyết ngưng kết nội lực dồn sức mạnh xuống 2 tay bẻ mạnh chiếc răng đó ra.

– Ta không mất công bẻ từng cái như người mà phá 1 loạt luôn.

Nói xong Vân Phong liền nhanh chóng tung 1 chưởng đá gãy vài cái răng 1 lúc.

Con linh vật gầm lên hất văng cả 2 người ra xa, đôi mắt đỏ máu đầy giận dữ nó lao đến 2 người như 1 mũi tên lao nhanh may là cả 2 tránh kịp.

Hai người nhanh chóng tách 2 bên phân tán chú ý của nó rồi đồng loạt tấn công, chưởng xanh đỏ không ngừng được phát ra mãnh liệt như cuồng phong.

.....#.....#.....

Lại nói về bà Lâm 1 mình bỏ chạy vô định hướng, phía sau lũ thầy ma ngày càng bám sát lại gần.

Chạy vào 1 cái ngõ hẻm nhỏ chỉ đủ rộng cho 1 người giang tay thì bà Lâm đã không thể chạy nổi nữa, chạy suốt gần nửa tiếng đã là cùng cực sức chịu đựng của cơ thể rồi. Quay mặt lại đằng sau thấy lũ thầy ma chỉ còn cách mình 5m, lần này có chạy cũng chẳng kịp rồi.

Lùi lại phía sau vài bước, dù đã xác định mình sẽ chết nhưng nghĩ tới thành miếng mồi cho lũ thầy ma ăn thịt thì không thể không sợ hãi.

3 cái thầy ma tiến tới vồ về phía bà, bất giác vì sợ hãi mà thét lên:

– AAAAAAA

Nhắm nghiền mắt 1 chốc không thấy gì, bà khẽ hé mở mắt thì đập vào mắt bà chính là cái thầy ma nữ đó, so với ngày hôm qua thì hôm nay cơ thể bị tàn phá hơn nhiều.

Cái thầy ma đó đang dùng chính thân thể mình che chắn cho bà khỏi lũ thầy ma phía sau.

Chặn đường xô lũ thầy ma ra phía sau, mặc kệ chúng đang cào rách, xé thịt cô đau đớn. Nhưng Liên Thảo không quan tâm, kiểu gì cũng chết cô muốn mình được bảo vệ 1 lần:

– Mẹ mau chạy nhanh lên, chạy nhanh lên đi con sắp không chịu nổi rồi.

– Liên Thảo là con thật rồi, Liên Thảo mẹ thật có lỗi khi không nhận được con sớm.

Nước mắt nhạt nhoà đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy mẹ của mình rơi lệ, cô luôn nghĩ người mẹ kiên cường, sắt đá ấy sẽ không bao giờ rơi lệ, nhưng không mẹ cô cũng yếu đuối như bao ai khác.

– Mẹ không có lỗi chỉ cần mẹ nhận được con là đã quá đủ cho Liên Thảo rồi. Mẹ! Liên Thảo giờ cũng đã trở thành 1 cái thầy ma rồi, mẹ mau mặc kệ con chạy đi.

– Không, mẹ không thể để 1 mình con chống chọi được. (bà Lâm nức nở khóc)

– Mẹ chúng đang cào xé, đánh đập con rất đau, rất đau mẹ à. Mẹ muốn Liên Thảo tiếp tục chịu đựng sao? (cô đau đớn lên tiếng)

– Mẹ không muốn thế đâu, huhu.

– Không muốn thì mẹ mau chạy đi, mau chạy đi.

– Được.

Đau đớn nhìn đứa con bị bọn chúng xô đẩy, bà cắn răng điên cuồng chạy, rốt cuộc bà làm được gì chứ cuối cùng vẫn chỉ mang lại nhiều tổn thương cho đứa con gái nhỏ của mình mà thôi. Liên Thảo mẹ xin lỗi.

90. Q.1 - Chương 90

Giao đấu 1 hồi 2 người Quỷ Huyết, Vân Phong ngày càng yếu đi nhiều, dù có thần thánh đến mấy thì đánh nhau nhiều cũng phải yếu sức trong khi đối thủ của họ lại là những linh vật không tầm thường chút nào.

Ra sức đánh trả 1 lượt thì 2 người bị nó xoay đuôi nhanh như 1 cơn lốc đánh mạnh về phía 2 người khiến cả 2 bị lực mạnh đánh vào văng ra xa đập vào tảng đá lớn ngã nhào xuống.

Quý Huyết vốn đã bị trúng nhiều chưởng từ những trận trước giờ lại thêm chưởng mới khiến hấn nặng càng thêm nặng, khoe miệng hộc ra lượng huyết lớn, cố gắng vực dậy mà không tài nào vực dậy nổi chỉ đành nằm tại đó thở ra những ngụm thở khó khăn.

Phía kia Vân Phong cũng chẳng khảm khá tốt lành hơn là mấy, anh bị nó đánh văng đập vào tảng đá có nhiều góc sắc nhọn, đâm cửa vào da thịt sau lưng huyết chảy thấm ướt 1 tầng y phục.

Linh vật mình rồng đầu tắc kè đó từ từ đi lại gần, mỗi bước chân của nó là khiến mặt đất rung chuyển mạnh mẽ. Nó giật giật cái đầu rồi lắc mạnh 1 cái, 1 lực hút mạnh được phát ra, xem ra nó vẫn không hề từ bỏ ý định nuốt sống 2 người.

Liếc thấy Quý Huyết sắp bị nó hút vào cho dù ngày trước không ưa hấn cho lắm nhưng sau nhiều lần cùng sinh ra tử anh không thể để hấn 1 mình lâm nạn được.

Đưa tay quơ mạnh sang bên đứng dậy bất chợt bàn tay chạm vào 1 thứ gì đó, đưa mắt nhìn đó là 1 cây thương lớn 2 đầu mũi nhọn sắc bén được làm bằng sắt rất tinh luyện (Quý Cốc cũng từng có rất nhiều anh hùng, đại hiệp xông vào kiếm phong lan đỏ, chỉ là họ vào được nhưng không ra được). Khoé miệng khẽ nhếch, tốt rồi anh sẽ cho con linh vật hưởng cảm giác bị hóc xương.

Nhanh chóng phi thân theo bám chặt lấy chân của Quý Huyết bị nó hút vào miệng. Khi đã vào khoang miệng nơi cuống hầu chật hẹp, anh đưa cây thương đâm sâu bắc ngang qua 2 bên, rồi dùng chút sức lực cuối cùng kéo Quý Huyết thoát khỏi khoang miệng của nó bay ra ngoài trước khi nó ngậm miệng.

Con linh vật chặt vật, giãy dụa với cái thương trong cổ họng không tài nào móc ra. Đau đớn khiến nó cuống lộn dùng đầu va đập lung tung khiến nhiều núi đá bị nó phá ra nhiều, hở ra 1 đáy cốc sâu tới nó vội vàng nhảy xuống đáy cốc đó kiếm phong lan đỏ chữa vết thương trong họng.

Quý Huyết liếc thấy thì hiểu ngay vấn đề liền khó khăn nói:

- Đừng để nó ăn phong lan đỏ, người mau diệt nó đi.
- Vì sao? Phong lan đỏ có tác dụng gì?
- Nếu nó ăn được phong lan đỏ pháp lực của nó sẽ tăng lên nhiều lần, mọi vết thương sẽ được chữa lành hết.
- Ta hiểu rồi.

Dứt lời Vân Phong liền nhảy xuống đáy cốc quyết diệt bằng được linh vật thứ 5 tiện thể kiếm chút phong lan đỏ.

.....#.....#.....

Trông thấy bà Lâm đã chạy khuất bóng, Liên Thảo khẽ thở hắt ra măn nguyện, cơ thể buông lỏng chính mình, giờ có chết cô cũng đồng ý. Cứ nghĩ rằng lũ thầy ma sẽ đập đánh, xé xác cô đến chết nhưng không thấy cô không cản trở nữa chúng cũng không làm gì cô nữa, đồng loại sẽ không giết nhau.

Liên Thảo bị chúng xô ra 1 bên ngã nhào dưới đất, chúng không để tâm đến cô nữa mà tiếp xông về phía trước. Đến khi lũ thầy ma đó đi hết cô mới cố gắng gượng dậy, 1 trận đau nhói bị dưới chân hất lên xem ra cú đẩy vừa rồi làm cô trật khớp rồi, phía sau lưng những vết thương bị xé toạc nhức nhối đau, chỉ là có vẻ sắp là thầy ma lên cũng không đau đớn lắm. Khập khiễng đi lên phía trước, hy vọng mẹ cô đã an toàn.

Nói đến Bà Lâm vừa khóc vừa chạy thoát khỏi ngõ hẻm, may mắn là khi ra đường lớn không thấy cái thầy ma nào qua lại, chạy lên phía trước 1 đoạn thì thấy trên kia rất nhiều rất nhiều xe cảnh sát, quân sự đổ đầy đó. Điều này chứng tỏ chính phủ đã biết được tin thầy ma sống lại nên đã huy động toàn bộ cảnh sát vũ trang, hình sự, cơ động...đến tận nơi giải quyết.

Bọn họ huy động hết người dân ra khỏi vùng bị nạn rồi bắt đầu lao vào bắn chết từng cái thầy ma bằng đạn bạc. Thầy ma này ngã xuống thầy ma khác lại nhào lên, trong trận chiến này thầy ma, cảnh sát đều chết rất nhiều.

Nhìn cảnh sát giải quyết từng cái thầy ma bà Lâm chợt bừng tỉnh Liên Thảo giờ cũng đã là 1 cái thầy ma có khi nào cũng sẽ bị những tên cảnh sát này bắn chết.

Bà Lâm vội sà vào ngăn cản:

- Đừng bắn, đừng bắn còn con gái tôi Liên Thảo ở trong đó các người không được bắn nó.
- Nếu con gái bà đã là thầy ma thì không thể để sống vì như thế sẽ gây hại cho tất cả mọi người. Mau kéo bà ta ra.

91. Q.1 - Chương 91

Bà Lâm bị 2 viên cảnh sát kéo ra những vẫn không ngừng giãy giụa, gào thét:

- Các người mau buông tôi ra, các người không cứu con gái tôi thì mau buông tôi ra tôi tự mình cứu, buông ra.

Mặc cho bà Lâm có giãy giụa ra sao 2 người vẫn 1 mực kéo đến nơi an toàn. Trong đám thầy ma kia, cái thầy ma nào mà chẳng là thân nhân của những người chạy thoát nạn. Nếu ai cũng như bà ta vậy chẳng phải tạo điều kiện cho đám thầy ma hoành hành sao? Đó là chưa kể cảnh sát như họ cũng bị đổ máu quá nhiều.

Cả thành phố chìm trong hỗn loạn, tiếng gào rú của những thầy ma, tiếng súng nổ liên tiếp được bắn ra vang dội cả 1 góc trời.

Đánh nhau 1 hồi đám thầy ma còn sót lại không lao vào cắn xé nữa mà chọn phương án bỏ chạy, lách mình trốn vào những ngõ hẻm nhỏ. Những viên cảnh sát phải phân tán nhau ra lục soát từng ngõ ngách 1 tránh để thoát 1 thầy ma nào. Chỉ là những cái thầy ma đó cũng quá là thông minh, trước khi cảnh sát tìm được chúng đã bị chúng tấn công.

Đứng ở ngoài xa quan sát Liên Thảo cũng phần nào nắm rõ được tình hình, nhìn thấy cảnh sát thay người dân tiêu diệt thầy ma, cô đã rất vui vì ít ra mẹ cô cũng đã đảm bảo được an toàn. Nhưng với tình hình này chỉ sợ cô chưa được gặp anh đã phải bỏ mạng. Nội tâm rung lên từng hồi lo sợ, đôi mắt luôn luôn cảnh tỉnh quan sát xung quanh. Cảm thấy trốn ở đây không còn an toàn nữa nhưng cô cũng thật sự không biết ở đâu mới là an toàn hơn đây.

Liếc thấy phía trên có vài cái thầy ma đang tìm đường bỏ chạy tìm chỗ trốn, không hiểu vì sao cô lại đứng dậy bỏ chạy theo chúng, có lẽ trong hoàn cảnh này cô và chúng cũng bị coi là đồng loại của nhau rồi.

Đám thầy ma quay lại nhìn thấy cô chạy theo thì cũng gật gật đầu đồng loạt chạy. Chỉ là chưa chạy được bao xa thì đằng sau những phát súng đồng loạt vang lên:

- Đoàn, đoàn, đoàn....

Vài cái ngã xuống, vài cái rẽ mình vào những ngõ ngách bỏ trốn. Còn riêng cô chỉ ít nhận thức vẫn chưa bị ăn mòn trông thấy 1 góc khá khuất cô liền vội vàng lách mình vào đó trốn. Tại sao cô lại ngốc nghếch không nghĩ ra càng đông người chạy càng dễ phát hiện, có lẽ vì quá hỗn loạn mà chẳng kịp suy nghĩ gì.

Phía kia 3 viên cảnh sát chia nhau ra tìm, 2 người tìm ở những ngõ ngách còn 1 người thì đang đi lại về phía này.

Mỗi tiếng bước chân dần lại gần là trái tim của cô lại đập mạnh hơn 1 nhịp. Làm sao đây ai sẽ xuất hiện cứu cô thoát khỏi tình cảnh này chứ? Trong trí nhớ hiện lên từng hình ảnh những lúc cô gặp nạn là anh lại xuất hiện kịp lúc bảo vệ cô, bây giờ anh còn kịp lúc bảo vệ cô không?

Tiếng chân chuẩn bị đến nơi cô trốn thì đột nhiên xoay hướng chạy vào ngõ hẹp bên cạnh. Như được giải thoát cô khẽ thở phào trong thâm lặng, sợ vị cảnh sát nghe thấy quay lại.

He hé ánh mắt nhìn ra bên ngoài không thấy có ai, liếc thấy phía trước là 1 căn nhà trống mở toang, cô có thể dấu mình trốn trong đó chờ nạn qua đi. Có lẽ Liên Thảo không biết hôm nay đã là ngày cuối cùng của cô, trước khi ánh dương biến mất mọi thứ chìm vào bóng đêm thì thời gian dành cho cô cũng hết.

Vội vàng rời khỏi chỗ trốn, chỉ là cô mới chạy được 1 nửa quãng đường thì đằng kia 1 tên cảnh sát đã trông thấy cô.

Tiếng súng bắn ra như xé gió, còn cô thì đứng yên như bất động, quá muộn rồi đôi mắt khẽ nhắm. Chết thôi mà đó cũng là điều cô đã xác định trước nhưng vì sao trong lòng cô 1 nỗi tiếc nuối vẫn không ngừng cuộn trào, phải chăng là vì cô đã không thể chờ anh quay về.

“Phập” viên đạn đó bị người bắt gọn, lòng bàn tay khẽ cử động thả ra chỉ còn là đám bụi nhỏ. Tên cảnh sát đó như không tin vào những gì mình nhìn thấy, sao có thể thế được? Rốt cuộc thế gian này còn tồn tại những năng lực siêu nhiên sao? Không để tên cảnh sát đó suy nghĩ lâu chỉ trong nháy mắt người đó đã xuất hiện trước mắt và chỉ 1 cái vung tay linh hồn đã bị rút ra, giọng người trầm lãnh vang lên:

– Người thật đáng chết.

Và ngay sau đó lại thêm 1 linh hồn bị hồn phiêu phách tán.

92. Q.1 - Chương 92

Sau khi nhảy xuống đáy cốc, Vân Phong đã dùng hết pháp lực quyết chiến với linh vật thứ 5 một trận cuối cùng. Xuất ra 1 chiêu đoạt mệnh kết liễu được linh vật đó cũng là lúc mọi sức lực của anh bị rút cạn.

Cơ thể ngã ngửa tự do ra đằng sau, quả thật quá là yếu sức rồi. Đôi mắt vì quá mệt mỏi từ từ khép chặt lại. Chỉ đến khi 1 ngụm nước chảy vào miệng anh, ngụm nước ấy như có phép lạ khôi phục pháp lực trong cơ thể 1 cách nhanh nhất.

Vừa mở choàng mắt ra đã thấy Quý Huyết đang ngồi cười bên cạnh chep miệng nói:

– Chờ mãi không thấy người lên nên ta liền mình nhảy xuống để tìm xác người đi chôn cất vậy. Ai ngờ người chưa chết.

– Thứ nước đó là người cho ta uống sao?

– Ở đây chỉ có ta và người, người nghĩ là ai? (hắn thờ ơ nói)

– Cảm ơn

– Không cần cảm ơn, dù sao người cũng cứu ta nhiều. Aizz (đứng dậy) nếu đã tỉnh rồi thì mau rời khỏi đây thôi, 3 ngày chưa gặp Liên Thảo rồi người không nhớ sao?

– Người thật nhiều chuyện. Đi thôi.

Và khi 2 người quay về thành phố đã vô cùng kinh ngạc. Chỉ sau 3 ngày sao thành phố đầy sát khí chết chóc như vậy.

Tro người nhìn quan sát 1 lúc, nhớ đến Liên Thảo Vân Phong liền nhanh chóng dùng thuật tâm nhãn tìm kiếm cô (cái vòng đen thẩm máu của 2 người lên Vân Phong dễ dàng dùng thuật tìm cô).

Sau thời gian ngắn anh nhìn thấy 1 thân ma nữ sợ hãi trốn trong 1 góc khuất, dù cơ thể đã biến đổi nhưng ánh mắt ấy, cái cảm giác ấy chắc chắn thân ma đó là Liên Thảo.

Đứng bên cạnh Quý Huyết cũng nóng lòng không kém vội hỏi:

– Thế nào rồi, người đã thấy Liên Thảo chưa?

– Rồi, người cầm theo sáo và linh hồn đi cứu Dương Đằng đi còn ta sẽ cứu Liên Thảo.

– Tại sao ta không cùng người đi cứu Liên Thảo?

– Người nên nhớ đây là ngày thứ 3, việc cứu Dương Đằng không thể chậm trễ.

– Được rồi, vậy ta đi ngay đây.

Dứt lời 2 người chia nhau ra mỗi người 1 hướng đi cứu người.

Vừa đến nơi đã thấy tên cảnh sát chĩa súng vào cô nếu anh đến muộn hơn chút thôi, thì không biết mọi chuyện sẽ như thế nào. Tên cảnh sát đó thật đáng chết.

.....

Đánh tan linh hồn của tên đó xong, anh chậm rãi đi lại gần ánh mắt vẫn không ngừng rơi lên người cô. Rốt cuộc trong 3 ngày đó chuyện gì đã xảy ra, Liên Thảo chắc chắn đã phải chịu đựng chuyện khủng khiếp này sao?

Khẽ đưa tay chạm vào khuôn mặt da thịt lấm chớm, 1 nỗi đau xót tràn ngập nổi dậy, giọng nghẹn ngào lên tiếng:

– Liên..thảo!

Đôi mắt đang khép chặt nghe thấy tiếng người gọi tên mình da diết quan trọng hơn giọng nói này không phải là của Vân Phong sao?

Từ từ hé mở hình ảnh trước mắt cô thật là anh sao hay là cô đang ảo tưởng. Đôi môi mấp máy lên tiếng:

– Vân Phong thật là anh sao?

Không thể lên tiếng nổi nữa chỉ có thể gật gật đầu, lúc này đây anh thật muốn xé xác kẻ nào đã làm cô trở thành thế này.

– Liên Thảo em có đau đớn lắm không?

Không nghĩ rằng điều anh muốn biết không phải kẻ nào đã làm cô ra nông nổi này mà là muốn biết cảm giác của cô đang phải chịu đựng. Xấu cũng được, đẹp cũng được anh không quan tâm.

– Đau đớn lắm không?

(cô khó khăn lên tiếng nhắc lại)

Liên Thảo run rẩy đưa 2 tay lên che kín khuôn mặt của mình, giờ đã thế này cô sao dám đứng gần anh đây, anh không ghê tởm cô đó là điều cô hạnh phúc nhất rồi, đâu dám lại gần làm bẩn anh chứ.

Lùi tách xa anh, nước mắt cô không ngừng rơi ra thấm ướt cả 2 bàn tay, khó khăn lắc lắc đầu để cho anh biết là cô không đau rồi quay mặt bỏ chạy. Trong bộ dạng này cô thật không dám đối diện với anh mà.

Liếc thấy cô đang chạy xa mình, dù có thế nào đi nữa anh cũng không để cô rời xa mình nữa đâu, anh phải giữ cô lại yêu thương bù đắp những gì cô đã phải trải qua.

Chỉ 1 cái xoay mình anh đã ôm gọn cô vào lòng siết chặt như sợ biến mất:

– Đừng rời xa anh, dù cho bất kể chuyện gì xảy ra anh vẫn yêu em không thay đổi.

93. Q.1 - Chương 93

- Đừng rời xa anh, dù cho bất kể chuyện gì xảy ra anh vẫn yêu em không thay đổi.

Liên Thảo nghe vậy không thể nói lên thành lời, vòng tay ôm chặt tấm lưng rộng lớn cô dựa mặt vào bờ vai anh bật khóc nức nở. Bấy giờ ngoài trừ khóc ra cô không biết mình lên nói gì.

Nhẹ nhàng lau đi từng giọt nước mắt, nhìn cô với ánh mắt thật dịu dàng, ầm ập anh trầm giọng nói:

– Ngoan, đừng khóc rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.

– Nếu..mọi chuyện.. không qua thì sao?

– Thì anh vẫn yêu em muôn đời không thay đổi, xấu cũng được đẹp cũng được chẳng liên quan gì cả.

– Vì sao lại chẳng liên quan chứ, giờ em đã thế này làm sao biết được ngày mai em sẽ thế nào?

– Đồ ngốc dù cho chuyện gì xảy ra anh vẫn sẽ ở bên cạnh em, chỉ cần em không chán anh là được.

– Không chán, không chán (vừa lắc đầu vừa vụng về lau nước mắt)

– Vậy được rồi, giờ chúng ta đi tìm Quý Huyết xem hắc cứu Dương Đằng thế nào rồi.

– Ừm (gật đầu) Vậy còn những thân ma này thì sao?

– Những thầy ma này linh hồn bị Quỷ Vương đánh tan hết rồi chỉ còn cách giết bỏ thôi. Cứ để chúng cho đám cảnh sát đó giải quyết, chúng ta đi.

– Anh không giúp họ 1 tay sao?

– Giúp sao? Anh không tiến họ xuống ma giới là tốt lắm rồi đó, nếu như anh đến muộn chẳng phải em bị bọn họ bắn chết rồi sao.

– Bọn họ cũng vì người dân thôi hơn nữa em cũng đã là 1 cái thầy..

– Em không phải thầy ma, em là Liên Thảo là ma hậu của ta chỉ vậy thôi.

– Nhưng đây là thành phố em sinh ra và trưởng thành, Vân Phong anh mau giúp họ 1 tay đi (nhìn anh với ánh mắt long lanh chờ đợi)

– Được rồi.

Gật đầu đồng ý, anh ôm theo cô đi giết lũ thầy ma đó, giết chúng đối với anh chẳng khác nào như đập 1 lũ muỗi. Chỉ sau vài đường cơ bản lũ thầy ma chỉ còn sót vài tên khổ sở bỏ chạy, chạy được 1 đoạn đường cũng bị cảnh sát bắn chết.

– Xong rồi giờ chúng ta đi.

Chỉ 1 cái xoay mình 2 người đã biến thành 1 luồng ánh sáng xanh bay vút lên bầu trời theo hướng biệt thự Trúc gia mà đến.

Còn những người dân nhìn thấy luồng ánh sáng đó vô cùng sửng sốt trông người như phồng, là họ nhìn nhầm hay thế giới này thật có thần tiên, thật không thể tin nổi.

Biệt thự Trúc gia.

– Liên Thành thật cảm ơn cháu đã cứu Dương Đằng, Trúc gia thật là nợ cháu quá nhiều.

Bà Lâm ôm Dương Đằng cảm động nói.

Trúc gia sau này đều phải dựa hết cả vào Dương Đằng nếu nó có mệnh hệ gì bà sao còn mặt mũi đi gặp tổ tiên. Nghĩ đến Liên Thảo bà lại khóc, đứa con trai lớn đã được Liên Thành cứu còn đứa con gái nhỏ ai sẽ cứu nó đây.

Nhìn bà Lâm khóc Dương Đằng có thể đoán được bà khóc vì lí do gì nên ôm chặt mẹ mình vỗ về nói:

– Mẹ Liên Thảo sẽ không sao đâu, chắc chắn em ấy sẽ không sao.

– Dương Đằng mẹ thật đáng trách mà.

Nhìn 2 mẹ con ôm nhau an ủi hẳn chẳng buồn lên tiếng. Aizz hẳn là Quỷ Huyết còn tên Liên Thành đó bị hẳn đánh bay linh hồn lâu rồi giờ chẳng biết ra sao, mà hẳn cũng chẳng quan tâm điều hẳn lo lắng nhất bây giờ là: tên Vân Phong đó làm ăn thật thất trách sao lâu vậy rồi không thấy quay lại.

Người vừa nhắc là xuất hiện, luồng ánh sáng xanh bay xuyên qua cửa sổ bước vào trong phòng thì 2 người hiện hữu.

– Liên Thảo con gái đáng thương của mẹ.

(bà Lâm nước mắt lên tiếng)

– Liên Thảo sao em lại trở thành thi ma thế này? (Dương Đằng giọng đầy ngạc nhiên không hề hoảng sợ)

– Ááá (Quỷ Huyết hét lên và ngay sau đó nhận được cái liếc mắt sắc hơn dao lam của Vân Phong)

Nghe thấy tiếng hét của hẳn Liên Thảo bất giác đưa 2 tay ôm mặt cơ thể khẽ run rẩy. Ánh mắt của 3 người còn lại đều tập trung lên người của Quỷ Huyết.

Thấy vậy hẳn ấp úng nói:

– Ta còn chưa nói xong. Liên Thảo sao cô trúng thi ma độc vậy?

- Thi ma độc? (Vân Phong lên tiếng)
- Đúng vậy chính là thi ma độc, ta chỉ là ngạc nhiên quá lên hét lên thôi.
- Trúng độc người còn hét gì chứ?
- Ta hét vì ngạc nhiên xem ra tên Quỷ Vương cũng có lòng tốt tác hợp cho người.
- Hấn hại Liên Thảo ra nỗi này người còn kêu hấn có lòng tốt.
- Không phải sao? Ít ra độc này còn có cách phá giải.
- Có cách phá giải? (cả 4 người lên tiếng)

94. Q.1 - Chương 94

Có cách giải sao? (cả 4 người đồng thanh)

- Không sai đúng là có cách giải. (Quý Huyết xoa xoa tai mình trả lời)
- Ài! 4 người đồng thanh tiếng vang lên cũng thật là lớn mà. Nhân nhả cười hấn đưa ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Vân Phong.
- Có cách giải mọi người đều vô cùng hạnh phúc. Vậy là Liên Thảo có thể trở lại diện mạo như xưa.
- Bà Lâm về mặt tràn đầy vui sướng, đưa 2 tay nắm chặt đặt trước ngực, cảm động nói:
- Tốt quá rồi, ông trời thật không đối xử tệ bạc với Trúc gia mà.
- Dương Đằng cũng rạng rỡ gật đầu vội vã hỏi Quý Huyết:
- Liên Thành phải giải thế nào mau nói để mọi người đi tìm?
- Liên Thảo cũng đưa ánh mắt đầy chờ đợi câu trả lời của Quý Huyết. Càng ngày cô càng cảm thấy thiện cảm hơn với hấn rồi.
- Bà Lâm, Dương Đằng, Liên Thảo đều hồi hộp, nóng lòng chờ câu trả lời. Trong khi người lẽ ra lên hỏi, quan tâm đầu tiên thì lên tiếng hỏi hấn 1 câu nhẹ tênh:
- Người nhìn ta như thế là có ý gì?
 - Tất nhiên là có ý gì thì ta mới nhìn người.
 - Người nhìn chán chưa? Nhìn chán rồi mau nói ra giải được.
 - Người cũng vội vã quá đi, còn tới 4 tiếng đồng hồ cho người không cần vội.
 - Người bớt lằng nhằng đi. Rốt cuộc giải độc bằng cách nào?
 - Được ta nói.
- Dù đã đồng ý nói nhưng hấn vẫn không thể kìm chế mình trao cho Liên Thảo ánh mắt đầy ý vị. 8 con mắt đều tập trung đổ dồn về phía hấn như thúc ép, hấn thở dài 1 cái dài thượt hắng giọng nói:
- Cách giải hơi riêng tư 1 chút thật sự mọi người muốn nghe.
 - Người bớt nhiều chuyện đi. Cách giải kiểu gì mà riêng tư? (không thể chịu nổi tính càn kè của hấn Vân Phong nóng người lên tiếng)
 - Nếu người đã hỏi vậy thì ta sẽ nói. Thi ma độc là 1 loại độc âm lấy từ thi ma nghìn năm. Trong 3 ngày nó sẽ phá hủy cơ thể của người trúng độc dần dần biến thành thi ma, đến ngày thứ 4 có là thuốc tiên cũng đành bó tay.
 - Trong 3 ngày còn có khả năng giải, nếu vậy hôm nay đã là ngày thứ 3 rồi.(Liên Thảo giọng hơi hoảng lên tiếng)
 - Ngày thứ 3, Liên Thành cậu(cháu) mau nói cách giải được đi. (Bà Lâm, Dương Đằng lo lắng lên tiếng)

- Thì ta đang nói đây thôi đừng cắt lời ta. Cách giải của thi ma độc là lấy dương trừ âm. Cơ thể Liên Thảo đã là âm tính lại thêm âm độc nên cơ thể biến đổi mới nhanh chóng như vậy. Giờ phải lấy dương khí để tiêu trừ toàn bộ âm độc trong cơ thể của Liên Thảo.
 - Dương khí? Phải đến đâu để tìm dương khí? (anh trầm ngâm lên tiếng, Dương khí anh thật không biết nó ở đâu?)
 - Người không phải là dương sao còn định đến đâu kiếm.
 - Đúng vậy, nam dương nữ âm. Làm thế nào để truyền dương khí tiêu trừ?
 - Nam nhân là dương vậy ở đây có 3 nam nhân không sợ không đủ dương khí giải độc. (Dương Đằng hướng Quý Huyết nói)
 - Ta với người không giúp được đâu chỉ có thể là tên này thôi.
 - Tại sao?
 - Vì cách giải thi ma độc không khác cách giải xuân dược. Xuân dược giải thế nào thì độc này giải như thế.
 - Xuân dược? (cả 4 ngạc nhiên lên tiếng)
 - Chính xác (lấy từ trong người ra 3 bông phong lan đỏ thắm) Liên Thảo ăn thêm thứ này vào tốc độ giải dược sẽ nhanh hơn đó.
- Liên Thảo tiến lại cầm lấy 3 bông phong lan đỏ, đưa ánh mắt ngại ngùng nhìn Vân Phong rồi nhanh chóng đầu xuống, chậm rãi nhai từng nhánh phong lan. Giải dược loại độc này cô chẳng mong gì hơn dù có đau đớn đến mấy cô cũng không từ nan. Nhưng nghĩ tới cùng Vân Phong cô lại cảm thấy mình nhút nhát, không dám để anh chạm vào mình.
- 2 người đừng tần ngần ra đó nữa nhanh chóng giải dược đi, trước khi màn đêm buông xuống ánh trăng chiếu xuống mặt đất 2 người phải giải xong.
 - Được,
- Vân Phong nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, đứng trước mặt Liên Thảo anh dịu dàng gạt đi nhưng thớ tóc xuề xoà che khuất khuôn mặt. Mỉm cười thật ngọt ngào, êm ái nói:
- Liên Thảo, chúng ta đi động phòng thôi.
- Nghe vậy cô ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn. Anh nói là đi động phòng không phải đi giải dược. Đến giờ phút này anh còn nghĩ cảm giác cho cô vậy sao? “Vân Phong à điều khiến em toại nguyện nhất, may mắn nhất là ông trời đã để em gặp được anh”
- Ừm (nước mắt nhạt nhòa khuôn mặt, cô mỉm cười gật đầu)
- Lau đi nước mắt anh bế cô lên như kiểu bế tân nương tân lang biến mất khỏi gian phòng đi tìm khoảng khắc ngọt ngào với họ.
- Lúc nào bà Lâm mới chợt nhớ ra 1 điều vô cùng quan trọng, vô cùng cấp thiết:
- Khoan đã, người nam nhân đó là ai????

95. Q.1 - Chương 95

- (tg: hy vọng mọi người đừng thất vọng, ta cũng chẳng biết chương này nó là rating bao nhiêu nữa? Nhưng chắc khoảng 14, chẳng có gì)
- Phong, đây là...(Liên Thảo ngạc nhiên hỏi)
 - Đây là nơi chúng ta đã chung sống với nhau thật vui vẻ. (Vân Phong nhìn lướt qua căn phòng, trầm ngâm nói)

Căn phòng nhỏ này đã ghi ẩn rất nhiều kỷ niệm của 2 người, dù thời gian không dài nhưng cũng đủ đi vào ký ức.

Liên Thảo nghĩ rằng anh sẽ đưa cô lên phòng mình trên tầng 3, thật không nghĩ rằng là căn phòng này.

Ngay lúc cô đang bồi hồi xao xuyến thì bỗng thấy mình trở lên nhẹ tênh, đôi bàn chân đã rời khỏi mặt đất khi nào.

Kinh ngạc cô vội ngẩng đầu lên nhìn thì mới biết mình đã yên vị trong vòng tay ấm áp của anh. Phản xạ đôi tay ôm chặt bờ vai rắn chắc.

– Đừng lo, trong vòng tay ta em luôn được bảo vệ. Thời gian không còn nhiều chúng ta không nên lãng phí từng khắc xuân quý gia.

Nghe anh nói vậy cô không biết mình lên trả lời sao? Vừa ngại ngùng, xấu hổ lại tràn ngập hạnh phúc. Khuôn mặt ửng hồng nép vào lồng ngực ấm áp nhẹ gật đầu.

Nở 1 nụ cười thật hút hồn nếu như không phải lúc này khuôn mặt cô đang bị biến dạng thì chắc chắn nó đã ửng đỏ rạng rỡ rồi.

Dịu dàng đặt cô nằm xuống chiếc giường nhỏ của 2 người. Anh từ từ cúi xuống hôn lên làn môi thô ráp nứt nẻ. Chỉ là anh chưa kịp chạm vào thì cô đã quay mặt đi, ấp úng nói:

– Đừng hôn.

– Tại sao? Em nghĩ ta ghê tởm em sao? (giọng trầm xuống mức thấp nhất)

– Không phải, em biết anh không như thế. Anh không ghê tởm nhưng em ghê tởm chính mình.

Đưa bàn tay nâng khuôn mặt của cô lên đối diện, nhìn sâu vào mắt cô anh nghiêm túc nói:

– Tại sao phải ghê tởm, nếu đã yêu dù em có suốt đời trở thành thế này ta cũng không bao giờ rời em đi. Ta chấp nhận tất cả những thứ thuộc về em.

– Nhưng em... ưm...

Không để cô nói hết lời, anh thật không muốn nghe những lời tự mặc cảm bản thân, lên nhanh chóng cúi xuống hôn lên bờ môi đỏ nuốt vào những lời cô định nói.

Nụ hôn không hề mềm mại mà có phần vội vã vì cô quá mặc cảm nên không chấp nhận, mặc kệ cô có phản ứng bao nhiêu anh vẫn cuồn cuộn hôn lên đó.

Rời khỏi anh lạnh giọng nói:

– Nếu đã chấp nhận thì đừng phản đối. Nếu đã phản đối nói vậy em ghê tởm ta sao?

– Không có, không có.

(nghe giọng nói)

– Nếu không có vì sao phản đối, đừng quên đây là cách duy nhất giải được, em muốn cả đời như vậy sao?

– Em xin lỗi, chỉ là em muốn bỏ qua giai đoạn động chạm này, cơ thể này em thật không muốn anh chạm vào.

– Là sao?

– Nghĩa là chúng ta tiến hành luôn bước cuối cùng, bỏ qua hết giai đoạn khởi đầu.

– Nhưng nếu làm vậy em sẽ rất đau, ta thật không ngại.

– Độc này chẳng biết giải đến lúc nào mới hết, chúng ta không nên lãng phí thời gian. Dù sao đã biến dạng thế này rồi cũng chẳng còn cảm giác gì nữa đâu.

– Thật không có cảm giác?

– Hãy tin em, cảm giác bị ăn mòn hết rồi.

– Được, đêm tân hôn hoàn chỉnh ta sẽ đòi lại sau.

Nghe thấy anh chấp nhận cô cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hy vọng đêm nay sẽ qua đi nhanh để ngày mai cô lại là chính cô.

Nhẹ nhàng lột bỏ hết y phục trên người cô, cơ thể trắng mịn giờ bị biến dạng 1 cách đáng sợ. Làn da bị tróc hết da nhẵn nheo từng đám, nó lở loét khoét sâu vào da thịt lõm chõm, nhiều vùng bị nứt ra thành từng rãnh sâu nhìn thật đau đớn.

Xót xa chạm nhẹ vào từng vết thương, lúc này đây anh thật muốn tìm tên Quỷ Vương đó quyết sống mái 1 lần.

Dù rằng bỏ qua giai đoạn đầu nhưng anh vẫn không thể kiềm chế mình hôn lên từng vết thương đó thật dịu dàng. Không phải vì dục vọng đơn thuần mà là sự yêu thương đến đau lòng. Từng chỗ từng chỗ cũng không bỏ qua, ghê tởm ư? Một chút cũng không có.

Làn môi ấm nóng chậm rãi đảo qua ngực cô 1 vòng.

Cơ thể cô khê co lại nhưng lần này cô không phản đối nữa vì cô nhận ra cảm xúc của anh qua từng nụ hôn. Đôi mắt khê nhắm dòng lệ cứ như vậy ướt đầm bờ mi.

96. Q.1 - Chương 96

Nhẹ nhàng hôn lên cơ thể cô 1 lượt coi như màn dạo đầu. Anh chậm rãi ngồi dậy cởi bỏ y phục trên người mình, cơ thể rắn chắc, đẹp đẽ như 1 vị thần Hy Lạp cứ như vậy hiện hữu trước mắt cô.

Đây không phải lần đầu tiên Liên Thảo nhìn thấy cơ thể của anh, nhưng dù cho có trực tiếp nhìn bao nhiêu lần cô vẫn không tránh khỏi ngại ngùng. Cô thể cảm thấy cơ thể mình đang dần nóng bừng lên, 1 thứ cảm giác lạ lẫm không ngừng len lỏi đòi hỏi sự động chạm thân mật.

Dịu dàng nằm đè lên cô chỉ nhẹ nhàng va chạm cũng đã khơi dậy ham muốn trong anh. Hơi thở ấm nóng bỗng trở lên nặng nề hơn, kề sát tai cô anh thổi nhẹ vào đó giọng trầm thấp lên tiếng:

– Chúng ta bắt đầu nhé?

– Ừm (không dám trực tiếp đối diện với anh cô gật gật đầu)

Khẽ mỉm cười anh hôn lên môi cô 1 cái rồi nhanh chóng rời khỏi.

Luồn bàn tay xuống cặp đùi đang khép lại của cô chậm rãi tách rộng ra sang 2 bên, đưa thân mình vào giữa, anh nhẹ nhàng cảm phân thân của mình chậm rãi ma sát hoa huyệt nhỏ hẹp không còn mềm mại của cô. Mỗi lần động chạm cơ thể cô lại 1 lần rung lên cảm xúc khát khao đến kì lạ.

Cảm thấy đã tạo được ham muốn trong cô anh chậm rãi đẩy vào thật nhẹ nhàng, ánh mắt không ngừng quan sát nét mặt của cô, chỉ cần cô biểu hiện đau đớn anh sẽ dừng lại để cô dần làm quen với cảm giác.

” Sao lại trở lên đau nhức như vậy chứ? Không phải chỉ có lần đầu đau thôi sao? Đau quá, mình phải cố chịu không thể để anh dừng lại được”

Không dám biểu hiện ra khuôn mặt, không dám kêu la cô âm thầm chịu đựng cơn đau 1 mình. Cơ thể biến thành thi ma lên đến cả trong huyết cốt của cô cũng bị biến dạng, nó thô ráp, nứt loét lại thêm sự va chạm của anh khiến những vết nứt đó bị giãn rộng ra đâm sâu vào da thịt. Càng va chạm càng đau đớn.

– Liên Thảo đừng cố nén chịu nếu đau hãy nói cho anh biết.

Anh biết cô đang nén chịu cơn 1 mình, dù anh không phải cô nhưng anh có thể cảm giác bên trong cô thế nào? Làn ân ái thật sự chỉ chìm trong đau đớn.

Hít sâu 1 luồng khí, anh bắt đầu những va chạm luật động trong cô, từng nhịp nhẹ nhàng không vội vã.

Đôi mắt hé mở nhìn thẳng anh, cô kìm nén đau đớn lên tiếng:

– Phong, anh có thể vừa ân ái vừa ôm em không?

Vân Phong không trả lời mà ngả người xuống nằm đè lên cô ôm chặt cô vào lòng, nhẹ giọng nói:

– Chỉ cần ái ân của ta muốn ta luôn sẵn lòng.

Chôn chặt khuôn mặt vào lồng ngực ấm áp của anh, tốt rồi giờ có đau đớn đến mấy anh cũng không nhìn ra.

Phía dưới anh vẫn không ngừng đưa đẩy từ nông vào sâu, từ chậm rãi dần trở lên nhanh hơn và tốc độ cũng mạnh hơn.

Ngay lúc chuẩn bị lên đỉnh cao của cảm giác thăng hoa (nếu là bình thường) thì trong cơ thể cô 1 trận nhiệt lửa đang dần hình thành thay cho cảm giác ngọt ngào đó. Ngọn lửa đó cứ lớn dần thiêu đốt cơ thể cô, nóng bừng lên đỏ ửng như bị người ta vút vào chảo dầu vậy. Cơ thể không ngừng co rút đau đớn, trên da thịt cô chứng như có hàng vạn con sâu đang chui rúc trong đó, từng mảnh da thịt cứ nổi lên căng phồng như bóng rât rồi vỡ ra đau xót.

– Liên Thảo, giờ em thấy sao rồi? Còn chịu đựng được không? (anh lo lắng hỏi)

– Không...sao, em chịu...chịu được mà, đừng...đừng dừng lại.

Đau đớn khiến cô không kìm nén được mà cắn chặt môi mình, cô có thể cảm nhận thấy tốc độ của anh đang dần chậm lại. Chỉ là anh chậm lại nó cũng đỡ đau hơn, nếu thế thì:

– Phong, em chịu được anh mau di chuyển nhanh mạnh hơn nữa đi.

– Em nói sao?(nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ)

– Tốc độ giải độc tùy thuộc vào tốc độ ra vào của anh. Mau làm nhanh đi chẳng còn nhiều thời gian nữa đâu.

– Được.

Hai mắt anh nhắm chặt bắt đầu luật động điên cuồng, anh ra vào nhanh và mạnh hơn. Lúc này đây anh thật không dám quan sát vẻ mặt của cô vì anh biết cô đang rất đau đớn, nhìn thấy cô đau đớn anh thật không biết mình còn tiếp tục được không.

Đêm nay thật với cô chẳng khác nào là đêm tra tấn đầy yêu thương. Cơ thể hết nhẩn nhúm lở loét ra từng mủ trắng, lại chuyển màu lúc thì hồng đỏ lúc thì xanh vàng hết như tắc kè hoa. Đến khi nào mới kết thúc đây?

97. Q.1 - Chương 97

Ngoài kia màn đêm bắt đầu buông xuống, bóng tối bao trùm mọi cảnh vật. Chỉ cần ánh trăng lên thôi mọi cố gắng chịu đựng quyết tâm của 2 người sẽ bị đổ bể. Quá gấp rồi.

– Phong, làm sao đây trời tối rồi?

Giọng nói của Liên Thảo tràn đầy lo lắng, sợ hãi vô thức cất lên.

Lúc này cơ thể cô đang không ngừng biến đổi, từng lớp da thịt giờ đóng lại từng mảng màu nâu thô ráp. Nếu như khi ánh trăng lên mà độc trong người cô chưa được giải hết thì sẽ thế nào đây?

Vân Phong đưa mắt nhìn ra ngoài kia trời đêm đã buông xuống. 2 người còn nửa tiếng đồng hồ để giải hết độc.

Không 1 chút lo lắng, anh nằm xuống ôm chặt lấy cô như vũ vè, hôn lên đôi môi đang dần chuyển sắc để đánh tan nỗi sợ hãi trong cô. Phía dưới tốc độ ra vào trở lên nhanh hơn rất nhiều, sâu hơn và mạnh hơn. Làn ái ái đầy cuồng dã.

Cả 2 chìm đắm trong nụ hôn vội vã, đôi mắt nhắm nghiền lên không biết rằng cơ thể cô đang chuyển biến lớn. Từng mảng da thô ráp bị bong ra và tiêu tan ngay sau đó. Dưới từng mảng da đó là làn da trắng hồng mịn màng như tơ lụa. Cứ bong dần, bong dần cho đến khi cơ thể cô đã hoàn toàn thay đổi.

Sau nửa tiếng cuối cùng Vân Phong không thể kiềm chế mà trao cho cô thứ thuộc về mình.

Một mỗi vì lần này diễn ra quá lâu, hơn nữa anh lại cố cưỡng ép mình không ra bên trong cô vội lên thật sự cũng hơi quá sức.

Hít 1 hơi thật sâu, anh khẽ mở mắt ra nhìn Liên Thảo, sẽ thế nào đây?

Nhưng khi nhìn rõ người bên dưới, anh thật nghĩ là mình đang nhìn nhầm. Người này là Liên Thảo?

Nằm dưới người anh, dù đang nhắm mắt nhưng cô biết chắc hẳn là anh rất bàng hoàng lên mới im lặng như vậy. Mọi chuyện đã chấm dứt và cơ thể cô liệu đã trở về như xưa hay là giờ trông thật xấu xí.

– Liên..Thảo?

Thật khó khăn anh mới nói được 1 câu như thế. Như vừa đánh thức lại như 1 câu ghi vấn cần giải đáp. Khi cô biến thành thân ma chỉ cần 1 ánh mắt nhìn, anh biết đó là cô. Nhưng giờ người con gái đang nằm dưới thân anh đây bộ dạng 1 chút cũng không giống Liên Thảo ngày xưa. Liên Thảo không dám nhận là xinh đẹp nhưng cũng rất dễ thương và đáng yêu. Còn người con gái này đẹp không thể nói lên lời, khí chất cao quý như 1 vị hoàng hậu không ngừng toát ra, thân thể thật là người khác mê muội, làn da trắng mịn sờ thật rất có cảm giác, thân thể mịn màng, uyển chuyển đầy thu hút. Khuôn mặt đẹp dễ từng cm, phía trên ngực trái 1 đoá sen hồng đang nở rộ.

Rốt cuộc điều này là sao?

Nghe thấy giọng anh gọi tên mình, cô khẽ siết chặt bàn tay lấy dũng khí mở mắt, dù hiện thực ra sao cô đều chấp nhận.

Đôi mắt hạnh vừa hé ra đã bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn chăm chú vào mình, hơi khó hiểu vì sao Vân Phong lại nhìn mình với ánh mắt như vậy, đôi mày lá liễu khẽ nhăn lại, làn môi đỏ mọng như trái anh đào khẽ mở lên tiếng:

– Sao lại nhìn em như vậy, cơ thể em chưa giải hết độc sao?

– Không phải giải hết rồi, nhưng sao lại thay đổi nhiều như vậy?

– Thay đổi? (đưa 2 tay chạm vào khuôn mặt)

Đưa tay mình ra nhìn, thật sự bàn tay này không phải của cô. Tay cô không thể trắng, thon dài như vậy. Đôi bàn tay đã khác vậy thì cơ thể cũng khác rồi.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của cô, anh khẽ nở nụ cười. Dù cô có biến đổi ra sao chỉ cần người đó là cô là Liên Thảo dù xấu hay đẹp đều không quan trọng.

– Được rồi Liên Thảo, gương đây.

Vội vàng cầm lấy chiếc gương Vân Phong đưa cho, cô thật không tin vào những gì mình thấy. Đây là cô sao? Thật là cô rồi.

– Phong, người trong gương thật sự là em.

– Không sai chính là em, Liên Thảo dù em có thay đổi thế nào đều không quan trọng..

– Sao lại không quan trọng? Tuyệt quá, vậy là từ giờ em không sợ con hồ ly tinh nào đẹp hơn em dùng sắc mê hoặc anh rồi.

– Yên tâm đi dù có là 1 đàn sẽ không ai mê hoặc được ta đâu, duy chỉ có 1 người làm ta mê mẩn.

– Người đó là ai?

– Là ma hậu của ta, nếu giải độc xong rồi vậy có phải chúng ta lên động phòng lại không?

– Không, em mệt rồi.

– Nhưng ta chưa mệt.

Ngoài kia mặt trăng đã lên, ánh trăng soi sáng mọi cảnh vật xung quanh. Dù cho có chuyện gì xảy ra thì không ai có thể chia cắt được 2 người bên nhau.

98. Q.1 - Chương 98

Quay trở lại với Quý Huyết, bà Lâm, Dương Đăng. Lúc này đây 3 người đang vô cùng nóng lòng lo sợ cho Liên Thảo.

Bà Lâm không tài nào ngồi yên được 1 chỗ, đứng dậy đi lại liên tục, thỉnh thoảng lại chấp tay cầu nguyện. Dù không biết người nam đó là ai? Nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng giờ khiến bà lo lắng nhất là Liên Thảo giờ thế nào rồi?

Cùng tâm trạng lo lắng giống bà Lâm chỉ khác là Dương Đăng không đứng dậy đi lại mà ngồi yên 1 chỗ. Dù là ngồi nhưng cũng chẳng khác nào ngồi trên ghế nóng. Ánh mắt liên tục nhìn ra quan sát bầu trời, trời càng về đêm càng khiến lòng người lo sợ. Cuối cùng có kịp giải độc không?

Khác với 2 người kia Quý Huyết có vẻ thoải mái và nhàn nhã nhất. Không 1 chút lo lắng biểu hiện ra bên ngoài, lúc này đây thay vì làm những hành động như bà Lâm, hần uể oải ngồi dựa vào thành ghế đằng sau, và đang thưởng thức gói bánh kì lạ nhưng khá là ngon, bánh hơi ngọt lên hần phải uống nước liên tục. Nhìn thì thấy hần giống kẻ vô tâm không chút lo lắng cho an nguy người khác. Nhưng thật ra hần cũng đang rất lo lắng, chỉ là hần tin vào tên nhóc Ma Vương đó chắc chắn là tên đó sẽ giúp Liên Thảo giải độc tốt. Hơn nữa hần là người(qủy)

ít khi để lộ cảm xúc thật ra bên ngoài thì sao để người khác nhìn thấy chứ. Giỏi che dấu tình cảm chính là Quý Huyết hần.

– Đã hơn 10h đêm rồi sao còn chưa quay lại? Có khi nào tên đó giải độc xong rồi bắt Liên Thảo về làm vợ luôn không?(bà Lâm lo lắng lên tiếng)

– Chắc không đâu, dù có muốn bắt về cũng phải qua thông báo ẹ vợ và anh vợ tương lai chứ?(Dương Đăng trầm ngâm trả lời)

– Cái gì chứ? Mẹ còn chưa chấp nhận tên đó là con rể đâu. Con rể gì mà lai lịch bất minh như vậy.

– Mẹ à người ta đã rất tốt, rất yêu Liên Thảo thì mới nguyện ý giải độc cho em ấy. Mẹ nhìn coi giờ em ấy đã vậy mẹ có cho người ta vài triệu đô la thì cũng chẳng ai đồng ý đâu.

– Biết là vậy, mẹ đâu nói không đồng ý. Sẽ đồng ý khi biết rõ lai lịch tên đó.

– Cô à nếu cô lo lắng cho tương lai của Liên Thảo thì ta có thể đảm bảo không ai đem lại cuộc sống tốt hơn hần đâu. Hơn nữa gả cho hần sau này gia đình 3 người sẽ đoàn tụ chung sống lâu dài với nhau.(Quý Huyết không thể ngồi yên xem lên tiếng nói giúp cho Vân Phong)

Ngay lúc bà Lâm định lên tiếng thì ngoài cửa 1 luồng ánh sáng rực rỡ như sao băng tiến vào, hiện thân lên 2 người nam nữ. Người nam chính là người họ đang bàn tán, còn người nữ là ai? Thật sự quá đẹp.

Chỉ là người nữ có đẹp đến chừng nào thì với 3 người họ không quan trọng mà vấn đề là: Liên Thảo đâu rồi?

Bà Lâm thì chạy ra mở cửa nhìn xem Liên Thảo đã tự mình về chưa.

Dương Đăng thì vô cùng bức tức tên nam nhân này anh đã tin tưởng, biết ơn như vậy không ngờ lại bỏ Liên Thảo lại kiếm người khác đẹp hơn, thật đáng giận.

Liên Thảo vô cùng ngạc nhiên. Mình đã quay về sao chẳng ai chào đón, vui mừng vậy. Ít ra cũng phải vui cười sởi nổi chứ hoặc quan tâm chút đằng này sao anh hai lại nhìn mình hậm hực vậy, cảm giác như muốn bóp cổ mình vậy. Bất giác cô khẽ nép mình gần anh hơn nữa, gương mặt hạnh phúc long lanh đến đáng thương nhìn Quý Huyết, hy vọng hần nhận ra cô.

Nhéch lên thành 1 nụ cười lạnh, Quý Huyết tiến lại gần đưa mắt nhìn từ chân lên đầu lại từ đầu xuống chân. Giọng lạnh băng nhạt nhẽo nói:

– Rất đẹp, rất cuốn hút. Người làm ta thật khó kiềm chế mà muốn ăn tim người, rồi hảo hảo uống từng giọt máu của người.

Nghe Quý Huyết nói vậy, máu sôi lên tận đầu quá lắm rồi, tên này lại đòi uống máu cô, không dạy bảo không được.

– Aaaaaa, Đi chết đi tên Quý Huyết chết tiệt, tới ta là Liên Thảo mà người cũng dám có ý nghĩa đóóóóó.

Kèm sau đó là 1 cái dậm chân lực mạnh chết người đập cật lực lên mu chân của kẻ đối diện.

– Mọi người không nhận ra Liên Thảo sao?(gào toáng lên)

Cả 3 người sực tỉnh, cái giọng hét chói tai này thì chỉ có 1 người thôi:

– Liên Thảo là con(em(cô)) sao?(cả 3 người đồng thanh)

– Thì chính là Liên Thảo mà, mọi người quên Liên Thảo rồi.(xụ mặt xuống đáng thương)

– Không có đâu, tốt quá Liên Thảo không những khoẻ lại còn đẹp hơn rất nhiều. Tốt quá.

Lúc này đây Vân Phong mới đứng trước bà Lâm nói:

– Cô Lâm, hy vọng cô hãy gả Liên Thảo cho cháu, cháu nguyện yêu thương cô ấy suốt đời.

– Không thể.

– Tại sao ạ?(cả 3 đồng thanh)

– Tôi nuôi Liên Thảo lớn vậy chứ ít cũng phải có đồ thách cưới chứ?

– Thách cưới?(cả 3 lần nữa đồng thanh)

99. Q.1 - Chương 99: Chương Cuối

– Thách cưới? (cả 3 người đồng thanh)

– Chính xác. Nhưng trước hết thì tôi cũng nên biết anh là ai chứ?(bà Lâm nhàn nhã hỏi)

Dù bây giờ bà không cưỡng ép Liên Thảo lấy Liên Thành nữa nhưng không vì vậy mà lơ là được. Là mẹ vợ thì bà cũng lên biết 1 chút về con rể tương lai của mình chứ.

Nghe vậy Vân Phong khẽ nhếch miệng cười, bình thản trả lời:

– Nếu nhạc mẫu đã hỏi vậy thì ta cũng trả lời thật. Ta là Thiên Vân Phong, ma vương của ma giới. Sau này Liên Thảo sẽ trở thành ma hậu của ta.

“Phụt” tiếng uống nước bị phun ra sau đó tiếng người ho sặc sụa hấp dẫn mọi ánh mắt đổ về phía mình. Vỗ vổ ngực, Dương Đằng cười trừ nói:

– Xin lỗi tôi bị sặc, nhưng mà em rể à có nói quá thì cũng đừng phóng đại làm quá vậy chứ. Thật khó tin.

– Tại sao lại khó tin, hẳn đích thực là ma vương đó sau này gia đình các người sẽ đoàn tụ với nhau dưới ma giới. Con rể và con gái đứng đầu ma giới Trúc gia thật có phúc. (Quý Huyết lên tiếng)

– Liên Thành sao cháu chắc chắn điều đó? Cháu ngày càng rất lạ rất khác xưa.(Bà Lâm đầy ghi vấn)

– Vậy cô không để ý mỗi lần họ xuất hiện đều không giống bình thường sao? Còn cháu thật ra là...

– Liên Thành đang theo Vân Phong học phép nên tính cách hơi thay đổi 1 chút. Mẹ à con đã quyết định làm ma hậu của Vân Phong rồi, suốt đời không hối hận.

– Liên Thảo à?

– Mẹ đừng cản, cả thế giới này người đem lại cho con hạnh phúc, bảo vệ, lo lắng cho con không ai có thể hơn Vân Phong được đâu.

– Nhưng nếu mẹ muốn thấy con biết đến đâu tìm.

Thấy vậy Vân Phong tiến lại gần Liên Thảo, nhìn cô âu yếm nói:

– Chỉ cần Liên Thảo muốn bất cứ điều gì ta cũng chấp nhận. Nhạc mẫu yên tâm 1 tuần ta sẽ đưa em ấy về gặp gia đình.

– Được, vậy tôi trao con gái tôi cho anh. Hy vọng anh đừng làm Liên Thảo thất vọng.

– Điều đó chắc chắn sẽ không xảy ra.

– Tốt rồi. Ai cũng có đôi có cặp chỉ có mình ta là cô đơn thôi, ông trời thật là bất công.

Nhìn 2 người họ tình chàng ý thiếp làm hắn không kiềm chế nổi mà than vãn cho chính mình. Sống trên đời cả triệu năm sao cái tên Nguyệt lão ấy lại quên mất hắn, thật bất công.

Nghe hắn than vãn Bà Lâm và Dương Đằng không kiềm chế được mà bật cười lại tự thấy có lỗi. Đành lên tiếng an ủi:

– Liên Thành đừng buồn, chắc chắn sẽ sớm tìm được người thích hợp. Liên Thảo không thể...

– Vậy đi Liên Thảo, Vân Phong 2 người cố gắng sớm sinh 1 bé gái thật xinh đẹp đặc biệt mang dòng máu tinh khiết của Liên Thảo gả cho ta đi.

– NẢM MƠ !!!?

—— Hết phần 1 ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-yeu-nghiet-ma-vuong>